

Georgius Merula Alexandrinus Laurentio & Iuliano Medices Salutem.

u Eterem legimus professorum morem
fuisse: quem posteriores crescentibus sib
inde disciplinis seruauerunt: ut ucri ha
bendi gratia: si quid a scriptoribus perpe
ram dictum fuisset: id corrigere & eme
dare uellent. nec uel amicis: uel preceptoribus parceret
modo ueritati consulerent. Sic Aristoteles Platonem
Varro Lelium: Casselium Sulpicius: Hilarium Hie
ronymus. Rursum Hieronymum Augustin⁹ repre
hendit. Alii quoq; permulti leguntur: quorum cōcer
tatione bonę artes & illustratę sunt & creuerunt maxi
me. Hos ego imitari cupiens cum opus Galeoti: qđ
de homine inscribitur: legissem: plurima q; non dico
minus eleganter dicta: uel parum docte tractata: sed
plane falsa offendissem: ueritus ne lectio noui operis
audio lectori imponeret: & eo magis cum nō decesset
qui mendose & uitiose precepta defenderent: q; uete
rum auctoritate Galeotus niti uideretur: Non potui
sane pati bona ingenia sic decipi: & turpiter errare.
Opem itaq; cum ueritati: tum amicis ferre uolui: atq;
ea refellere: que plurima temere & sine iudicio dicta
in eo opere leguntur. Tum in libellum coacta Lauren
tio. & Iuliano medices priuati dedicare statui. In quo
rum sinu nostra ētate maxima spes & studiorum ra
tio fouetur. Sic enim uos partes litteraru; suscepistis:
ut litteratorio gymnasio in nobilissima italię parte

bz



UNIVERSIDAD
DE SALAMANCA
GREDOS EDITORES

nuper constituto; iam leges sanctissime & liberales di
scipline: sic Laurentium & Julianum parentes appelle
lare possint: quemadmodum Florentia Cosmum sa
lutis & ocii sui auctorem publico decreto patrem pa
trię dixit. Cuius urbis fato nimur gratulandum est
q̄ negotiis publicis auum: filium: & nepotes prefe
ctos continua serie habuerit: per quos certa quedam
& solida florentini populi felicitas perdurauit. Et ita
nunc urbs pulcherrima & opulenta floret: ut non mi
nus e re florentina sit Laurētio & Juliano medices ur
bis tutelam per mantis traditam fuisse: q̄ Cosmum
& Petrum illi prefuisse: quorum prudenti consilio et
magnifica opera undiq̄ prementibus bellis tutus &
incolumis status ciuitatis seruatus fuerit. Sed nec uos
poeniteat qui in administrandis rebus urbicis occupa
ti semper magna tractatis: ad hęc legenda descende
re: quando memorię proditum sit Illustres rerū publi
carum principes hoc fecisse. Sic Cicero post peroratas
causas & curas publicas Antonii gnifonis scholā fre
quentauit. Et Iulius Cesar: siue in bello: siue i ciuili ne
gotio: de analogia libros conscripsit. Nos autem etsi
in errores hominis sibi plurimum arrogantis: & qui
omne genus scriptorum tractare audet: inuehamur.
tamen nec petulanti: nec cōtumelioso sermone res agi
tur: sed litteris & eruditione certatur: ut scilicet aliquā
do recte diiudicari possit: uerius ne Galeotus: an Ge
orgius de re latina differat.



Georgii Alexandrini in librum de Homic Galeoti
Narniensis opus.

f Ripturus de homine: Immo potius de mem
bris humani corporis Galeotus si latinos grę
cosq; scriptores imitatus: opus suū confeciss;
Non a diuisione corporis: neq; membrorum quorū
dā nominibus incipere debuit. sed multa de cōceptu:
& hominum ētate illi altius repetenda fuerunt: ut iū
re inde exorsus fuisset: unde conceptus & prima nři
corporis forma trahi solet: quādo paulo diligētores
in hoc genere scriptores: tum ut legentiū gratiā p̄du
ctiore sermone acquirant: tum ut enucleate magis rē
enarrent: multis supra repetitis: huiusmodi materiā
aggressi fuerint. Sed magistro parū diligentī hāc cul
pam facile ignoscamus: cū non tam quę omiserit: q̄
quę scribendo admiserit: in cōmunem sane rei littera
rię utilitatę & notare: & pro doctrina nostra corrigere
in animo sit. Ergo quanta sit pręceptoris noui erudi
tio: facile in pręfatōe demōstratur: non eruditōu exē
plo apposita. Sic enim ait.

Gal. His diebus proxime elapsis.

Geor. Quo sermone imperiti quidā: & in forensi iur
gio detriti rabulę utuntur. Exactis siue superioribꝫ dicē
dum erat.

Gal. Galeoti Martii Narniensis liber de homine in
choat primus.

Geor. Titulus hic iā lecturis spondet auctōe operis
perq̄ rudē esse: qui pr̄ter doctoz cōsuetudinem cum



manifestatio soloecismo inscriptionē fecerit. Nā apd' idoneos accusatiuo casui semp iūgit̄ inchoat: utpote actiuē significatiōis uerbū. Virgilius in georgicis. Te sine nil altū mens inchoat. Idē. Inchoat aras. Cicero. Inchoatum opus reliquit. Suetonius. Emissariū fucini lacus inchoauit. Quos secutus diomedes inter accusatiui idiomata enumerat. Inchoo opus.

Gal. Caput dicit̄ totū illād: quod collo sustētatur: cu ius sūmitas quia ad occipitiū in decliae uertit̄: nūcu pat̄ uertex. Iuuinalis. Tot res ipositas capiti: quas re cto uertice portat. Geo. Nec uertex dicit̄: quia ad occipitiū in decliae uertatur. nec Iuuinalis uerba hoc probat. Sed propter flexū capilloꝝ. Quītiliano tradente: uertex dicitur: cuius hęc sūt uerba de octauo oratoria rum īstitutionū: ut uertex est cōtorta in se aqua: uī p̄ q̄c quid aliud similiter uertit̄: inde ppter flexū capilloꝝ ps sūma capitī. Apuleius tamē id uerticē dici sentit qđ tenui cute capillisq; cōtegit̄: in dogmate platonis sic scribens. Deniq; ipsius capitī uerticē specta tenui ente cōtectū: capillisq; hirsutū uidebis: aduersus uim frigoris & caloris. Plinius. & binos hominū tantū ali quibus uertices dat: & quibus ossibus coagmentetur caput: elegāter in undecīo naturali historię sic exp̄ssit Vertices bini hominū tātū aliquib⁹: capitī ossa plāna tenuia: sine medullis: ferratis pectinati structa cō pagib⁹: pfracta nō queūt solidari. Sed exēpta modi ce nō sūt letalia: iūicē coꝝ succedēte corporea cicatrice ifirmissima ursis: durissima psitacis. Gal. Capitis anterior ps sinciput. Iuuinalis. Comedā ego flebile nati

Sinciput elixi. Quousq; tendat: quadam generali diu siōe declarauit Persius. Mibi festa luce coquatur. Vr tica & scissa fumosum sinciput aure.

Geo. Nisi eos hic putaret uel amētes: uel ip̄tos esse ī quoꝝ manus scripta sua pueniūt: aut plane silēt: aut quę diceret: testimoniis iis pbaret: quibus sentētia sua cōfirmari nō redargui posset. Nā dicat quęso: an duo in satyra clarissimi poetę anteriorē capitī p̄tē: sinciput dici probēt. Sane nō. Immo iter edulia sinciput annumerari īnuūt: sine discriminē anterioris aut posterioris ptis. nā fere apud doctos: sinciput p̄tē significat capitī porcini dūtaxat cōditā: & ad edēdū patā. Plautus in menechmis. Sinciput aut polimēta porcina. Plinius ī octauo naturalis historię. Interdicta quoq; cēnis ab domina: glādia: testiculi: uuluę: sincipita uerrina. Macrobius saturnalioꝝ libro. iiiij. In cēna sūma sinciput aprugnū patinā pisciū. Sed ut ex diuisiōe quā ueteres & eruditī fecere: ptes capitī distīguamus: iā primū uerticē eminētiorē p̄tē appellabim⁹: tū coronā capitī ex Lactātii uerbis trifariā diuidemus. In frontē ante riorē: & occiput posteriorē p̄tē: media uero sūt tēpora quibus aures inhērēt. Prēterea quicūq; latie locuti sūt frōti sēp occiput opposuerūt: Cato in re rustica. Frōs propior occipitio ē. Tu quoq; exponēs tā abitiose illđ Frōte capillata post hęc occasio calua: māifeste doces frontē occipitio opponi. Phocas grāmaticus. Siciput quasi semicaput: ex etymologia deducit. Idē sentire uidetur Diomedes grammaticus. Recētores qđā qđ βρέχua grēce dicit̄: sinciput īterptātur: p̄tē uidelic⁹



eā:qua se frons ad uerticē attollit. In qua īterptatione multa diligētius requirēda forēt: prēsertī cū Celsus in octauo:capitis ossa:& ipsā caluariā describēs: ubi de sanādo uulnere:qd' ī osse fit prēcipit. Occipitiū frōti tielut e regione positū locet:Sic̄ipitis nusq; mētionem faciēs. Plinius itē mēbratī historiā p̄ ptes corporis tra ctas de sincipite ī totū silet. Gal. Caput nudabāt antiq ob reuerētiā ostēdentes nudata p̄cipaliori parte tan quam inermes seſe dedere.

Geo. Tecū nō sentit Plinius ī.xxvij. naturalis historiē sic dices. Capita aūt apiri aspectu magistratuū:nō ue neratōis cā iussere: sed ut Varro auctor ē:ualitudinis: quo firmiora ualitudiē ea fierēt. Prēterea idigna est di ctio:p̄cipaliori qua tu utaris: qui tātope dictōes nitidas:& terſā latinitatē ames. Nā apud quē p̄cipaliorē & p̄cipalius legisti:nisi forsū germanę & pannonię gētis familiarē uocem romanā putasti. Et qñ de cal uitio nō paꝝ multa anxie cōquisiuisti: cur magis ea nō subiūxisti: quē Plinius in.xi.naturalis historiē notauit & apud poetas legūtur! Esse uidelicet gentes naturali ter caluas: quales Miconii qui capillo carētes gignū tur. Vnde illud Lucilii Miconii calua oīs iuuent⁹. & grēce φαλακροὶ μυκόνιοι λέγονται. Nimisq; af fectate auctore donato:dixit Terentius: Miconiū ho spitē Crispū. Gal. Caliendrū uitta:mitra mulieꝝ:aut molliū uiroy:aut pueroy:sicut clare ostendimus in in uectiuā contra philephum.

Geo. Iniuria afficis ueteꝝ religionē:quoꝝ sacerdotes uittati deos placabāt:utpote qui ex tua sentētia molles

& mulieres:non homines forent. Nostri quoq; sacer dotes atque pontifices mitra & uittis capita redemit̄ molles & effeminati erunt: tum prēcipue cum rei di uiuē operam dant. Mitra prēterea nescis quid signifi cet: quē apud grēcos nō solum pro ornatū capitī: sed pro fascia in loricē modum contexta:ad latera defēde da accipitur. At contra Franciscum philephum Ga leotus! uc πρὸς τὴν ἀγίνην: hoc est sus ī palladē. Hic plura non dicam nisi te non minus hoc homine & ista tua in hominem eruditissimum petulantia: lu dibrio litteratis uiris ita fuisse:ut si Thersites Hecto rem ad singulare certamen prouocasset. Gal. Caput infestat prēcipue psora. Nam & aliorum membroꝝ est. Est autem psora cutis asperitas squāmosa a scabie differens. Plinius in.xx.Scabiem:pruriginem psoras Geo. Hic ego Galeotū eiusdē scriptoris auctoritate coarguam:qnāquam satis per se reuincitur: quando Plinius scribens scabiem pruriginē:psoras: non conti nuo uelit asperitatem cutis eam esse: Immo ex huius sensu sibi repugnat:cum in eodem.xx.libro ubi de cu cumere siluestri:& elaterio loquitur: psoram & liche nas grēca uelit esse uocabula:& latine impetiginem siue scabiem significare:hoc modo: Arida cum resina impetiginem & scabiem:quam psoram & lichenas uocant:sanat. Et recte sane:nam utraq; hēc dictio grē ca ē:fitq; a uerbo grēco Ψῶ:quod ē scalpo:siue palpo Nā qui psora laborant:ulcera siue pustula's supra mo dum contingere:palpare & scalpere cupiunt. Gal. Est quoq; huius & alioꝝ mēbrorum porrigo:fic

dicta: quasi porcigo. porcos enim afficit. Est autē porrigo minutus furfur. Horatius secundo sermonum.
Vngere si caules oleo meliore caputq; Coeperis ipexa
foedum porrige.

Geo. Quod porrigo sit aliorū mēbrorum q̄ capitis: si
caput accipimus: ut tu asseris: quicqd collo sustinetur
negat Cornelij celsus in sexto medicinę libro: qui ī ca-
pillo: barba: & in supcilio tātū nasci hoc uitium dicit.
Nec itē minut⁹ ē furfur: īmo squāmulę quedā a cute
inter pilos resolute. Et q̄ porrigo dicat̄ quasi porcigo
huius ethymologię auctore p̄ te discere cupio. Sed ut
magis indiligentia tua cognoscatur: Cornelii uerba
subiiciem⁹. Porrigo autē ē: ubi inter pilos quedā quasi
squāmulę surgūt: hę quoq; a cute resoluūt̄ & interdū
madēt multo s̄epius sicce sūt. Id evenit modo sine ulcē
modo exulcerato loco huic quoq; modo: malo odore
& modo nullo accidēte. fereq; id in capillo fit: rarius in
barba: aliquādo etiā iu supcilio. Nec minutū furfurē:
nec a porcis nomen trahere hoc uitium corporis: tantus
medicinę auctor significat: quē nō relegisse diligentij
Galeoto turpe fuit.

Gal. Sed a capite capitat⁹ est. Lucij Columella. vii. alii
capitatas nineas: alii brachiatas magis probāt:

Geo. Per hęc uerba: nemo qd capitat⁹ sit intelligit. at
q̄to recti⁹ dixisset: a capite deduci capitatus. ta. tū. qd
significat in caput crescē. id qd Virgili⁹ inuere uidet̄
in priapea. Nō brassicaꝝ fero glorioſior caules: betas
ue quātas hortus educat null⁹. Crescēs ue semp in suū
caput porrū. Et Martialis de porro capitato. Mittit

pr̄cipuos ne moralis aritia porros: In medio uitides
stipite cerne comas. In Moreto. Et capiti debētes no-
mina porri. Lucij columella in. xii. Cultus autē porri
capitati assidua sarritio & stercoratio est. Plinius. capi-
tato maior est ad eadem effectus. In tot scriptoribus
hunc capitatum hominem capitati porri mentionem
crebram non obſtruasse: pro miraculo habendum est
niſi forte cecutiētibus oculis: & puerili studio grauissi-
mos latinę rei scriptores reuoluti.

Gal. Capitis diminutuum: ut in Terentio legim⁹. O
lepidū capitulū. hinc capitula parua quedā rerū initia
nūcupamus.

Geo. Vt a capite capitulum fit per diminutionem sic
parua initia in libris: potius capita q̄ capitula dicunt̄
& pr̄cipue in legibus. Suetonius. Capiti legis papię.
Cicero tum in epistolis: tum in actionibus in uerrem
capita semper: capitula uero nūquam: quod exponēs
Asconius. Capita proprie in similibus dici asseuerat.
Aulus Gellius. Quod in capite superiore a Critolao
scriptum esse diximus. In capite dixit: non in capitulo:
sed apud Pli. Capitula ea legimus: que colūnis addūt̄
Vnde in. xxxvi. Proximū colūnis sp̄ire subditę: & capi-
tula addita.

Gal. Capillus quo capitū tegitur: multa sortit̄ nomia
Nam cirrus uocatur. Persius. Ten cirratorum cētum
dictata fuisse pro nihilo pendas. Ouidius. Cirris & a
dempto nomen sortita capillo. Et cirrinam Virgili⁹
sub hoc nomine dedit: quia de filia: niſi mētionē facit.

no. bone
pituluz
ſit-

Est autem cirrus plusculi capilli coadunati in modū caudē pendentis. Vnde cirres ostrea quedam capilla ta dicta sunt. Nam multa huiusmodi in mari reperiuntur. Et Plinius cum de conchis meminit: iam distīctione ungulata:crinita:crispa. **Martialis.** Teq; iuuāt cirres:& pelle melandria cana.

Geo. Q, cirris a cirro dicatur: ut tu sentis:nec res ipsa nec poetē sensus hoc uolunt. Siquidem a uerbo grēco κείρω:quod īcīdo latine:cirris deriuatur:quod poete uerbis declaratur:& a dempto nomen sortita capillo:quasi q capillum patri adempserit: cirris appelleūt. S, tu cum dicas cirrum esse plusculos capillos coadunatos in modū caudē pendentis: tecum pugnas: quia in capite auis. quam galli Alaudam:alii Gallericum quidā Cassitam dixerunt:plumē ī modum caudē nō pendeant:sed in galeri formam in acutum arreste stēt hincq; nomen **Varrone** auctore trahat. Sic enim ait. Galericul⁹ & motacilla altera q in capite hēt plumā elatā:altera q semp moueat caudā. Porro q temere & ī docte legis illud **Martialis.** Teq; iuuāt cirres & pelle melandria cana. Interpretaris enī ostrea esse cirres: in gerēs īscitissime uerba quedā Plinii: nihil ad hāc rem p̄tinētia:cū ubiq; nisi in iis codicibus qui te emēdator deprauati fuerāt:legatur. Teq; iuuant gerres: & pelle melādria cana. Cui nrē lectōi assētit Plinius in .xxxij. naturalē historiē:ubi enumērat pl̄ima aīalia ī mari uiuēt ia. **Gonger:**gerres:galeos:garros:hipus: hippiros:birudo. Et idē Martiāl in .xij. fuisse gerres aut iūtiles menas:odor ī pudicus urcei fatebatur qualem marinet

misiſt aura piscinē.

Gal. Cincinus etiā dicūt plusculi capilli ī torti: quēs **Martialis** annulos uocauit secundo epigrāmatum.

Geo. Q, aūt capilli plusculi ī torti sint cincini: quos **Martialis** ānulos uocet:nemo nīsi tu dicit. Ergo cū dīctio grēca sit:a grēcis scriptoribus querēda est:apud quos legim⁹ cīcīnū a κίκι specie olei deriuari: eosq; dū taxat esse capillos:q ita demū ī torti sint:ut oleo pfusi madescāt. Cratim⁹ uō σιμόνιας cīcīnos dixit:auctore polluce:quod sint stamini propter tenuitatē similes.

Gal. In medio fere frontis uena quedā recta:quā per cuti ut sanguis effluat: ī delirio medici iubent. Nā si freneticus sanguis dīnūtōe eget: piculosū ē brachiū manūue īcidē:ne delirās ille uenē ligamētū turbet:ac ītercidat: sibiq; ipsi mortis cām afferat. Ideo Iuuinalis ut oīo īsanū ostēderet:& furiosū dicit O medici media in pertundite uenam.

Geo. Magis īsanire & furē se his uerbis arguit Galerius q Iuuinalis Vrsidiū. Cui nō frōtis uenā: si brachii ad phrenēsi tollēdā uulnerari iubebat: qñ nulla in frōte sit uena ī furore feriēda:aut quē media dicatur. Immo hercule pitissimi medicoꝝ ī brachio eā aiunt esse quē q epati & cēbro sanādo coīs sit media dī. Nū curādis īflanis uīcula defunt & custodes: qui eos seruēt manusq; cōstringāt:aut nō ēque facile frōtis ligamēta ac brachii aut manus dissoluē ac abiicē furēs ualet.

Gal. Supercilia in tutela iunones neteres esse dixerūt. Nam his oculi proteguntur:per quos luce fruimur: quam iunoni tribuunt:unde lucina dicta.



Geo. Hec Pópeius festus ait: nō Galeotus iactabūd⁹ & pinde idiligēs. Nā si sedulo Pliniū legiss: uel quę legit obseruasset: uel meminisset: q paulo añ i ostētā da doctrīa dixit: quippe defraudās laude sua Pliniu⁹: & loton illā uetus tā romē capillatā dixerūt: quia ad eā capillus uestaliū uirginū ferebat: illud subdidisset: qd̄ i eodē loco sequit⁹: diuersū scilicet a festo. Romē uero lotos i lucinę area añ q fuit sine magistratib⁹. ccclxix. urbis: q̄de cōdita: icertū ipsa quātū uestustior: esse qd̄ uestustiorē nō ē dubiū: cū ab eo lucina noīet: hūc circiter añū hēt antiquiorē: si icerta eius etas quę capillata dicitur: quoniā uestaliū uirginū capillus ad eā defert⁹. Cōueniens erat tiel ad ostētationē: i quo dissideāt duo non incelebres scriptores ostendere: atq; adeo magis cum particulam uerborum Plinii & annotauerit: & i explicationem sententię suę protulerit.

Gal. Glaber enī sine pilis dicit⁹. unde facetiaꝝ suarum memor. Plautus i aulularia. Tu istū gallū si sapis glabronē reddes mihi. Gallus gētē & pullū significat. & glabronū familia romē erat. Vnde acili⁹ glabrio uir romanus fuit. hic sermo uidebat iſinuare: ut ex gallo rōanū facēt cū dicēt: ut depilar⁹ glab⁹ pullūq; reddēt. **Geo.** Si lepidissimi Plauti hoc mō sales enarrētur: ex facetissis nō mō infaci & insuaues sed uanissimi: & iſulse cuiusdā ipud̄ctię: ne dicā affectatōis deridiculę forēt. Nā qd uicitatis hēt: aut ſilitudis uenuſtę: Glabronū familia cū gallis gallinaceis: aut ḡcs gallica cū familia rōana: An magis ego iuxta tecū desipe uidebor si de rōne saliū atq; facetiaꝝ: hac i pte quicquā egero.

quando non glabronē: sed glabriorē quippe a glabro cōparatiū legat⁹. Est enī glaber catens pilis: un̄ glabrior nascit⁹: atq; glabell⁹ in dinutōe. Quod sic esse cōfirmat Nonius marcellus: quē optarē tā hunc homi nē: q̄ nescio quosdā nostri tēporis grāmaticos accurati us lectitasse: ne festiuū dictū de historia theatrali ūptū obturbassent iterptatōe uanissima. Respōde que ū bone precepeor. Nōne sequit⁹. Reddas q̄ uolsus ludius ē. Quod si glabronē legeris: & ūsus inconditus: atq; diuulsus & fluctuans fuerit: & soloecō facies nulla ratōe excusandū: aut ulla licentia ferēdū. Ergo in libro de doctorū indagine sic legimus: q̄ ludis pr̄culis pueri effēt glabri ac depiles propter etatē: quos antiqui ludios appellabāt: ut ē in primo uarronis de uita patr̄ Iō Plautus in aulularia. Tu istū gallū si sapis glabronē reddes: q̄ uolsus ludius. Hinc satis nos cit⁹ legēdū eē glabriorē: nō glabronē. Et qua ratōe Plaut⁹ hēc dixērit: in enarrationē huius loci plura dicemus: cū aululariā Plauti interpretabimur: cuius an hic uersus foret: prisci grammatici concertarunt.

Gal. Sed nasus pro signo uituperationis ponitur. nā ita Plinius in prohoemio naturalis historię. Quod si hoc Lucilius qui primus condidit stili nasum legerit quasi abusionem reputabit. Plinius enim satyricum carmen cōdidit. In quo utiq; uituperatio uniuscūusq; continetur. Nasum autem dixit quasi uituperationis signum. hactenus Plinius.

Geo. Adeo caret naſo Galeotus: ut illi non subolcat hanc compositionē uerborū Plinii nō esse: & nequeat



romana uerba a puerili iinterpretatōe discernere.nā illud solum Plinii ē. Quod si hoc Lucilius qui primū cōdit stili nafū: dicēdū sibi putauit:cicero mutuādū: p̄fertī cū de repū.scriberet: quanto nos causatius ab ali quo iudice defēdimur.Cetera a grāmaticulo in explā natōe nafī iinterpretata fuerūt. Nasus enī sagacē sapiētiā recte representat:sūpta trāslatōe ab aīalibus.nā canes & uultures olfatū iquirūt & quedā animātes sola odo ratōe suos ab alienis discernunt. Sapiēs ergo & caut⁹ est: q̄ odoratu obstrusa quęq; intelligit. Martialis. Non cuiq; datū ē h̄re nafū: hoc ē sagacē intelligētiā. Horati⁹ primo sermonū. Ut pleriq; solēt nafō suspēdis adūco Ignotos:ut me libertino patre natum.

Geor. Quo plura de nafō anxie congeris:hoc inept⁹ & magis cōfuse loqueris:scilicet ignorās cui⁹ grā eruditū uiri iocātes totiēs nafī meminerit. Immo a te ipo dissentis.nā qui paulo añ scriplisti: nafū p signo uitupatōis accipi:supposititia quedā de prohoemio plini uerba proferens.Nunc illud Martialis in Ceciliū uituperationē dictum.non cuicūq; datū ē h̄re nafum: hoc est sagacē intelligētiā exponis. Quod si hic sensus esset: Garrula nimirū & stulta numerosa illa ad urbanitatē Ceciliū comparatio iure dici posset. nec minus horatianū illud:ut pleriq; solēt nafō suspēdis adūco p̄ isulfissio h̄retur. S; dicet quispiā quid fētit poeta festiu⁹ cū dixit.nō cuicūq; datū ē h̄re nafū hoc uidelic; cum rifu & contracto in rugas:uelut uituperanti nafō alios incessere: quando non sagaci intelligentiē: sed s; dolē irrisioni:Plinio tradente noui moris nafū dicaue

Cui iinterpretationi consentit:tum illud. Et pueri nafū rhinnocerotis habent:tum illud maxime quod sequitur:ludit qui solita procacitate:non est sextius ille; sed caballus.Fuit sane Sextius hīc parum liberali ioco:& mordaci dicto:nimis uehemens & acer.unde sextiana dicta sibi ascribi.Cicero in quadam epistola ad Volūnium conqueritur.Apud Senecam. Item in declamationibus testium legimus declamatorem dicacem ad modum: Vnde non incommode Testius legi posset. Gal. Polypus nafī morbus est. In naribus enī caro corrupta radices agit plurimas:quę tanquam pedes sunt. Et hinc nomen accepit. Nam polypus piscis est: quę latini remoram uocant.

Geo. Nimis audaci licentia:ne dicam arrogantia est Galeotus:qui sibi id licere putat:quod priscis & eruditis uiris nunquam cōcessum est: ut ex sua sententia rem quāpiam definirent. Nimisq; sibi arrogat ī interpretatione dictionum. Nam quem medicinē scriptorez usquā legimus:sic polypu⁹ morbum definisse: ut sit caro corrupta radices agens plurimas:quę tanq; pedes sint? Quod si gr̄corum scriptoru⁹ illi copia nō fuit:saltem a Cornelio celso in.vij.hoc discere potuit: ubi de morbis qui nares exulcerant atq; infestant: pau lo lati⁹ p̄cipit. Polypus uero est caruncula: modo alba: modo subruba:quę narium ossi inh̄ret: & modo ad labra pendens narem implet: modo retro per id foramen quo spiritus a naribus ad fauces descēdit adeo increscit: uti post uuam conspici possit: strangulatque hominem: maxime euro aut austro flante.



fereq; mollis est raro dura:eaq; magis spiritum impe
dit & nares dilatat:quę fcre carcinodes est. Cornelius
longe aliter a nostro p̄ceptore morbum hūc descri-
bit. Sed quia de causa nominis certari potest: hoc est
cur polypus dicatur: Pauli ἔγνιτε medici clarissimi
uerba subiungemus latine ut potuimus interpretata.
Ὄπολύποισ ὅγκος εστὶ πᾶρα φυσιν ἐνταῖσ ρῖ
σι σινισταμένοσ μονομασμένόσ ἀπό Τίσ Τοῦ
θελατίοῦ πολιποδόσ εμφερεῖασ ὅ τι τε τι ἐκεί
νον προσέοικε σαρκί Polyp⁹ tūor ē p̄ter naturā i na-
rib⁹ cōsistēs a similitudine marini polypi noīatus: q̄ eius
carni similis sit. Hic affirmat morbum a carne poly-
pi: quę molliſſima eſt denominatū: assentiēs uidelic⁹
Cornelio celso: quem ī primis imitari mihi uidetur.
Hic ego quando me tempus & res ipsa morbi admo-
nuit non p̄teribo. Nasum hominis duob⁹ uitiis: uel
potius duplici ulcerum genere laborare: quod utrūq;
malum de marinis p̄scibus nōmē accepit: hoc ē Ozē
na & Polypo. Ozēnam dicit esse Cornelius celsus cū
ulcera circa nares sunt pluresue crūstę: & odorem foe-
dam habent: cui malo uix potest succurri. Et Plini⁹
in.xi.naturalis historię. Polyporum genera & ozēna
dicta a grauitatis odore. Polypum uero iam a p̄scē
denominari docuimus. Sed ne quis p̄iam de similitu-
dine carnis addubitauerit: illud addimus ab Aristote-
le & a plinio semper polypum īter μαλάκια: hoc ē
mollia annumerari. At quam non dico ī propria: sed
longe alienę significationis dictione: Polypū Remorā
latine Galeotus uocat quando polypo: et si gr̄cum ē

tanq; reccpto: & ciuitate Romana donato: latin⁹ utat̄
Et remora is p̄scis latine dicat: ut ait Plini⁹ natura p̄
historię. xxxii. quem greci ἔχινον uocitent. Quas aut̄
partes tanq; pedes ait esse: Greci πλεκτοίνασ: nostri
uero flagella cirros & acceptabula appellāt.

Gal. Ipsę malę ab antiquis genę uocabantur: huius rei
testis est Plini⁹. xi. natu. hist. his uerbis. Malę hominū
tantū: quas prisci genas uocabant: ex duodecim tabu-
lay interdicto: radi eas ī foeminis uetates: pudoris hęc
sedes: ubi maxime ostendit̄ rubor.

Geor. Pro falsario hic accusandus: qui uerbis Plini⁹
addat non nihil diuersissimū: sane a scriptorū sentētia
Nam in. xi. naturalis historię: ubi hęc legūt̄ in foemi-
nis: nūq; habet̄. Sed ubi repertū est: malas foeminarū
radi? Quin poti⁹ aut purpurissatę: aut cerusatę: uel cū
opprobrio: illis obiiciūt̄: nisi fortasse hic olim putauit
foemias fuisse barbatas: & cultris tonsoriis indiguisse
Gal. Pupula diminitiuū pupilla: illud significat: quo
intuemur. Vnde in sacris litteris legit̄. Et pupillę ocu-
loꝝ eius nō uidebunt.

Geo. Nisi auctorem ostenderis: apud quē ratōe metri
cogar pupillam legere penultima producta: potius te-
stimonio & auctoritate Lucretii: Virgilii: & Horatii
ductus: contendam pupulam tātum dici: penultima
correpta: quorū uersus ideo adducere supsedeo: qđ tu
eos ānotaueris. Sed quādo tā multa de pupula loque-
ris: illud miror te siluisse: quod in. xi. naturalis historię
Plinius ait. Adeo absolutam uim speculi in oculis esse
ut tam parua illa pupilla: totam imaginē reddat hōis



Ea causa est: ut pleriq; alitum e manib; hominū oculos potissimū appetant: qd' effigiē suā in his cernētcs: uelut ad cognata sua desideria tēdūt.

Gal. Est etiam oculi malum glaucoma: Tunc n. oculi liudi & plumbei coloris apparent: qd' curari difficillimum est.

Geo. Qualitatem huius morbi inscite atq; imperfecte expressit: id qd' miror factū esse ab eo: qui se Cornelii celsi assiduū lectorē iactet. Nam hic auctor sub uitio: qd' suffusionē appellat: glaucoma locat. Sed Paulus ἐγνίτα glaucoma & hypochyma: uetēs medicos unū existimasse dicit. Recētores uero putauerūt: Glaucomata esse passionē humiditatis crystallinę cōmutatę in glaucū. Hypochymata uero: quę Cornelius celsus sūf fusiōes appellat: cū humores infusi: inter corneā & crystallinā tunicā cōgelant̄. Sed de glaucomate diligēti⁹ scribem⁹: cū illud plauti in milite interpretabimur glaucomā ob oculos obiiciemus.

Gal. Cesii autē oculi: quasi celii id est cianei coloris ueterib; dicti sunt: & ii quoq; flavi appellat̄ quales Mineruę fuisse dixit poeta in priapeis.

Geor. Expectabam hoc loco cōmemorari a Galeoto: quę de pallade cęsia: & de glauco colore. A. gelli⁹ in. ii. noctiū atticay cū fauorino tractata scribit: hoc ē glaucopin dici mineruā: quę a latinis dicit̄ cęsia. & quomō glaucus color cū flauo cōuenire dicat̄. Nā non minus uidetur dissentaneū: gręcos glaucopin dixisse pallada hoc est glaucorū oculorū. Et Virgiliū in priapeis dixisse. Minerua flauo lumine est: q̄ illud Ennii: de quo

fauorinus dubitasset: nisi uarietatē flavi coloris enarrasset. Est enim uersus ennii talis. Verrūt extemplo placide mare marmore flauo. Ceruleum spumat ma re confecta rate pulsum: Sed cui libuerit discere: quo modo ceruleum mare cum flauo conueniat: Legat at ticas noctes.

Gal. Anguli oculorum de quibus Iuuenalis. Si prurit frictus ocelli angulus: alio uocabulo hirqui: siue hircu li a Suetonio de uitiis corporis: ut ait Seruius dicti sūt Quod Seruii ac Suetonii dictum confirmat festi auctoritas: qui hirquitalos pueros dici ait: qui primo uirilitatem suam experiuntur.

Geo. Festi uerba nequaquam cum Seruii & Suetonii sententia conuenire possunt. Nam hirquitali pueri ab hircis animali olido nascuntur: non ab hirquis angulis oculorum. Quod ut apertius cognoscatur: quę censorinus ad Cerelium de uarietate etatum nostri a conscribat: apposui. In secunda ebdomade: uel incipiēte tertia: uocem crassiorem & inēquabilem fieri aiūt. quod Aristoteles appellat τραχιζειν antiqui: nostri hirquitalire. Et inde ipsos hirquitalos appellari quod tunc corpus hircum olere incipiat.

Gal. Licet pterigium etiam de aliis dicatur. Nam caro superuacula unguis digitosq; crescendo operiēs hoc nomine appellatur.

Geo. Hęc nō diceret Galeotus: si sextum Cornelii celi librum perlegisset: ubi de digitorum ulceribus hęc scribit. In iisdem recedere ab ungue caruncula: cū magnō dolore cōsucuit: pterigio gręci appellat̄. Carūculā

discedere ab ungue non crescendo operire dicit. Et sane ab etymologia dictionis hoc non discrepat: siquidē pterigion diminutiuum uidetur esse απτέρων idest ab ala: quam tunc maxime efficere uidetur caro ab ungulis discedens.

Gal. A mala maxilla est diminutiuum uoce: nō significatōe: non enim sic uocatur quia sit mala parua: sed quia infra malam locatur.

Geo. Quanuis Priscianus p̄cipiat figura diminutiua maxillam a mala deriuari: Tamen apud me plus momenti habet Cicero in libro de oratore perfecto ad Brutum scribens per detractionem medię litterę: uel potius syllabę: a maxilla malam esse factam.

Gal. Os osculum facit: quod duo significat. Est enim osculum os paruum. Ouidius primo metamorph. Videt oscula quę non est uidisse satis. Et huius quoq; diminutiuum apud idoneos constat. Virgilius primo georgico. Oscilla ex alta suspendunt mollia pinu.

Geo. Cum tam multa hic magister undiq; conquirat ut nihil omnino docens aliquid docere uideatur: quę in enarrationem uirgiliani uersus Servius & Macrobius dicant: reticere non debebat. Sed ego ut lectori hac in parte satissimam: quod nup apud pomp. festū de oscillis pluribus expositis uerbis offendierim: id sib iūciam. Oscilla sanctra dici ait: quod oscellent idest inclinent: p̄cipitesq; efferantur oscillantes. At Cornificius ab eo q; oscelari sint soliti personis per uercundi am qui eo genere lusus utebantur. Causa autem eius iactationis proditur Latinus rex qui p̄clio: quod ei

fuit aduersus mezentium ceritum regem: nūs quā ap puerit: iudicatusq; sit iupiter fcūs latiaris. Itaq; sic eius diebus feriatos liberos seruosq; requirere cum non solum in terris: sed etiam qua uidetur celum posse adiri per oscillationem uelut imaginem quandam uitę humānę: in qua altissima interdum in imum deprimūtur: interdum infima ad summum efferuntur: atque ideo memoriam quoque redintegrari initio acceptę uitę per motus cunarum: lactisq; alimen̄tum: quia per eos dies feriarum: & oscillis moueantur: & lactea potione utantur. Nec desunt qui exemplum gr̄corum secutos putent italos: quod illi cum iniuria imperfecto icaro Erigone filia eius dolore impulsa: suspendio periisset: per simulationem puellam quererent: atq; manus eius placarent. Sed de hac fabula plura non dicaz quando uirgilianus interpres exactissime eā cōscribat.

Gal. A radice inferioris labii mentum sumit initium quod licet homini tantum tribuat Plinius: Tamen apud Plautum legimus in menechmis. Glandicnicaz suillam lardum pernam itidem: aut sinciput: aut menta porcina.

Geo. Et uera dicit Plinius: nec Plautus illi repugnat: Nam siue librariorum uitio: siue corrigentium ignorantia: ubi polimenta legebatur: menta scriptum est. quemadmodum in eadem comoedia pluribus in locis lectio uera demutata fuit: ut illud Schatamia pro spatialia. & ubi spurcatur nasum a summa: Et cugno qu lucet patre: mosco prognatum patre: & alia m̄ta quę suo loco confutabimus. Sed dicit quispiam: Cur hic



Polimenta potius quam menta legēdum esse aīs' hac
nempe de causa: quod testiculos porcinos auctore fe-
sto: polimenta legimus a priscis appellari. Esto dicet
Galeotus. An statim inter prēciosa edulia porcinos te-
sticulos annumerabimas? Quid nī: quando in octauo
naturalis historię de sue Plini⁹ hēc dicat. Neq; alio ex
animali numerosior materia ganeę: quinquagīta pro-
pe sapores: cū ceteris singuli: hinc censoriarum legū
paginaę. Interdicta quoq; coenis: abdominalia: glandia: te-
sticuli: uulue: sincipita uerrina. Ex hac Plinii sentētia
materiā ganeę prēstitisse testiculos: uetitosq; fuisse le-
gibus sumptuariis satis constat. Quare si polimenta
legerimus: ex nepotum iudicio desiderio gulę satissifi-
cēmus. Et duo peregregii auctores conuenientia nō di-
scrpantia dicent. Sed illud silere non sustineo. Si men-
ta porcina petiuisset mulier: que unctius ac delicati⁹
quiddam sibi dari cupiebat: quo pacto menta porcīa
uel studiosius & opipare ualde condita incitamentum
gulę fuissent. Verum plura destinato huic enarratio-
ni loco in hoc genere scribemus.

Gal. A uultu uultuosus quod tristem significat: ut ait
Nonius allegans Ciceronem: In quo cum effeceris ne
quid ineptum sit aut uultuosum.

Geo. Infrequens nimirum & negligens Ciceronis le-
ctor fuit Galeotus: utpote qui uon obseruauerit: in q
ciceronis opere hēc legantur: que ī libro Ciceronis ad
Brutum de optimo genere dicendi habentur.

Gal. A collo autem decollare uerbū: & collare nomē
descendit. Primum omnibus notum. Secūdū autem

pro uinculo colli accipi sentit Nonius.
Geo. Verbi significationem quam omnibus notam
esse ait tantus latīne lingue magister. uel sponsioe grā-
di facta: contenderim eum ignorasse. Nam decolla e
non solum significat securi cedere: sed & decipere. hic
nos pro more nostro auctoritatē afficiemus ei⁹ grā-
matici: qui hēc dicat. Diomedes itaq; in primo de aite
grammatica hēc ait. Decollo decollaui: hoc uerbum
apud ueteres decipio significat: ut apud Plautu⁹. Vna
est que decollauit. Item Lucilius. xij. quibus fructibus
me decollaui. Que significatio apud Fencstellam ali-
ter inuenitur: in epitomatum secundo: quemadmodū
Cesar a piratis captus sit: utq; eos postea ceperit & de-
collauerit. Veteres autem securi cesos dicebāt. has ubi
significationes cur Galeotus non explicuit? An quia
temere pleraq; omnia eructat: an quia nullum illi co-
mertium nec fuit: nec est cum his scriptoribus qui lin-
guę latīne proprietatē: & remotiorum uocum signifi-
cationes indagauerunt. Cur item aliud uerbum a col-
lo factum non protulit: quo Varro & Suetonius utū
tur: hoc est sub collo subcollas. Suetonius in Othonis
uita. Donec omissa mora subcollatus & a p̄fēte co-
mitatu imperator consalutatus subcollatus quasi sub-
līcentibus colla militibus sublatus. Varro in tertio re-
rum rusticarum libro: de apibus loquens. Regem su-
um sequuntur: quocunq; it: & fessum subleuant. & si
nequit uolare subcollant q; eum seruare uolunt.
Gal. Sed inter omnes acutissimus est: qui quodam ri-
gore neruorum: modo scapulis: & hunc ep̄steton: mō

mētū corpori: & hūc prostoton: modo rectā & imobi
lē ceruicē itēdit: & hūc TĒTĀNōN grēci appellant.

Geo. Hēc morborum genera grēcis uocabulis a nřis
expressa ita ut grēce leguntur scribenda erant: atq; eo
accuratius q̄ iisdem Cornelii celsi uerbis illa explicit
Erat prēterea etymologia dictionum subiungenda:
tum ut lucidius morbos aperiret: tum etiam ut ex rati
one orthographię: res ita pateret: ut posthac confundi
nō posset. Ergo opisthotonon dicimus rigorem quo
caput scapulis itēditur ab ὅπιος θεν quod retro signi
ficat: & τόνος quod est rigor. Emprosthotonō quādo
mētum pectori ānectitur ab ἐμπροθέτεν qđ est āte.
Tetanon uero quod immobilem ceruicem intendit
ἀπό τού τεταρτοῦ qđ ē intendi.

Gal. Segmentū autē hac ratōe ornatiōrē torque signi
ficat: quia collum circuit. Nā segmentum circulus est
Geo. Infirma sane ratio: ut que nulla etymologia: nul
laq; docta auctoritate nitatur. An non longe melius
sic dixisses. Segmentum a secando natum uidetur. nā
ea figura a seco fit segmentum: qua a fingo figmen
tum: a pingō pigmentū: a stringo strigmentū. Quod
testimonio Plinii confirmari potest: qui de ratione se
candi marmoris hēc scribit. Crassior enim arena laxi
oribus segmentis terit: & plus erudit marmoris: ma
iusq; opus scabričę politurę relinquit.

Gal. Et apud sclauinos nūc ī usu ē mod⁹ ille ātiquoꝝ.

Geo. Audaculo uerborum fictori tanta nō cōceditur
licentia citra analogię ratōnem: aut auctoritate non al
lata. Nā etsi licuit semperq; licebit. Signatū presente

nota producere uerbum. Tamen non permīssum ē uo
ce noua īmmo barbara latinum sermonē contaminā
re. Quare ut & presētes Galeoti uerba non īmprobēt:
sed potius fecundo gratulentur ingenio: & posteri sbe
untibus nouis rebus: līguam nostram locupletare nō
formident: uelim a Galeoto doceri qua figura: quaque
auctoritate fretus sclauinos dixerit: cum huic populi
maris adriatici accolę pro littoris positione liburni: tū
illyrii atq; dalmatę a prīscis historicis appellantur.

Gal. Horatius flaccus ī libro sermonum fasciolas cu
bitale focalia.

Geo. Diligentior quiuis preceptor quid sint focalia
exponere tentasset. Et enim locus hic non uulgarem
explanationem postulat: quanquā id uerbum pro no
to flacci interpres prēterierunt. Ergo quid sint focalia
quantum ex uaria & diligenti lectione asscutus
mibi uideor fuisse aperiam. Focale est uelut fascia que
dam collum ambiens: quod fauces perfringere nō si
neret: quippe pronunciationi conducens. Seneca ī ter
tio naturalium questionum. Videbis quosdam graci
les & paliolo focaliꝝ circundatos pallentes & egros.
Quintilianus in. xi. paliolum sicut fascias quibus crū
ra uestiuntur & focalia & aurium ligamenta sola excu
fare potest ualitudo. Illudq; affirmauerim: de focali in
tellexisse Valerium Martialem cum ait. Quid recita
turus circundas uellera collo: Conueniunt nostris auri
bus ista magis. Legitur eiusdem hoc distichon: quan
uis a quibuldam expunctū. Si recitaturus dedero tibi
forte libellum. Hoc focale tuas asserat auriculas. Ne

abnuero a fauce nasci focale: quā admodū & focaneus palmes apud columellam: qui in fauce uitis nascitur. Gal. Palmā autē arborē propter frondis similitudinē dixerunt: & caricas uocauerunt dactylos: quia dactyli sunt digiti: & caricę palmarum dīgitū uidentur.

Geo. Palmę fructus nunc dactylos alibī palmulas atque scandalides: nec non margaridas: atq; etiam carcotas siue careotum in neutro genere: siue careotidas apud idoneos scriptores grēcoꝝ & latīnoꝝ legim⁹ appellari. Caricas uero ī fīcorum genere auctore plinio deprehendimus his uerbis. Syria prēter hanc peculiares hēt arbores ī nucum genere. pistacea nota prodesse aduersus serpentium morsus: traduntur in potu & cibo. In fīcorum autem caricas minoris eius generis quę coctana uocant. Quę uerba immemor hic Galeotus aduersus sententiam suam paulo īfra de fīcis prēcipiens adducit. Ouidius quoq; in primo fastorū: Caricas aliud esse a palma hoc uersu ostēdit. Quid uult palma sibi rugosaq; carica dixi.

Gal. Dextram supplices osculabātur Lucanus. Oscula polutę fixisse trementia dextre. Et qui iurabāt per dextram: tanquam fidei sedem: & uirtutis ministram deierabant.

Geo. Nec soli supplices dextram osculabantur: cū huīusmodi osculum ueneratis magis esset quam suppli cantis: nec dextra nisi auersa: osculi gratia petebatur: In fide uero Plinio auctore porrigebatur: & ut idem in. xxviiij. ait. In adorando dextram ad osculum deferim⁹: totūq; corpus circūagimus quod in lēuū fecisse

gallię religiosius putant. Quanto ergo distinctius scripsisset hoc modo. Dextram uenerantes auersā petūt: nō supplices: Nam qui dextrā reducis Marii osculabant̄ non supplicatiōis sed ueneratōis grā faciebāt: cū id signi ad di cernendos amicos Marius suis dedisset Gal. Digitorum percussus uocatur condylus: digitis enī complicatis: aut medio dīgito ab ipso poplite eū te condylus est.

Geo. Demosthenes in festis liberi condylo percussus a Midia: si condylus est is: quem Galeotus diffinit ī modo & inepte tantos affectus: & grauem illam inuidiam ex parte percussi corporis: ex uultu ferientis: & ex habitu aduersario quęsūit. Plutarchus quoque scribens eum quem castor condylo percussisset: statī mortuum: in cacozeliam incidit: Si dīgito ictus animam expirauit. Sed arroganter & indocte de dictione grēca hic prēcepit. Ergo ex grēcis auctoribus & significatiōem & etymon sumemus: qui dicunt iuncturas articulorum in digitis: & eminentes stricta in pugnum palma: nodos condylos appellari: quatuorq; digitū: auctōribus Aristotele & polluce: ternos habent condylos: pollex uero duos. Igitur per condylum percussio fiet: cum manu compressa nodis digitorum aliquem cedimus. deducitur autem hēc dictio ab κόνδυλος παρατότην καμψήν Τῶν ΔακΤύλων οιονεὶ καὶ Δυλοὶ ὄντεσ· περίαν Τουσ γαρνκάμψησ Τῶν ΔακΤύλων εγγινεται.

Gal. Condylomata autem a quadam similitudine dicūtur cecę hēmorroides: & tubercula quędā corporis.

Geo. Non uidet hic magister: si condylomata sunt tubercula quedam corporis: nihil cum suo condylo similitudinis haberet. Sed nec cecę hemorroides sunt condylomata: immo aliud de quibus suo loco dicemus. Nam Iulius pollux de morbis corporis scribens: condyloma inquit nascitur circa coronam podicis: tuberculum uidelicet sanabile: & circa sedem fiunt condylomata magna: sed non laboriosa. Iuniores preterea medicos si consulueris: disces condylomata non esse hemorroides: sed eminentes tumores: nunc molles: nunc duros figura rotunda & nihil emitentes.

Gal. Collum insertum est corporis trunco: Nam truncus sine pedibus & manibus ac capite grece thorax dicitur. Cornelius celsus tertio. Sudor autem & consuetudine: & modo: & tempore extoto thorace & ceruicibus atq; etiam capite erumpit: pedibus tatum modo & cruribus siccioribus atque frigentibus.

Geo. His uerbis Cornelius ne minimum quidē signare uidetur: id grece thoracem dici: quod latini truncum auctore Galeoto uocitent. Nec Virgilius truncum Priami appellauit: quod ei desecuisset Pyrrhus manus & pedes. Sed tantum sublato capite dixit. Iacet ingens littore truncus: Annulsumque humeris caput: & sine nomine corpus. Sed quid thorax? Idem Iulius thoracem appellat quicquid anterioris duntaxat partis a collo usque in coxendices protenditur: quem conficiunt erates costarum qui & ολυμος hoc est mortarium dicitur. Medici tam enī refectionibus

humani corporis thoracem accipiunt inane quidā in pectore extremas costarum partes utrinque contingens. Vnde legimus Plinium sepe dicentem thoracis uitia purgat: & idem ad uitia thoracis: Quę significatio non tam late patet: ut de omnibus morbis: qui in trunko corporis Galeoti more nascuntur intellegatur: sed de his duntaxat qui intra septa pectoris continentur. Dormitabat nimirum Galeotus cum celsum legeret. Nam si uigilans fuisset: quę subiicieret uerba de Corneli quinto libro sumpta: non preteriisset. Itemque si fistula os: vel cartilaginem: vel neruum: vel musculos lęsit: si articulum occupauit. Si uel ad uescicam: uel ad pulmonem: uel ad uulnus: uel ad grandes uenas arteriasue: uel ad ad inania: ut guttur: Stomachum: thoracem: penetrauit. Abundem ex his patet Cornelium celsum thoracem accipere pro parte concava: de qua diximus: & rurum de tussi loquens Cornelius thoracem tussi obnoxium docet. Ergo thorax pro ea parte corporis: quam Iulus terminat: & ea concavitate quā medici aiunt: apd^o, illustres scriptores accipitur.

Gal. Thoracem quidam iuniores & imperiti diploide nuncupant: cum diplois aliud sit. Nam Hieronymus in expositione illius uersus. Et operiantur si cut diploide confusione. sic ait. diplois genus est palii denique in ebreo comitra dicitur. Diplois igitur dicitur quia duplex est palium.

Geo. Si alios arguis q̄ significācōes diploidis īgrauerit

debebas planius quid diplois eēt enarrare: nec cōfusē & indiscrete dicere palii genus esse diploidem: quāto que enarratiū scripsisse diploidē dici a grēcis ueste; duplēcē quam latini abollam appellant. Est enim abolla dupli pāno confecta uestis: id quod declarat Seruius enarrās illd' uirgilii. Et duplēcē ex humeris re iecit amictum: Nixus uidelicet testimonio Horatii: q de Diogene cynico sic ait. Contra quem dupli pāno patientia uellat Mirabor uitę uia si conuersa decebit. Et Martialis de cynico quodam. Cerea quem nudigēt uxor abolla grabati. Ergo cu3 duplex sit abolla uestis: ex officio & interpretantis munere ad diploidem reducenda erat: quando si grēca cum latinis conferre uolumus: id latine dicitur ab olla quod diplois grēce. Nam & grēci milites & philosophi palliati si ue chlamydati incedebant. Nostri quoq; nunc abollā p militari amictu capiunt ut Seruius expōit: & Martialis īuere uidetur scribens. Nescit cui dederat tyriā Crispinus abollam. Dum mutat cultus induiturq; togam. Nunc pro ueste philosophi: ut apud eundem de cynico supra tetigimus. Et Iuuenalis. Transi gymna sia: atq; audi facin⁹ maioris abolle. Stoic⁹ occidit bareā Gal. Et manicē dicūtur & ferree & laneę. Virgilius. Et tunicę manicas & habent redimicula mitrę. & hęc dicitur tunica manuleata. Plautus in pseudulo. Istū ab aliis manuleatam tunicam habere oportet.

Geo. Virgilii carmen adducens Galeotus: quid Aulus gel⁹ de huiusmodi tunicis dicat subiicere debebat hoc est poctam: has tunicas quasi foemias & pbrosas

criminatum fuisse laudātem prīcos romanos qui s̄ strictas & breues tunicas citra humerum desinentes primo portauerint: prēterea illud Plauti legēdum nō erat: his tum ab aliis: sed usque a cunabulis: ut alio loco clarius dicemus.

Gal. Vbi collum definit incipit iugulus: qui quasi lacunam quandam efficit.

Geor. Si iugulus quasi lacuna est: quomodo de morbis iocineris signa tradens Cornelius celsus recte & latine dixit: pectus atq; humeri circa iugulum utrūq; extenuantur: & rursum ī octauo exponens ossa corporis: Iugulum autem ad ipsum tecuruum: ac neq; inter durissima ossa numerandum: altero capite in eo quod posui: altero in exiguo sinu pectoralis ossis ī fidit: paullumque motu brachii mouetur: & cum paruo osse scapularum infra caput eius neruis & cartilagini connectitur. Ouidius in. xij. metamorphoseos: cum loquitur de perichimene quem in aquilam cōuersum Hercules in aere cōfixit. Et qua leuis hęcerat ale corporis affixi pressa est grauitate sagitta: perq; latus summū iugulo est exacta sinistro. Ex his Cornelii & Nasonis uerbis: os ēsse iugulum non lacunam: & duplēcē ēē constat: q̄re egregius hic scriptor suo Cornelio fret⁹ iugulum os appellare debebat: tum subiungere cōca uitatem illā se recurvantiū iugulorū iugulū nōnunq; uocitari. hoc in loco non ab re fuerit puerbiū illud āti quoq; addē: q̄ locū ī agēdis causis nacti firmissimi & acutissimi cuiusdā argumēti: quo prolato cōfoderet̄ uelut letali uulnere: aduersarius: dicebant iugulum.

uideo: hoc est locum letalis uulneris.

Gal. Mammę uero pro uberibus ab antiquis tate uocatę sunt. Mar. prío. Māmas atq; tatas h̄z afra: S; īpā tatarū dici & māmarū maxima mamma potest.

Geo. Nihil dignum suo promisso Galeotus profert utpote qui publicum assertorē nostray dictionū se p̄mittat: tū ignorata uocum origine: falso atq; ridicule eas interpretetur: quale hoc est qd' tatā ubera significare contendat: Mar. distico fretus: cuius iocus festinus si māmas atq; tatas pro uberibus exposuerimus: hebes insipidusq; iudicari poterit. Quid enim salis h̄ ret inferre: Afram esse maximā tatarum atq; māmarum uixq; risum moueret piperis & nucis emptori. porro quid sibi uellet rei eiusdem repetitio: Veru; ut studiosis iuuuenibus satisfaciam quid hoc loco māmę & tate significant: exponendum est. & primū quidem dictiones gr̄cas esse dicimus: atq; polluce tradēte. sic enim scribit. Η ε πατροσ ἡ ματροσ μή Τηρ Τηθή. καὶ Την μάμιην Δε καὶ μαμιαν ἐπι Τάυ Τησ παραληπ Τέον nunc patris nūc matris matrē significare: quanquam apud Nonium marcellū h̄ec Catonis uerba legimus: in libro de liberis educandis: cum cibum ac potionem buas ac papas docēt & matrem māmam: patrem tatā. ex quoꝝ scriptoꝝ sētētia colligimus: festiuē & acute poetā fuisse iocatū in eam mulierē: quę cum esset uetusissima: & p̄ annorū multitudinem omniū matrum uel auiarū maxima foret se tamen auderet dicere tatas & mammae adhuc habere in argumentum uidelicet iuuuentutis: quippe cu;

fieterrima iure dici illa non possit: cui uel utraq; auia uel uterq; parens supersit.

Gal. A papilla expapillatus dī teste Nonio. q allegat Plauti textū ī milite glorioſo: expapillato brachio.

Geo. Indigna dictio latinitatis assertore: & eo qui bellum barbaris indixerit: nam textum nemo nisi indoctus & plane barbarus dixit.

Gal. Ala autem axillam facit: sicut mala maxillam

Geo. Cicero ad Brutum contra sic ait: quin etiam uerba ſepe contrahuntur nō usus cauſa: ſed aurum: quo mó autem uester axilla: ala factus est: niſi fuga litterę uastioris quā litterā etiā e maxillis & axillis: & uexillo & pauxillo consuetudo elegās latini sermonis euellit. Ciceronis itaq; ſententia ab axilla fit ala: non autem ab ala ut tu dicas axilla.

Gal. Ventrē uexant tormina & uermina & paulo infra uermina ſunt dolores corporis & uētris maxiſ.

Geo. Qui tam multa de uerminum ſignificatiōne ſcripsit: miror cur uerbum a nomine factum ſiluerit. p̄fertim cum illud legerit in apophoretis: ubi Mar. ait. Si tibi morosa prurigine uerminat auris: Arrima damus tantis apta libidinibus. Eſt enī uerminari: ut exponit Nonius poſitum pro torqueri a uermibus q; facile ſe torqueant.

Gal. Conſtat enim uenter ex pelliculis quibusdā: quas uocant pantices.

Geo. Hoc nō dicit pompeius festus: qui pantices flu xu; uentris eſſe ait. Ex te item hoc diſcere cupio: de quo uentre intelligas exteriorine: an interiori: ut tuo

more loquiamur.

Gal. De libro quoq; umbilicum dici Catulus ostēdit uelata cartę regię nouę libri noni umbilici lora rubra mēbranę: & in hac significatione accipitur: quia illuc tanq; ad centrum libroy mēbra cōueniunt.

Geo. Cur illud siluisti quo frequenter poetę elegātissime usi leguntur: ut cū exactū opus significarēt ad ubi licos se uenisse dicrent. Horatius ī epodo. Promissū carmen iambos ad umbilicum adducerem: quod sic exponit porphyrio. ad umbilicum adducere: pro finire & consumare opus posuit Horatius: quia in fine libri ex ligno: aut osse umbilici solent ponī. In quē sensum & Mar. finē tertii libri clausit. Ohe iam satis est ohe libelle: Iam peruenimus usq; ad umbilicum. Tu procedere adhuc: & ire queris. Et alibi idez poeta. Nū quam grandia nec molesta poscit: Quę cedro decora ta purpuraq;: nigris pagina creuit umbilicis. Et puto id esse ad umbilicos peruenire quod grēci dicūt επει θειναι Την κορωνιν hoc est coronim imposuisse. Soliti enī fuerant grēci: consumatis operibus: coronim apponere. Vnde prouerbium natum ἐπέθηκαι Την κορωνιν ad quod respexit Mar. nimietatem sexti libri quodammodo arguens. Si nimius uideor seraque coronide longus Esse liber: legitio pauca libellus ero. Gal. Et digitis inter se pectine iūctis: quod est ī octauo metamorphoseos: satis intelligitur pro insertis ad similitudinem pectinis dictum.

Geo. Hoc loco expetebam. Galeotum ueneficiorum tauras curiosius indagantem atq; in propatulo nimis

libenter de magia differentem: quid momenti atq; in rium occultarum pectinatim īserti digiti habeat: aperte preterea presertim cum ouidii uerba de parturiēte alcumenā dicta: Immo potius de Iunone: quę partum herculis impeditbat: cōueniāt cum iis quę Plinius in: xxvij. naturalis historię notat. Assidere grauidis: uel cum re medium adhibetur: digitis pectinatim iter se ampliū ueneficium est: id compertum tradunt Alcumena Herculem parturiente.

Gal. Lumbis nates comterminę. Horatius primo sermonum. diffisa nate ficus: & uocat̄ sedes. Plini⁹. xxiiij. Cinis farmentorum uitiumq; & uinaceorum cōdylo matis: & sedis uitiis medetur.

Geo. Quis preter Galeotum doctissimi Plinii uerba ita proferre auderet in confirmationem sententie suę ut ad id quod sentit nihil pertineant: nec significatiōne uocis apperiant: an dicere cinerem farmentorum uitis sedis mederi. est explicare quid sit sedes. Sed ut Pliniū & celsum legentes: quid sit sedes intelligent: rē primum a grēcis auctoribus sumptām explicabim⁹. Hi enim & imprimis Julius pollux & Paul⁹ eginita ἐλαράν hoc est sedem ipsum dactilion hoc est ani circulum appellant: quorum pollux sic ait καὶ τὸ μεν εἰσ Δακτυλίου ὑγον Την ἐλαράννενενκόσ αὐτού latine quod in dactylion hoc est sedem uergit. Galienus exponens illud Hippocratis υπέρ Την ἡ λικί αν ΤαυΤην ἄσθματα πλευρίτιδεσ περι πλευ μονίαι: λίθαργοι φρενίτιδεσ καῦσοιχολεροι Διάρροιαι χρονίαι Δυσεντερίαι αιμορροίδεσ:



super hāc etatē asthinata: pleuretides hēmorroides sic ait. Hēmorroides proprius sane huius etatis morbus quemadmodum melancholię. fiunt enim de nigra colera quando in uenas circa sedem densius inciderit. Et Paulus ἐγίνηται ubi de curandis fistulis: quę in sede nascuntur precepta tradit: manifeste docet sedez esse podicem: uel partes illi finitimas quod idem ex celso colligimus.

Gal. Ceuere est molliter & obſene clunes mouere: & hoc cynedi facere consueuerunt: cum turpia patiūtur. Vnde Persius tanquam de uirilitate Romuli dubitaret dixit. At non Romule ceues.

Geo. Qui sermone tam illiberali & impudico quid sit ceuere exponit: non aliter debuit satyricum sensum aperire. Res enim turpis: quę nimis per se intelligit: breuibus & tectoribus uerbis explicanda erat. S; Per sii dictum tantum a sensu Galeori distat: quantum ipse a modestia & uerecundia abest. Ergo quod parū uirilis fuerit Romulus satyrus dubitat: quin potius cum uenuste carpit: qui adulatorio gestu nimium poeta tam laudat. nam querit bellum hoc: bellū hoc: an Romule idest romane nostri temporis: ceues? hoc est agitando clunes adularis: quippe qui ut assentator uix ferendus non solū uernili uoce: sed illiberali motu corporis fidē cū gratia apud credulū poetā queris.

Gal. Cum pyga mentula nuncupatur: est ratioē extre mē partis: pyga enim extremā partem tam anteriorē q̄ posteriorē significat. hinc est φnates significat: & mēbrū trūci. n. utrūq; extremū ē. Horati⁹ p̄io fmonū

Ne nūmi pereant aut pyga. Martialis & anatis hēas orthopygium macre idest rectam pygam. Geo. Pygam mentulam significare in opere Galeoti tantum legimus. Nam grēci auctores quorum ē hēc dictio pygam posteriores partes circum sedem significare uolunt. Illudq; horatianum quod in confirmanda sua opinione: hic adducit magis a grēca interpretatione stat: pr̄sertim cum adulteri: non reciso tantum pene: sed interim podice poenas darent: quos scilicet mugilis & raphanus intraret: quod tetigit Iuueualis cum dixit. Quosdam & mugilis: intrat. & Catulus. Ha tum te miserum maliq; fati: quem attractis pedibus patente porta: percurrent raphani mugilisq; quod genus poenę grēci comici ρφανι Δειν appellat. Pr̄terea de pygis ab horatio mulier dicitur. Nō carēs mentula sed poti⁹ pyga gracilitate ani. Quo conuitio ut tradit pollux: olim comici solebant athenienses incessere lipopygas eos dictitantes. A pyga item fit πυγίω. Vñ apud Mar. uetus legit̄ epigrāmatis iſcri ptio: philopygista: quę uoces pluribus uerbis a pudēti & bene instituto uiro apperiendę non sunt: ne gale otum imitemur: qui uix sibi a parum honesto sermo ue temperare potest. Sed non minus indiligenter & imperite senarium Martialis iambicum exponit: q̄ improbe ingerat: cum dicat orthopygium idest rectā pygam: cum orropygium uel urropygium secundum pollucem legi debeat: sitq; urropygium angusta & ultima spinę pars: siue ut pollux sphondilii finis podici eminentis: diciturque urropygiū quasi termius pyge.

Gal. Psleon ut in priapeis est. Psleon ille uocat qđ nos psolēta ceraunon: gr̄cum est: nam p̄eputium dicitur: & de p̄eputio non est sermo faciēdus.

Geo. Rustico qui hęc loquitur ignoscere merito debemus: cū p̄efatōe uenię: uerba gr̄ca īdocte pronūciet ut qui dicat. da ueniam libros non lego: poma lego. S; Galeotus qui sibi oīnne disciplinarum genus attribuit: uenia nequaquam dignus est. Nam potuit si gr̄ca ignorat: gr̄cos de uocabulo gr̄co consulere: a quibus didicisset quid psleon significet: simulq; uenuste uirgiliani ioci uim enarrasset. Nam psleon p̄eputium gr̄ce non dicitur: sed ψωλή. & rusticus opica & imperfecta uerba gr̄ca ī risum scilicet: nunc truncata: nunc mutata profert. Nam dicit dominum per mutilationem extremę syllabę solere proferre psleo per quod intelligimus eum: qui fractis est testiculis: p̄ psoloenta: qđ genus esse aiūt fulminis celeriter ruentis: & omnia confringentis. hoc item pacto duas reliquias dictiones ad significata gr̄ca alludens: cum rī su non ingrato apposuit.

Gal. A radice membra dependent hernia: sic euim uocatur theca testiculorum. Martialis. Ingens iratis apuit hernia sacris. Iuuinalis. Laumeduntiades aut Nēstoris hernia posset.

Geo. Testium receptacula oscheon gr̄ci: nostri serotum uocauerunt: quam rem miror Galeotum assiduum alioquin Cornelii celsi lectorem: ut ubique iactat non animaduertisse. Nam ubi de his morbis tractat qui in naturalibus circa testiculos oriri solent sinus &

tunicas: his appellationibus diuidit. Sinus qui cōspicitur a nobis: oscheon a gr̄cis dicitur nostri serotum uocant. hernia uero cōmune est nomē duobus morbis hoc est ēterocele: & epiplocele: de quibus mox dicem⁹ Sed dicat quęso Galeotus an Mar. & Iuuinalis satis probent herniam esse testiculorum thecam.

Gal. Aliquando hernia ipsa dicitur ramex. Iuuinalis. Iacet exiguus cum ramice neruus:

Geo. Ramex tantum ab hernia: quantum a theca testiculorum ipsa hernia distat. Est enī id ramex: quod gr̄ci cirsocelē appellant. Sed ut apertius res omnīs explicetur: quando etiam in enterocelico morbo infātiſſimus hic habetur: quę Cornelius celsus: paulus ēgnita medicus prudentiſſimus Juliusq; pollux de hūiſmodi morbis differant: paulo numerosius subiicienda sunt. Igitur si pondere abiupta fuerit tunica: quę diducere ab inferioribus partibus ītestina debuit eoq; deuoluitur omentum aut intestinum cum tumore se roti: enterocelen siue epiplocelen uocant gr̄ci: nostri uero herniam. At cum integris membranis interduz̄ eam partem humor distringit: uel inter tunicas: uel in membranis: gr̄ci communi uocabulo utraq; specie modo hydrocelen: modo hygrocelen appellant: cuius dictionis īmemor esse non debebat Galeotus: si paulo accuratius Martiale lectitasset: hoc cīndecatyllabo fabianum mordentem. Derisor fabianus herniaꝝ omnes quem modo coleū timebāt dicentem tumidas in hygrocelas Quantum nec duo dicerēt catulli ī thermis subito neronianis Vedit se miser & tacere cepit.

d



Q si integris tunicis tamen intumescunt: hec que intortae sunt & conglomeratae ad superiorem partem: uel ipsi serotum implent: uel medium uel imam tunicam: Inter dum etiam sub tunica circa ipsum testiculum nervos que increscunt. Ramex hic morbus a latinis dicitur: a grecis autem cirsocelē appellatur. At cum super ipsi testiculum nervumque eius id malum increvit aliquanto longius testiculusque ipse descendit: minorque altero fit: utpote alimento amissō: raro: sed aliquando tamē inter tunicas caro increscit sarcocelen uocat grec⁹. Quādo uero ex inflamatione dolor ad inguen & ilia peruenit: partesque intumescunt: nesus ex quo testiculus dependet plenior fit: simulque indurescit: super hec inguen eamque nonnunquam varices implant bubonocelen appellant. hec erant de hernia & enterocelis notanda & superscribēda: uel si breuius & strictius rem percurrere uoluisset: sic erat præcipiendum: partes circa testiculos infestat hec morborum genera: enterocelē: que latie hernia. hydrocelē siue hygrocelē: cui morbo latini nomen nō habet. kirsokelē quem nostri ramicem. Sarcocelē quod nomen latinus nō habet. Bubonocelē: quo item nomine latinus caret. hec omnia corneliana lectio exi gebat.

Gal. Hec pars qua excernimus morbis sariis afficit. Sed duobas maxime: hoc est ragadibus & fico. Ragades enim sunt fissuræ in circulo ani. Pli. i. xxij. natu. hi. Ragadum uulneribus litoles imponitur. Ficus autem ad similitudinem dicta est. Est enim quedam res ulcerosa quasi semia ficoꝝ: & hic ficosus quod huiusmodi

morbum patitur. Hanc ficum Iuuenalis ad speciem reduxit. Ceduntur tumide medico ridete mariscę. Geo. Quid si docuero ueterum & illustrium medicorum testimonio ficum magis in capite: quam in anno nasci respondebit Galeotus: atque adeo magis p Cornelium celsum: quem in manibus diutius hic habuit se uidetur: cuius uerba subiiciam de sexto eius medici ne sumpta. Est etiam ulcus: quod a fici similitudine συκοσισ a grecis nominatur: caro excrescit: sub quo due species. Nam alterum ulcus durum & rotundum est. Alterum humidum inéquale: ex duro exiguū quodam & glutinosum exit: ex humido pus mali odoris fit utrumque in his partibus: que pilis conteguntur: Sed id quod calosum est & rotundum maxime est in barba. Id uero quod humidum præcipue est in capillo hactenus Cornelius: qui non ulcerosam rem: sed ulc⁹ esse ait: nec habere quedam semina ficorum; & in barba atque capillo fere nasci. Præterea cum morbos qui bus tentatur anus enumerat: & curationes atque remedia adhibet: de fico in totum silet. Nequaquam fuit nomen auctoris suppressum. Vnde hec sumpserit hic martius Galeotus hoc cognomine sibi placens nisi forsan diligentius hoc genus morbi: quam prisci medici pertractauit: & ut aiunt linceis oculis inspicerit: atque ita uel specillo rimatus fuerit: ut in ea penitenterit: que priores medicos latuerūt. Ego enim certi auctoritate alioquin maxima: nō contentus: grecos scriptores adiui: atque apud Paulum ἔγνιτα in tertio ubi de his loquitur morbis: qui solēt cutē capitis dz

infestarē hęc comperi σύκα ὄνομάζουσι βραγή
ματα ελκώδη. γρογγύλα υπόσκλαρα. ἐνερευ
εη οισ ἀκολσυθει καί οδύνα. φύε Ται θε Ταυ Τα Το
μεν πλεισ ον ἐνκεφαλη. Quę ut potui latina feci.
Eicos nominant germina quedam cum ulcere rotun
da cum rubore: quę dolor sequitur. Nascuntur autem
hęc plerunq; in capite. non in ano: sed in capite ficum
nasci hic peritissimus medicorum tradit. Iulius prete
rea pollux in hanc fere sententiam sycon hoc est ficu;̄
describit. Sed horum nullus hoc uitium podicis: imo
capitis esse peculiare scribit. An Galeotum uecterina
rius forte docuit? Sed hoc uix credo quando uecterina
morbo huiusmodi laborare lectum adhuc non sit.
hic queri uideo cur Iuuenalis dixerit. Ceduntur tumi
de medico ridente mariscę. Cui sane quęstioni respon
demus: per festiuam translationem: et si duriusculam
satyre tamen non inconcessam: ut rem parum hone
stam aperiret: appellasse poetam maniscam tubercu
la quedam cum ulcere ex turpi confricatione circa se
dem nata: quod sint morbo similia quem sycosin Cor
nelius celsus: duo reliqui scriptores sycon gręce uoci
tent: hoc est latine ficus. At non continuo licuit mor
bum ui quadam: & magis alibi q;̄ in pudendis nascē
tem peculiarem latentis partis facere: nomen illi attri
buens nunquam lectum. Hic ego non preteribo qd̄
idem Celsus ait. In sede ulcus simile fungo nasci sole
re: quod uel cerato tollitur: uel medicamentis uehe
mentioribus: uel ferro adurendum est:: quem fungū
medici quidam putant eum esse: quem iuniores ficu;

appellauerunt: Sed illud ante omnia miror non ani
maduertisse hunc hominem: neminem ueterum scri
bere podicem a fico infestari: pręter Iuuenalem: qui fe
stiuitate poetica mariscas scripsit.

Gal. De manisca iterum Martialis. Infantī melimel
la doto: fatuasque mariscas. Na;̄ mihi: quę nouit pū
gere: chia sapit. Vult enim hęc duo ficorum genera
sapore differre. Nam idem. xij. chia seni similis bac
cho: quam setia misit. Ipsa merum secum portat: &
ipsa salem. Nam cum merum dixit: ad uuam rettulit
quę chia: unde & chium uinum. Cu;̄ autem salis me
minit de fico intellexit. utraque enim chia dicitur.

Geo. Nec ficus nec uini saporem Galeotus discernere
aut sciuit: aut potuit. Quare factum est ut eius exposi
tione nobilis poeta a se ipso quodammodo dissensiſ
se: aut inconstantia locutus fuisse uideatur. Nam qui
in epigrammate melimella: atque mariscas: prędulce
dine succi: ifantibus relinquat. chiam uero ficum ap
petat: quippe quę acore placeat. In xenii deinde: ficū
chiam eis mare setię natam persimilem uino ueteri
scribens: quod secum afferat merum & salem: Si ex
tua expositione intellexerimus merum de uua intelli
gi debere: a fico ita uini saporem remouebit: ut iam
chia baccho seni similis non sit: qui sapor ab hac ficu
remouendus non est: potiusque distichon illud sic a di
ligenti litteratore enarrandum fuit: ficus chia: quę de
setinis agris mittitur: simile quiddam inueterato uino
habet: ut puto quę secum portet merum: hoc est succū



referentem uinum & salem idest acorem non ingratum: quo leui & austero pariter sapore: non solum fucus chię commendari solent: Sed auctore Seneca epistolarum libro octauo: poma quędam sunt suauiter aspera: quomodo in uino ueteri: ipsa nos amaritudo delectat.

Gal. Ficum pro pomo quartę & secundę declinationis esse testes sunt antiqui. Nam Suetonius i uita Auguſti ſic & pſciculos minutos: & caseum bubulum manu preſſum: & ficus biferas maxime petebat.

Et Plinius in ficorum autem caricas.

Geor. Hic Galeotum suis auctoritatibus confodimus: atque docebimus eum habere commune quidam cum lupo: quem ceruarium appellant: cui grauius in fame mādenti ſi respexerit: obliuionem cibi ſurrepere aiūt: digreſſumque aliud querere. Nam ſi memor superiorum fuisset: non tam cęcus & temerarius hoc in loco contra ſententiam ſuam Plinium adduxisset in ficorum genere caricas ponentem: Cum ſupra is dixerit: caricas dactylos uocari: quia dactyli ſunt digiti & carice palmarum digiti uidentur. Nimis est Galeotus immemor: atq; ſi licet dicere immemorissimus.

Gal. Notandus eſt lepos & mordacitas pariter poetę in Cecilianum. Nam Martialis a Ceciliiano irrisus: quia ficus quartę declinatōnis dixerat: respondet quartę & secundę declinationis; hoc pacto. Cum dixi fic⁹

rides quaſi barbara ūba. Et dici ficos Ceciliane iubes. Secundę enim duntaxat declinationis Cecilian⁹ ficos putauit eſſe. Dicemus ficos quas ſcimus in arbore naſci: hic ſecundę eſſe conſitetur. Dicemus ficus Cecilia ne tuos: hic quartę eſſe oſtendit. Sed eo modo ut Cecilianum mordeat: & hoc modo intelligit. Dicit enim o Ceciliane dicemus tuos. idest familiam tuam eſſe ficos: tuus enim & meus non ſemper adiectua ſunt. Virgilius in quarto: dulcesque meorum relliuias coſerem. Idem in. in. Cape dona extrema tuorum.

Geor. Omitto quod in hac tota queſtione de ficuſerimone parum latino: & uix coherente uteris: dic rogo quiſnā ſotadi cynedo: & Alexandro etholo adeo addictus fuit: aut licentior quam ethologi mimi: quibus ſumma illa ſuperfuit licentia: ſi uel minimum: aut prudentię: aut pudoris haberet: epigrammati ſenī in quo de eruditione agitur: & utrum barbare: an latine dicatur in diuersa declinatione: diuerſoque gene re ficus: non in frigidum atque accerſitum iocum. fed in ſcelus ne phandiffimum conuerteret. Tum ſi in tanto tuo corpore eſſet mica ſalis: animaduertifles profecto quid: aut ſalfi: aut amaritudinis: in hoc epigrammate poeta oſtenderet: quem cum candore fel: & ſale, babuiffe. Iunior ſcribit Plinius. Cicerone & Quintiliano auctoribus: hęc lex facetiis: atque ſalibus datur: ut non ſolum modertiā ad ciuilem uſum excutiendū

d 4



retineant: sed acumen & arguta, uenu statem: que omnia a foedissima ista tua: & absurdā interpretatione absunt: quando ineptus & inconcessus es et transitus a generis & declinationis controuersia: in conuitum illiberale atque scurrile. Ergo quantum Prisciani & Laurentii sententiam probamus: tantum tuam damnam⁹ expositionem; indignam sane homine liberaliter instituto. Et quia niteris approbare: in masculino genere ficum apud idoneos non haberi: auctoritate Varronis: & Lucilii te reuincemus. Nam in libro de re rustica legimus fici quem edimus granum. Nonius Marcellus docens clare id esse: quod petere: hec de Lucilio affert: sicuti cum primos ficos propalam recentis protulit: precio ingenti dat primitus paucos. Sed quoniam Laurentium arguis: ipse te: & reliquos barbare: an latine masculino genere dicatur ficus: in antidoton libro docebit.

Gal. Sed circulum ani quidam antiquorum locum nominant.

Geor. Apud antiquos ani circulum locum nominari adhuc sane non legi: sed locos pluraliter dūtaxat uulam latini ueteres dixerunt in muliere. Cato in re rustica. Si mulier locos souebit. Varro in origine lingue: quid locus sit scribens: subdit. Sic loci mulieres in quibus nascendi initia considunt. Plinius

in xi. naturalis historię. Feminis eadem omnia preter uesicam: & intus utriculus: unde dictus uterus: quod alio nomine locos appellant. hoc in reliquis animalibus uulam. Verum locos eam proprie dixerim genitalem partem: quam greci γερικην. appellant id quod collatis hippocratis & nostri Cornelii uerbis cognoscetur. Hippocrates in apophorismis γυναικί οπτότων γερικων ἐνοχλουμενη η Δυσοχου στο πταρμοσ επι γενομενοσ & γαθοσ. Cornelius ita interpretatur: que locis laborat: aut difficulter partum edit: sternutamento leuatur. & in quinto: si uero concidere uitio locorum mulier solet. Plinius item in. xxvij. Imponitur hyosciami semen ex uino locis: & paulo infra: callithrix fotu locis medetur. apud Iulium pollucem γέρα uidetur id significare quod latini secundas dicunt. Et quidam nostri temporis solers harum dictionum indagator uir sane doct⁹ sed diligentie sue nimium gratulatus: uix unum: aut alterum his temporibus esse scribit: qui recte nouerit quid loci significant. Huius igitur sententiam sup hac dictione intelligere cupio.

Gal. Sed ad anum perueniunt uenę hemorroides appellatę a fluxu sanguinis: sed cum cęcę sint: tunc sunt tubercula quedam: que uocantur condylomata de quibus diximus supra.

Geo. Aliud esse hemorroides a condylomatis: nec cęcas



hemorroides condylomata vocari: Si per Paulum Iuliumque pollucem: Galeotus discere non potuit: Celsus suum diligentius reuelare debuit: Et ea im primis exquirere: que tantus medicus scriptor in sexto notauit: ubi cura eorum malorum legitur: que m^{pl}ta tediique plena anus recipit: didicisset enim primū morbum esse ragada: quando pluribus locis cutis scinditur. Secundum morbum esse condyloma: tuberculum scilicet: quod ex quadam inflammatione nasci solet. Tertium uitium esse cum ora uenarum sanguinem fundunt: quas hemorroides greci vocant. Nec solum supradicti morbi sedem uexant: sed in ora uulue foeminarum incidere consuerunt. Verum ut magis hec morborum species aperiantur: nonnulla subiiciemus ex quarto Pollucis libro αι μόρρονσ γίνεται μεν κατα την η Δραγεντόσει Δεο μοία μόρροισ ὄμοισ. πόλλακισ δέ και υπεροχησ ἀνευγίνεται. φαγασ αι μόρραγουσα. τυφλησ αι μόρροισ. διδημαλειον ἐρυθροντοσ τησ εδρασ ουτω κλιθεν. ε πει ἔσθοτε ου και μόρροι κον δύλωμα περι την σεφάνη τον δακτυλίου ενι α τον οιδημα. hoc est hemorrois fit secundum secum intus. est autem similis moro crudo. sepe etiam sine extantia generatur: Rhagas cum sanguine rum pēs. Cęca hemorrois tuberculū est lene: rubicūdū ita sedē natū: sic dictū quoniā cōtigit aliquādo q̄ sangui em non emitat. Condyloma uero circa coronam

anis sanabile tuberculum: & circa sedem condylomata magna non laboriosa nascuntur. Ex tot nobilium scriptorum dictis satis constat quid inter se differant hi morbi.

Gal. Hanc sciam quidam vocant: & sciaticos dicunt qui coxendice claudicant.

Geor. Peto abs te qui sciam sint dicentes: greci latini. uel si nostros dixeris sciam legisse plane non memini si grecos dixeris: ischia hoc est ισχια. legunt greci cu^z ch. aspirata. forsan barbaros dices: sed si mores barbarorum tibi placent. & lingue commertium: non erat latina dictio corrumpenda. Nec est quod crimen impressores derives: quando sine mentione grecorum: latinorumue scriptorum quidem scripseris. Ergo cu^z sit greca dictio: quid ipsa sit: Pollux nobis aperiat: qui tradit carnosas post lumbos utrinque eminentias if' chia appellari. Que uero post hec increbunt γλουτοι hoc est latine nates: Duo illa ossa circa que uersura fit: ita distinguntur: ut concavum illud superius κοτυλη dicatur: latine acceptabulum. Inferius uero os ischia: quod nostri coxendicem dicunt: quam distinctionem his Plinii uerbis colligimus libro. xxvij. Item os ex acceptabulis: qua coxendices uertuntur. Ergo coxendix erit uertebra cotyle infixa: quam pixidem appellat: neruis quibusdam ita illigata: ut facilis coxa rū motus atq; flexus fiat. Vnde qui coxēdice laborat ischiatici: nō sciatici: uel hischiadici ισχιαδικοι dicuntur.



Varro tamen in libris de origine latine lingue coxendices grecum esse contendit: adducens ueterem comitem dicentem: circa coxendices sunt nobis: id grecum est ob eius loci uersuram.

Gal. Sed hęc tegumenta pudendorum quidam impenetrati bracas appellant: cum braccę dicantur longa uestimenta ex pellibus facta. Ouidius in libro de tristibus. Pellibus hirsutis arcent mala frigora braccis. Oraque de toto corpore sola patent. Idem in eodem. Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis Oraque sunt longis horrida tecta comis. Idem in eodem. Hos quoq; qui graia geniti dicuntur ab urbe Pro patrio cultu perfica bracca tegit:

Geo. Hunc habet Galeotus morem: ut fere ueterum auctoritates: aut contra se: aut nihil ad presens negotium facientes afferat. Si quidem Ouidii uersus: nec uestes longas: nec ex pellibus bracas constare probat. Immo diuersum: cum scribat poeta. Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis. Nec facile idoneum scriptorem quispiam inuenierit: qui ex pellibus bracas absolute confici tradat. Quod si latini: uel potius gallici eas uestes bracas appellant: quas greci anaxiridas uocitent: Tegmenta quedam accipiēda sunt: a coxendibus & umbilico: ad crura usque producta: quib; interdum genua: interdum crura ipsa teguntur. Eaque Hieronymus in Danielem ait Sarabara a caldeis uocari. Ad Fabiolā uero de ueste sacerdotali scribēs ipsā

braccarum formam: & quos usus in tegendo corpore braccę pręstet: adeo aperte exponit: ut de sententia nostra dubitandum non sit. Quare tanti scriptoris uerba ipsa subiiciemus. Discamus primum communis sacerdotum uestes: atque pontificum lineis foeminalibus: que usque ad genua & poplites ueniunt: uerrecunda celantur: & superior pars sub umbilico uehementer astringitur: ut si quando expediti mactant victimas tauros & arietes trahunt: portantque onera & in officio ministrandi sunt: etiam si lapsi fuerint: & femora reuelauerint: non pateat quod opertum est. Inde & gradus altaris prohibentur fieri: ne inferior populus ascendentium uerrecunda conspiciat: uocatur que lingua hebrea hoc genus uestimenti Maschinas se: grece ἀναξυπάστα: a nostris foemalia: uel braccę usq; ad genua pertigentes.

Gal. Hinc galea braccata dicta est. renonibus enim utebarur: id est uestimentis ex pellibus: quod etiam tangit Propertius. Illic uirgatis iaculantis ab agmine braccis Torquis ab icisa decidit unca gula. Sed Virgilius de gallis locutus est. Virgatis lucent sagulis. Bracas id est uestes pellicias. uirgatas tamen habuisse uidentur galli: quandoquidem textus duplicem recipiat expositionem: ita ut uirgatas in uirgarum modum deductas intelligent. Quidam uel uirgatas purpureas: ut ait Servius. Nam uirge gallorum lingua purpura dicitur.

Geo. Satis te una dictio iperitum legis interpretatiū



arguit. Nam dic queso quis ueterum textū aut dixit: aut scripsit: sed tibi s̄epius hoc nomine peccanti plane ignoscam⁹. Verum grauius es obiurgandus: qui clariſſimorum poetarum uerba: non dico inepte: sed falſo interpretaris: quando propertius uirgatas braccas: pellicias esse non significet: Nec item Virgilius: nec expofitor eius Seruius intelligent pelles fuisse uirgatas ſiue purpureas. Quare ut ſententiam tuam longe a ueterū ſcriptorum ſenſu abhorrentem refellamus que Diodorus ſiculus de habitu & ornatu gallorum ſcribat ſubiūgemus ἐσθησιδέχρων Ται καταπληκτικαῖσ. κιτωνασ μεν βαπτούσ. κρωμασ: πάντοις διηνεισμενοις. καὶ ἀναξυρίσιν. αστέκεινοι βρακασ προσαγορευοντοις. ἐπιπορπόν ται δέ σάγουσ παβδοτούσ. εν μεν τοισ χειμοσιδασεισ. Vides hic Diodorum affirmare lingua gallorum braccas dici: quas gr̄eci anaxaridas uocant. Et in omni genere uestium describendo: ne uerbum quidem unum de pelliceis uestibus fecit: Immo de pellibus in totum ſilet. Nafonis porro uersus ſi cū diſtinctione: quod eſt proprium huius poematis: lege rimus: ſenſum aliquem congruentem habebunt: & contra te ſtabunt: quod idem poeta manifeſte demōſtrat: copulatiuam particulam interponendo: cum ait Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis. & rurſū Pro p̄io cultu pſica bracca tegit. Q, ſi pſica bracca ē: nō ɔtinuo erit pellicia uestis: imo uelamē illa ſiue lineū ſiue laneū: ſiue etiā ſcorteū ab ūbilico īcipiēs: & ad crura uſque protendens: quo naute imprimis: & gentes

frigidioris plage: ad arcendū frigis frequētissie utūt foeminas quoq; egyptias ſiue aſſyrias: tum pro more p̄ie: tū ornamēti gratia braccatas incedē accepimus. Gal. In cruribus uitia ſunt: & morbi plurimi: nā uari: & uarice dicūt q; intorſum habent obtortos pedes. Geor. Duo morbi non ſunt plurimi: ſed te decept q; olim plinium correxit: qui uix intelligens: quid uarus ſignificaret: uaciā: uaciēnū: & uatinum: nobis erripuit hec enī ſunt Plinii uerba. uola homini tantum exceptis quibusdam: nāq; & h̄ic cognomina inuenta placi panſe: ſcauri: ſicut a cruribus uari: uacie: uaciē: & uatinii: que omnia modo peruerens immo truncans in alium ſenſum trāſfers q; Plinius ſenſerit: ſed ut error iſte tuus refellatur: hoc primū dicimus: ut uari dicūt obtortis cruribus: ſeparatis uero & diſtortis pedibus ſic uarici: non idē ſunt qui uari: nec item a uaro uarices fiunt: quādo in hoc prima pducit: que in uaricib⁹ corripitur. Illud tamen non negamus legi uaricum pro eo qui ampliore paſſu graditut ut apud Ouidium in tertio de arte amandi. Illa uelut coniunx umbri rubi cunda mariti Ambulat ingentes uarica fertq; gradus Nimirum nomen Plinii ideo ſuppreſſit galeotus q; harum diſtionum ſe auctorem & explanatorem haberi uoluit. Verum cur de uacia ſiluisti & uaciēno: nā uaciē illi mibi uidentur dici: quorum pedes in exteriō rem partem torquentur: quantum colligimus ex dcis Varronis in ſecundo rerum rusticarum. Ait enī cum canis formam deſcribit pedibus potius uaris q; uaciis & cognomē uaciē in quadam Seneca legim⁹ epiftola:

Seruilius uacia latere sciebat non uiuere. Aptid Hieronymum in Eusebii cronicis Vaciennus nobilis narbonensis orator habetur: de quo Martialis. Docti patria narbo Vacienni. Hęc erant aperienda atq; explana nanda: uel potius alterius imperitia latinis surrepta: uindicanda.

Gal. A uaro quoque uaricor cui⁹ compositum i⁹ usu est pr̄uaricor.

Geo. Ergo i⁹sitatum protulit uerbum uaricare Qui tilianus in uoce actiuia: cū dixit in. xi. oratori arum isti tutionum. Varicare supramodum & instando deformeest: & accedente motu obscenum. Et item Marca to de olea serenda p̄cipiens. Ternas talias ponito: easq; diuaricato supra terram. & Cicero i⁹ uerrem. So patrem hominem summum domi nobilem sūmo magistratu p̄ditum diuaricari ac deligare iubet: qđ Nonius pro distendi exponit. Ergo uerius & uberiorius de hoc uerbo sic p̄ceptum fuisset: a uaro uarico fit uerbum: & uaricor: quod usu probatissimorum scri ptorum confirmatur. Pr̄terea cur Laurentium glia sua fraudas: qui de uerbo & pr̄uaricatoris significati one ea omnia scripsit: que tu in te conuertere conaris.

Gal. Sed pernam petasum quoque diximus appella ri. Plautus in amphitrione. Ego has habeo usque in petaso pinnulas: tum meo patri torilus ierit aureus: Sub petaso id signum amphitrioni non erit. dicitur etiam petaso petasonis. Martialis. Capparin & putri cepas alece natantes: Et pulpam dubio: de petasone uoras.

Geo. Grāmaticos quosdā tum superioris seculi: tum nostra c̄tate: hęc Plauti uerba: uano quodā sensu: expōnentes: minus olim damnaui. q̄ uidelicet ratione quādā nō nibil probabili uterent. Sed Galeotū acrius corri piendū cēleo: qui duoy nobilium scriptoy uerba lōge inter se diuersissima compans: ineptissimā & perinde falsam expositionē obscurō loco fecerit: Nam apud Plautū petasus tegimē est capitīs: pileo: siue gallero plimile. Petasonē uero Martialis p̄ pede portino cū coxa falito accipit. Sed ne mirent̄ quidā q̄ petasum galley dixi: originē dictionis de grēcis auctorib⁹ p̄fē remus. Fit itaq; petasus: a grēco πέτασος quod est extendo: cuius ἀριστὸν est petasa: inde petasus: quod alio nomine Schiadion dicūt: hoc est umbellā. Iuniores qđā ex nris: grēci imbuti litteris: a πότον πέτασος quod est uolo: nasci hoc nomen rati: pro calciamento Mercurij: hoc est talarib⁹: interpretati sūt. Putauerūt enim Mercuriū: qui se Sosiam simulat talaria babuisse: & id esse petasum: qđ talaria: nō cōferentes paria parib⁹. hoc est nibil respicientes ad ea: que alibi apud cūdem Plautū legunt̄: nec nō apud poetas & histori eos. Si quidē in pseudulo ubi in subdititiū militis ser uum simia exornat̄: querit Pseudulus ipse a carino. Sic etiā opus est chlamyde: & mācherā: & petaso: Quę tua essent militaris hominis ornamēta: Et rursū: cum arpagam uerba militis nūtium eludit ballio leno. chlamydem. mācherā. & petasum. tanq̄ emētia & cō ducta precio opprobans: sic ait. Quid mercedis hodie domino demeret petasus: Que uerba somniculosus

e



Galeotus nō aīaduertit: qui p̄ximos duos uersus ī p̄tū dicissimi ioci: & obseruauerit: & in testimoniuū adduxerit. hoc est. quid hoc qđ te rogo? noctu in uigiliam qñ ibat miles: cum tu ibas simul cōueniebat ne ī uaginā tuā machera militis. bēc q̄ belle: quod spurcissia & dictu turpissima sūt: interpretatus est galeot⁹. Superiora uero: quę eruditioñē bñt: tanq̄ cecus: & ī prouidus: per trāsiuit. Plini⁹ quoq; in naturalis historię libro. xxxv. de italico labirintho sic scribēs. in uno latere pedum quiniam septuagenū: alte centenū q̄nquagēnum: ita fastigate: ut in sumo: orbis ēneus: & petasus unus omnib⁹ sit impositus: ex quo pendeant excepta catbenis tintinabula: quę longi agitata longe sonit⁹ referat. Suidas item gr̄cus auctor imprimis de significatione & ethymologia dictionū celebratissimus: bis uerbis quid sit petasus ostendit. πέτασος ἐιδόσ υφάσμαστος ἐπιρραψάντων τῶν οὐρανού μόσεται ἀκούτι τῶν αθηναίων πατέτασον πλειονάσ καὶ χιτῶνασ ωσάπο πνιγήναι ἐν τῷ θεάτρῳ
S; qđ Plautus itellexit: cū dixit: in petaso pīnulas. Et si suo loco enarrandū idest: bic tamē brevib⁹ apiem⁹: explosa pri⁹ grāmaticoꝝ snīa: qui petasum calciamē tam Mercurij īterpretant̄: cęci sane homūtiones: ut qui nō uident: & Ioui: & Mercurio petasum dari: si ita differre inter se. quod Ioui sub petaso: aureus eat Tōralus. Mercuri⁹ uero usq; sub petaso pīnulas habeat. Quibus signis ita discernere debebat a calciamēto petasū: quēadmodū olim spectatores Iouē a Mercurio distinguebāt: cum uterq; pileatus in scenam prodiret.

Sed illud ante omnia in Galeoto miror: q; Suetoni⁹ uerba diligētius nō p̄spererit: & tam expers delitiae nostray sit: ut putet ad arcendū solem calciamētis nos egere: qñ & prisci: & nostri temporis homies: tū umbella: tū galero: a sole se defēdat: subdit. n. galeot⁹.

Ga. Petasus p̄ petasi calciamēto ponit: nam eam p̄tē tegit: & binc petasatus deriuatur. Suetoni⁹ ī uita Augusti: Solis uero biberni ne q̄ dem patiēs: domi quoq; nō nisi petasatus sub diuo spaciabat̄.

Ge. Si solis biberni impatiēs erat Augustus: caput te gere nō pedes debebat. Nam nudis pedib⁹ per frigus īcedere: aut egentissimi: aut ī sanissimi bomis uidet̄ esse. An tibi nō succurrebat illud Ciceronis ī epistola ad Tironē ī querentis de īportuna celeritate tabellarioꝝ: qui nibil spacij ad scribendū darent. S; petasati īnqui ueniunt comites: ad portas expectare dicūt. Et nonius Marcellus adducit Turpiliū sic dicentē: quid puer rogasset: & petasatus capite ānuisset: ac discedēs numero uenire ait adolescentē. Ex tot clarissimorū tiroꝝ testimonij plane colligi pōt: nec petasum esse pnam: nec calciamēti genus: sed capitī uelamē ī modū pilei: aut metaphoricos in galeri formā superpositū quiddā edificij: ut apud Pliniū.

Ga. Maiores nostri talos uocauerunt cubos & tesseras. Sūt. n. tali ad ludū. Proptius. Me quoq; per talos uenerē querente secundos Semp damnosī subsiliere canes. binc diminutiū taxillus.

Ge. Talos n̄ ēē tesseras martiaꝝ sati declarat: cū dicit. Non: sum taloꝝ numero par tessera: dū sit. Maior, q;

c z



tal is alea sepe mibi . Et item cū steterit nullus uultu
tibi tal⁹ eodē Munera me dices magna dedisse tibi.
Quare cubos grēce:latine tessaras : auctoribus gelio
& Macrobio dicimus. Talos autem a tesseris : tum
forma:tū iactu distare credimus.Nam iactu taloru⁹
Venus senio:& canis ḡtinebat⁹:extra punctoꝝ nume
rū.Tessera uero & quadrata erat:& puncta hēbat. id
quod colligit⁹ ex illo Marcialis distico:ubi tabulā luso
riā exprimit.sic.n.ait. Hic mibi bissex numerat⁹ tes
sera pūcto.Calculus hic gemino discolor boste perit.
de talis Suetoni⁹ ī aita Augusti.talis iactatis:ut qſq;⁹
Senionē:aut canē ieccerat:singulos denarios ponebat:
quos oēs auterebat:qui Venerē ieccerat.Forma bacta
los putamus fuisse: hoc est quadrata figura & cōcaua
ad similitudinē uidelicet tali. Nā os illud qd⁹ talu⁹ uo
citam⁹:q̄tū in.xi.na.bi.legim⁹: nō est ea figura qua tu
scribis.Immo talus rect⁹ est in articulo pedis:uentre
eminēs cōcauo:in uertebra ligat⁹.Nec oīa aīalia talos
bñt:nā eodē auctore: quē solidas bñt ungulas:& quē
nō sūt cornigera ungulā bñt: nō talos.

Ga.S; grēce tripos tripodis dī triū pedū īstrumētū:
qd⁹ ob auxiliū tertij pedis fortij se substētat: q̄ si bipes
eslet:& pter h̄ grēcia uiros fortes tripodib⁹ donabat.
Ipsi.n.nō facile succūbūt:nec calamitatib⁹ cedūt:imo
ita se gerūt:quasi adminiculū habuerint maius q̄ ce,
teri:ita ut quasi tertio pede suffulti:alios uicerint.

Ge.Nō satis idonea ratio cur tripode fortes donarē
tur.nec solum hoc munere hi donabant⁹: qui fortiter
quippiā fecissent:scd poetē tripodē accipiebat ī pmiū.

Quod Hesiodus retulit deuictō Homero in laudati
one Amphidamatis & ijs q̄ ditbyrābicū carmen ceci
nissent:ut grēci scriptores tradūt:trip⁹ dabat⁹: ad imi
tationē uidelicet Apollinei tripodis:quē pitbia īscen
debat:ut diuino numie.s.aflata: cōsultatorib⁹ rñdēt
Hec itē tripos dī p.o.sed tripus p.u.quā rē a Prisiano
discere potuisti:ubi de huiusmōi nominū desinentia
tractat.Vsi prēterea sūt ueteres tripode:tū ad delicias
tū ad edēdi necessitatē:quib⁹ delphicas īponebāt: quē
& cortinę dicebant⁹.Pli.in na.bi.li.xxiij. ex ēre facti,
tauerūt & cortinas tripodū nomie delphicas:& Val.
Martialis in epigrāmaton libro.xij Argentū atq; au
rū nō simplex delphica portat.Porphyron quoq; ex
ponēs illud Horatij in sermonū.li.i.lapis albus Pocu
la cū cyatho duo sustinet.delphicam dicit ab Horatio
significari.

Ga.Carbuncul⁹ ē quēdā suppuratio sic appellata ob
similitudinē carbonis.Carbo aut̄ dī ignit⁹ & extinct⁹
Ge.Celsus medicoꝝ illu strissim⁹ diuersissimā ab ista
tua diffinitione sniam pfert: in qnto medicinę libro:
sic dices.Nō aliud carbūculo peius ē:ei⁹ h̄c noīe sunt:
rubor est supq; eū nō nimiū pulsulē eminēt: maxime
nigrę:Interdū subliu idē:aut pallidę.In his sanies esse
uidet⁹.Infra color est niger.Ipsū corp⁹ aridū:& duri⁹
q̄ nāliter oport̄.S; nūqd Plini⁹ nō enucleate.ut sol⁹:
descripsit in.xxv.na.bi.nascit⁹ in occultissimis corpoꝝ
ptib⁹:& plerūq; sīb̄ líqua.Duricia rubēs rari⁹ modo:
sī nigricās:capite alias liuido: corpus incēdens neq; tu
mēscēs sine dolore.h̄c saltē Plinij uerba annotassit:



qñ quę is auctor in eadē libri pagina de elephantiasi tradiderit: hic excerptserit: atq; in uolumē suū otulerit Ga. Sumit̄ aliqñ carbuncul⁹ pro terra: ubi tessellę la pideę & nigrę repiūt̄. Rutili⁹ palladi⁹ i Januario mē se carbūculus nisi stercoret̄ macras uineas reddit.

Ge. Nimis cōfidenter & temere qd sit carbūcul⁹ iter pretat̄ ē: qñ a sñia Varrois & pl n̄j nō solū discedit: si cōfictis qbusdā x̄bis paladi⁹ sñiam iplicat. Ergo uar ronē audiam⁹ in p rex rusticaꝝ: ubi terray ḡna enarrat: atq; in species terrā ipsā diuidit: In illa. n. cū sint dissimili ui ac potestate ptes pmultę: In quis lapis mar mor rudus. harena. sabulū. argilla. rubrico. creta: carbūcul⁹. i. quę sole pferuet ita: ut radices satoꝝ cōburat. Ergo temere & ipite dixit Galeot⁹ carbonē cōtinere tessellas: atq; adeo magis q̄ tessellę poti⁹ partē fiunt: q̄ nāliter naſcāt̄. Plini⁹ itē de hoc genere terrę scribēs: de tessellis silet. sic affligit & uitē carbūcul⁹: quę terra ita uocat̄.

Ga. S; hydropis tres species a medicis & a Plinio & a Cornelio ponūt̄. asclitis ex humore. tympanitis quia corpus ut tympanū. hyposarcha: cū caro subcrescit: corpusq; tumefacit.

Ge. Nō licet tibi galeote: & si iā licētior fact⁹ es q̄ saty roꝝ greges sñiam nobilissimoꝝ medicoꝝ & iprimis Cornelij Celsi: demutatis corruptisq; x̄bis: inuertere: imo nobilis scriptoris sñia: gr̄cis plata x̄bis: latinis dīctioib⁹ erit apienda: ne ex obscura: te p̄ceptore: obscurior fieret. Quare bac i pte pulchꝝ duxi x̄ba i p̄a Cornelij subiūgere: qui in tertio sic ait. Aquā iter cutem

hydropa gr̄ci uocat̄: atq; ei⁹ tres sūt species: nā mō ut tre uehemēter intēto: creber it⁹ ex motu spirit⁹ sonus ē: mō corp⁹ ieqle ē tumorib⁹ aliter: aliter q̄ p̄ totū ori entib⁹: mō itus in unū aq̄ ōbit̄: & motu corpe ita mouet̄: ut ipetus ei⁹ cōspici pōt̄. p̄mū timpaniten: secūdū leucopblegmatiā uP̄ byposarca. Tertiū ascyen gr̄ci nominat̄. Cōmunis tñ ē oiu; humoris nimia abūdan̄tia. Hęc bacten̄ Cornelij q̄ humorē nimiū oib⁹ accidē scribit̄: ōtra quę x̄ba: falso iterpretaꝝ dictionē gr̄cā Galeot⁹: cum dicit ascyen ab humore dici qñ aπo Toū ἄρκουσ. i. ab utre nominet̄ nā tāq̄ i utre aq̄ ōtra bit̄: & moto corpe mouet̄: leucopblegmatia siue byposarca a tumorib⁹ & ieqlitate corporis nomē traxit Timpanite uō nō solū dī qđ uēter itēdat̄ in moduꝝ tympani: si q̄ creber ē son⁹ ex motu spiritus.

Ga. Nā ipetigo ē quedā cutis foedatio f̄pens cū pruritu: q̄ propter quidā min⁹ idonei f̄piginē nūcuparunt: & q̄ uolare. i. celeriter crescē uidet̄: uolatican scabie; uulgo appellat̄.

Ge. Turpe nimiū ē galeoto i huiusmōi x̄ba prupisse: atq; adeo turpi⁹: cū Cornelij celsus species p̄les i petiginiis t̄dēs: nullā simile galeoti ipetigini dicat: saltēq; noster iste magi: si reliq̄ suppressē uoluit: hęc pauca dixisset: Impetiginis uō species sūt q̄ttuor: q̄s nos i p̄is Cornelij x̄bis subn̄ciem⁹. Minime mala ē: quę similitudie scabie reþsentat: nā & rubet & durior ē: & exulcerata ē: & ē similis papulę fere: S; aspi⁹ rubicūdiusq; figuræ uarias hñs. Rubrica hęc cognominat̄. Tertiū etiā nū deteri⁹ ē: nā & crassior ē: & durior: & magis: tū in summa cute findit̄: & uebmentius rodit. I p̄a quoq;

squamosa & nigra procedit: huic nigre cognomē est.
Quartū gen⁹ ē qđ curationē oīo nō recipit: distans co-
lore:nā subalbidū est: & recēti cicatrici simile: squamu-
laſq; bēt pallidas qſdā subalbidas quasdā. lēticule ſiſes.
hic foedationē nō dicit eſſe cutis ſerpentē: cū pruritu:
id quod dictitat Galeotus.

Ga.Furūcul⁹ a fure diminutio ē: iſ.n.morbo extrema
quēdā occupat: ibiq; quaſi furtī naſcīt̄.

Ge.Sñ auctore garris galeote: qđto mel⁹ erat Corne-
lio nixū: ſic hūc morbū dēſcribē. furūculus uō ē tuber-
culū acutū cū iſlāmatiōe & dolore: maxieq; ubi iā in-
pus uertit: & cū in oī fere corporis pte naſcat̄: nescio cur
extrema ab eo occūpari tradideris.

Ga.Lichma quā latini mētagrā appellat qm̄ a mēto
incipit.

Ge.Cōfiteri debebas galeote cui⁹ hēc x̄ba forēt: qđ cū
nō feceris: merito barbariē tuā oīndiſti. ſi qđc grāmati-
cule: hic lichen lichenis dř in masculio genere: nā grēci
ολήχη. unde λειχη ᾧρπιοσ dicit̄: ut apud Iuliuz
pollucē & paulū legit̄: qđ ſi grēcos ſuſlere dedignat⁹
es: iſcriptionē pmi capit̄is: de.xxvi.libro:diligenti⁹ p-
legere debuiſti: quē ē buiufmōi.de morbis nouis & de
lichene qđ sit. Illdq; MartialP te fugē nō debebat i epi-
grāmaton.xi.libro ſic. Effugē nō ē basſe baſiatores. In
ſtāt morant̄. pſecūt̄. occurrūt. Et hinc. illīc. uſq; quaq;
quacūq; Nō ulcus acre pufuleue lucentes Nec triste-
mētū: ſordidiue lichenes. Duo hi auctores grēcos imi-
tati: ſub tertia declinatiōe: & masculino genē hō nomē
declinat̄. S; in hac pte te moneo: ut tandem aliqñ diſcas:
qđ rōne foeditatē barbarismi uitare poſſis grāmaticos

denuo adeas: manūq; ferulę ſub iſcias.

Ga.Ictericus morbo & homo morbosus dř a colore.
est.n.icteris grēce latine ficedula auis: quē ē crocei colo-
ris. quidā putauerūt ictericiā eſſe arcuatū morbū. qđ
nō oīno ueꝝ eſt.

Ge.Vbiq; more ſuo: aut ludit galeot⁹: aut falſā & cō-
mēticiā ſniam pfert: & tūc iprimis ubi de uoce grēca
agit̄: quēadmodū hoc in loco: nā ut icteric⁹ dř morbo
regio laborās: ſic morbo nō icteric⁹ ſi icteros: ut apud
Paulū Aeginita legit̄: qui morbū eo: qđ & auē: noīe
icteron appellat: quē latine auis nō ficedula: ſi galbula
dř auctore plinio: qui ad regiū morbi curā ſic ait. Auis
icterus uocat̄ a colore: quē ſi ſpectet̄ ſanari id maluž
tradūt: & auē mori: hāc puto latine uocari galbulā: &
MartialP. Galbula decipit̄ calamis & retibo ales Tur-
get adbuc uiridi cū rudis ūua mero. At ficedula grēce
συκαιλίσ uel ἀμπελίσ dř: qđ latine ſonat: uuedula
ad qđ alluſiſſe uidet̄ Martialis ſic dicēs. Cū me ſicus
alat: cū paſcar dulcib⁹ ūuis: Cur poti⁹ nomē nō dedit
ūua mibi. Et qđ dicis morbū regiū n̄ eſſe cū: qđ icteric⁹
uoceſt̄: te ūicem⁹: p ea x̄ba: quē tu de aphorismis by-
pocratis ſumis: atq; i oſiſtionē nīc tuę affers: ſbdis.n.
hic morb⁹ pīculosus c̄ pfti ſi p.vij. dies febrē ātecedit.
Vñ Hypocrates i aphorismis Ictericia quē i febril⁹
acutis aī septē dies apparuēt timorē ptecdit quē hyp-
pocratis x̄ba de regio morbo dicta eſſe aſſerūt: tā Cor-
nelius celsus: qđ Plinius. Quorum ille in ſecundo me-
dicinę libro ſic ait. Aequē notus eſt morbus quem
interdum arquatum: interdum regium appellant.
Hypocrates ait ſi p⁹ ſeptimū diē febricitauit eger:



& febris supueit: tunc esse molibus tantummodo pectoris
subsistetibz. Pli. xxvi. morbus regium i oculis picipue mi-
rari e: tenuitate illa desitatemq; tunicaq; felle subeunte.
Hypocrates auctor septio die i febre mortiferu signu
esse docuit. Quis igit medicriter doc? collatis & p-
sitätis supioru aucto uerbis. nō dixerit icteron eū esse
morbū: quē latini arctū. regium. & auriginē appellat.
Ga. Phagedenas medici uocat quedam ulcera que ita
earne corrodat: ut comedere videant.

Ge. Perutilis: ne dicā barbara: morbi descriptio: ut po-
te approbatissimis scriptoribz abhorres siq dē iulius
pollux sic ait. Phagedena exulceratio usq; ad ossa cele-
riter depascens: cū inflammatiōe: saniē male olentē emit-
tens: & ad mortē pducēs.

Ga. Allopetia p se nota: est. n. depilato ad similitudinem
uulpis: ūde & ipse morbi dī. uulpes. n. grēce

Ge. Puerilis & iconcina expositio: qto graui? & elegā-
ti? hūc morbus: Paulū atq; Cornelius secut? sic explicu-
isset. Are? morbi sūt i capite diuersa nomia sortiti: nā
quēadmodū plāte quedā humoris idigētes corrūpūt
& exarescunt. Alie aut p humiditatē a se i pīs alterant:
sic & i capill fieri cōfigit: nā si humor abfuerit caluicū
nascit. At ex humo? malitia & ophiasis: figura solu?
differēs ab alijs q ps lēsa p quā silis uideat ec serpētis.
Alopecias uō morbus appellauerūt q frequēter uul-
pes eo laborent.

Ga. H. i. cācri spēs ē cācrena quē ut ait pli. sanari pōt.

Ge. Vt cācrena sit canceri species uiderit galeotus &
medici cum eo agant: nos interim quē Julius pollux
de hoc morbo in fine quarti libri scribat subiectus

γάγρανα ουτω καλειται Τό νεκρούμενον συν
ελκει ή χωρισ ελ κουσ πετάφλεγμοντκαι ἐρυ-
θηματος ἀπολευκαινόμενον ειτα μελα ινόμε-
νον. και εισ ἀναισθησίαν μεθισάμενον. Gangrena
sic uocat caro demortua cū ulcere: uel sine ulcē. cū i fla-
matiōe & rubore albescēs: tū uero nigricās iſensibilis
fit: quē dictio utrobiq; scribit p.g. nō p.c. habetq; dipb
tōgū e. per secundū. g.

Ga. Sacer ignis sūt pustulē ad similitudinem uaro?
corp? corripiētes. dicit aut ignis q corrodit: & sacer
quia execrabilis est.

Ge. Nequeo satis nō mirari sc̄nū: ne dicā stuporē ga-
leoti. q Celsi p̄q studiosus: nō aīaduerterit lōge aliter
ignē sac? diffiniri: nec Pliniū euoluēt. sic i. xxvi. scribē-
tē. Ignis sacri plura ḡna: iter quē mediū hominē abiēs
q uīt uocat: & enecat si iciderit. possē h̄ loco ea scribē-
que uterq; auctor de sacro igne tradat. S; ab his supse
debo studiosos admonēs: q plura discere uoluerit: ut
Cornelius atq; Pliniū diligentius atq; p̄spicacius perle-
gant: q galeotus.

Ga. H̄emitrīte ē spēties tertiane: sic d̄cūs q tertio die
reuertit. S; ex qdragīta octo horis quē duos dies inte-
grōs faciūt fere. xxxvi. occupat p accessionē. Interdum
uero uel plus: uel minus: uel ex tota remissōe defisiit:
ut ait Cornelius. Quiescit ḡ egrot. xii. ferē horis: qd' est
dimidiū diei: unde h̄emitrīteū dictū putat. quidā uero
iuniores h̄emitrīteū ex duabz febrībz cōpositū putat.
Ge. Quid sit h̄emitrīte? cū iter sc medicou scholē dif-
fideat: meū nō ē de genere & q̄litate febris differē. Illud



tantū attingā qd ad noīs etymon spectare uidet: de dictiōe grēca potissimū Paulū ēginitā sequēs: qui sic loquit̄. Τοῦ μεν Τριταίου μετά ρίγουσ εισ βάλ λον Τόσ Τοῦ Δε ἀμφιμερινοῦ χωρίσ ρίγουσ. Θ μικτος εξάμφοιν φρικον ἐμφέρι. ρίγουσ μεν ἔδλατΤοντι πρᾶγμα πειζονΔέ περι χυξεος. ο περ χεραννυμενων γινεται Των ἄκρων. ονκοῦν ούδε αποτρόπον Τόνυομα Τω Τοιούτω πυρε Τω Τον ήμιτρι Ταίον έθεντο. Tertiana febre cū tremore accedēte. Amphimerina uero sine tremore mixt⁹ ex utroq; morbo horrori similis ē. S; horror min⁹ facit negotiū: maius uero frig⁹: q; extremitatib⁹ mixtū sit. Igitur a mō nomē huic febri h̄emitrитеon indiderūt: ex his uerbis colligē possum⁹ h̄emitrитеon dici q; sit febris ex finib⁹ duas cōstans.

Ga. Et iā de īteriorib⁹ ratiocinabimur ab his quę in capite sūt sumamus exordiū.

Gc. Adbac h̄eret infixū in mēte Galeoti: q; puer: ab ī eruditis & barbaris p̄ceptorib⁹: didicit: q; hic frequēs fuit sermo de pace ratiocinat̄ hoīcs. hoc ē sermonem agūt: sic h̄ in loco galeotus nō dico īproprie: si falso & ridicule hoc x̄bo usus ē: nisi forsitan uel iūitus uitiū suū aperuit. Nā nō uera narrat: q̄ppe q nullo auctore nittat̄. S; ratiocinat̄. i. ratione quadā paꝝ cōstante iep̄tos q̄sdā sensus & pueriles expositiones aucupat̄. Veru; paucā sup significatiōc h̄bi differēda sūt: ut. s. onda m⁹ buiulmōi locutionē foedā est & barbarā. Ratiocinari apud idoneos ē p̄rōe; quādam id dephendere & colligere quod lateat: & incitum sit. Aulus gelius in

pmo noctiū atticay: atq; adeo in indice primi capit⁹. Plutarchus in libro quē cōscripsit scite subtiliterq; ratiocinatū pitagorā dicit in reperiēda modulādaq; eius p̄stātia: & rursū ī secūdo: nā si: ut in disciplinis tradit⁹: ita colligere & ratiocinari uelis. Sed qd bis testib⁹ cū hoc ago: qñ Cicero rhetoresq; latini ratiocinationē id appellat̄: qd grēci syllogismū tā in statu: q ī argumētatione: prēterea nullus ueteꝝ unq; sic locut⁹ est: ut diceret: ratiocinor de interiorib⁹: aut de alio negocio. Sed sic ratiocinabimur ad factū: quod in dubio est. Cicero ī secūdo ad H̄erenniū ratiocinabimur ad causā a grāmaticis collectiue uel rationales p̄ticulę dicūt̄. g. igit̄. itaq;: quā rem hic litterarij ludi olī magister: uel scire debuit: uel pueros docere.

Ga. Cerebriq; morbo letharg⁹. ē enī reꝝ obliuio. Boeti⁹ primo de cōsolatiōe lethargū patit̄ cōmunē illusarū mentiū morbū sui paulisper oblit⁹ est.

Ge. Immo letharg⁹ acut⁹ est morbus cū febri quadā frenesi nō absimilis: de quo Celsus in tertio medicinē libro sic scribit: alter quoq; morbo ē: aliter freneticis strari⁹: in illo difficultis sōnus própta ad oēm audaciaꝝ mēs ē: at in hoc meror & īexpugnabilis pene dormiētis necessitas lethargū grēci nominat̄: atq; id quoq; genus acutū est: & nisi succurrat̄ celeriter iugulat̄. Esse prēterea lethargū speciē frenesios: cū Cellus: & Paulus tradūt̄: tū maxie Horati⁹ declarat: qui lethargicū pro furioso capit hoc uersu. Ut Lethargic⁹ hic cuꝝ fit pugil: & medicū urget.

Ga. Mandere est dentib⁹ cōficerē. Serenus uero hinc



adiectiu[m] ad effectu[m] retulit: purgat[ur] cereb[us] manfa
radice piretri.

Geo. Hanc formā grāmatici nō adiectiu[m]: si partici
pium appellant: nam a mādo fit mandit[ur] quo uerbo
frequēter Plinius utitur: inde participiū mansis. sa. lū.
apud Ciceronē & quintil. legit[ur].

Ga. A lingua līgula diminutiū fieri: nam hēc quoq[ue]
a ligādo dicit[ur]: exclusio littere nō obstat: cum a frango
quoq[ue] fedifragus. n. līra exclusa: manifesta deriuatione.
Geo. Hoc in loco Galeotus: q[uod] ubiq[ue] laborat: ut pīncere
uideat[ur] ampulas: & sexquipedalia uerba: subīncere de
bebat disticon illud Martialis Q[uod] uis me ligulā dicāt
equitesq[ue] patresq[ue]. Dicor ab indoctis lingula grāmati
cis. Nam cum usus illustriū uiroꝝ primā ligulē sylla
bā corripiat exclusa. n. littera: ptinaces & cōtentiosi grā
matici lingulā dici cōtendebāt. Significatio item ligu
lē apienda erat ab eo: qui a Plinio nō discedit. Legim⁹
ei⁹ eū alibi: tū in. xxvi. na. bi. plātago mane sūpta līgu
lis duab[us] seu coclearib[us]: cui⁹ uocis significatio auctore
festo latius patet: siquidē līgula p[ro] diminutionē līgu
dicta. alias a similitudine exerte: ut in calceis: in quez
sensum accepisse uidet[ur] Iuuenalis cum dixit. ligulis de
missis: alias inserte idest intra dentes coercite: ut in
tibis.

Ga. Littera a linea magis dicta uidet[ur].

Ge. Stoicū nunc se Galeotus ostendit qui etymologiā
uocum audacter & dure deducit qñ nō min⁹ duꝝ &
audax est dicere a linea litteram nasci: q[ui] ex mutatione
stoicoꝝ dixit Cicero fidē a fio deriuari.

Ga. Y littera a pressis labris spirituq[ue] procedit: ut idē
Martianus ait. Sed grēca littera est & in grēcis dictio
nib[us] utimur: & hanc repit pitagoras samius.

Geo. Si mibi auctorem dederis galeote: qui hēc scri
bat: Palamedis animā denuo in pitagorā reuixisse
per pythagoreoꝝ paligenesian tecum fortasse sentiā.
Sed interim phylōstratum secut⁹ a Palamede non a
Samio pythagora bāc litterā inuētam affirmauero:
quippe q[ui] grues uolātes ὅτε plat⁹: buius littore formā
excogitauerit: ad quod respexit Martialis de gruibus
sic loquēs. Turbabis uersus nec līra tota uolabit Vnaꝝ
p̄dideris si palamedis auē: & Lucanus. Strimona sic
gelidū bruma impendente relinquūt poturę te nile
grues. Tum paulo infra Et turbata perit disp̄sis līra
pēnis. S; ut uereor nostra habeat sentētia: phylōstrati
uerba iam trienniū ad Antoniū chronicū Romā mis
sa s̄biūgā: ἐνέκκλησία δέ ποτη τῶν ἀχαιῶν ὃν τῶν
γέρανοι μέν ἔτυχον πετόμηναι κατά τόν εἰσω
θότα αἵταίσ τρόπον. ὁ δέ ὁ Δυσσεύσ ἐσ τόν
παλαμήδην βλέψασ αἱ γέρανοι ἐφη μαρτυ
ρών ται τούσ ἀχαιούσ ὅτι αὐται γράμματα ἐν
ρον. οὐχί σύ καί ὁ παλαμήδης ἐγώ γράμμα
τα ούχευρόν είπεν ἀλλύ πάντων ἐνρήθην πά
λαι γάρ ταῦτα ἐν μουσών ὀίκωκείμενα ἐδεί
το ἀνδρόσ τοιόν του. εοί δέ τά τοι αὐτα. Διὰν
ἀρῶν σοφῶν ἀναφαίνονται γέρανοι μέν οὖν
οὐ μεταποιοῦνται γράμματων ἀλλά ταξίν ε
πενοῦσαι πέτονται πορέυονται γάρ ἐσ λιβύ
ην ἐναψουσαι πόλεμον πικρόισ ἀνθρωποισ

Cum olim in contione achiui forent: atq; ex confuso
grues uolarent: Vlysses palamede; respiciens ait:
grues achiuis testib; inuentionē litterę sibi uēdicāt: cui
Palamedes ego sane inquit litteras non inueni:sed ab
auibus inuictas fateor. Hęc enim pridē in musaꝝ pene
tralibus reposita:eo indigebant uiro:qui talia aperir;:
qualia diꝝ per sapientes homines reuellat. grues enim
nō litteras sibi assumūt:sed hoc ordine utentes deuo
lant in libyam migrantes bellum homūculis facturę.
Sed cur ego scriptorem gr̄cum adduco:quādo Pli in
septimo na.bi.inuentionē litteraꝝ tradens:de pythagō
ra fileat enumeratis illaꝝ inuētorib;.

Gal.Oscitare enī est hiscere:& hisciacus qui nimium
oscitatur. Cato in primo reꝝ rusticar; uinum ad hisci
acos sic facito.

Geo.Si Galeote pro more tuo ludis: hęc ridicularia
tibi ignoscenda sūt: si uerio serio p̄cepisti:& coarguēd⁹
& explodendus a numero doctoꝝ es. q̄ immaemoris
& peruersis audacie:nam ubi legisti bistiacos eos di
ci:qui nimis oscitentur:tāq; ab biso uerbo fiat Ischiaci⁹
quin potius ischiaci bi dicunt⁹:qui ischijs:quę tu impe
rite & temerę scias: iam appellasti:boc est coxendicuꝝ⁹
dolore uexant⁹:ηsq; tibiaꝝ cantu:ut gellius auctor est:
quidam medebantur.sic enim scribit in tertio noctiuꝝ⁹
atticarum.Creditum hoc a plerisq; est:& memorię
mandatum Ischiaci cum maxime doleant: tūc si mo
dulis tibicen incinat minui dolorem.

Ga.Est oris uitium oscedo : nam grauem olentiam
significat.Quintus serenius binc oscedo fugit lingue

quoq; uulnera cedunt.

Ge.Per serenij uerba:quid sit oscedo:& quod uitium i
ore:nō constat: Quare magis Gellio fretus auctore:
oscedinē: nō grauem olentiam:sed sonoram: & quādam
nimiuꝝ oscitationē esse ostenderi. Nā in quarto eiusdē
scriptoris libro:hęc legunt⁹. Deliberatum eit de nota
eius:qui ad cęsores ab amico aduocatus est: & in iure
stans:clare nimis:& sonore oscitauit. Atq; inibi propę
ut plecteret fuit:tanq; illud indicium uagi animi fo
ret:& balucinantis:& fluxę:atq; apertę securitatis. S;
cum ille deierasset inuitissimū sese & repugnantem:
oscitatione uictum:teneriq; eo uitio:quod oscedo ap
pellatur:tum notę iā destinatę:exemptus est.

Ga.Sed p̄cordia gr̄ci pbigenas uocat: hęc.n.ut dixi
cordi p̄tendunt⁹:& omnia uiscera principaliora mē
branis proprijs:ac uelut uaginis inclusit prouidēs nā.

Ge.Cur uerba Plinij sine mētione scriptoris ipudēter
ingeris:& quod egrius ferendū est:inuertis atq; deprā
uas:quādo p̄cordia gr̄ci:nō pbigenas uocet: sed pbre
nas:nec in naturali legat⁹ uiscera principaliora:immo
p̄ncipalia.Illud hic addere nō pigebit: quādo loc⁹ ipse
huius nos admoneat:p̄cordia uocari uno noīa exta in
hoīe.Et itē que gr̄ci hypochondria dicunt:a poetis &
medicis Latinis p̄cordia appellari: sic frequēter Cor
neli⁹ celsus.si p̄cordia ei⁹ sine ullo sensu doloris ēq;
liter mollia in utraq; pte sūt:& itē inflāmata p̄cordia.
Epiculosū est etiā post arquatū morbū febrem oriri:
utiq; si p̄cordia dextra pte dura māserūt. Pli.in na.bi.
Nec in duricie p̄cordioꝝ uenaꝝ uehemētia. Ouidius

f



metamorphoseos libro. vii. Nō stratū: nō ulla ualent
uelamina pati: Dura si in terra ponūt p̄cordia: nec fit
Corpus humo gelidū: si humus de corpore feruet.

Ga. Accedit etiā ad hoc q̄ quę sūt uera dogmata. i.
scriptura sacra: de sede: quā in corde dixim⁹: & signifi-
catione mētis: hoc qd' narrauim⁹: sentit. Vnde illud
dictū est. Dispsit supbos mēte cordis sui.

Ge. Si scires Galeote qd' essent dogmata: sacras nr̄as
litteras: bac in pte: dogmata nō appellasse. Nam ubi
legimus Dispsit supbos mēte cordis sui: Dogma illic
nō est: si illa dūtaxat dogmata dicunt̄ quę sinodus sā
ctoꝝ sciuit. Tum Athanasi⁹ cōscripsit: eodē cetu patꝝ
mandāte: Quare p̄ Martialis uersus: ita de te: quid sit
dogma: sciscitabor. Tu qui sectaꝝ uires & pōdera no
sti: Dic mibi prēcidi papile dogma qd' est? Illud h̄ ego
dixero: Seneca & Apuleio nix⁹. Dogmata ea eē quę
latini decreta: scita: placita cōsulta. appellāt: sine quib⁹
nec sectę philosophorꝝ: nec religionū uires: cōstare p̄nt.
Ga. Sane sciendū & hic eleborus dici. Virgi. iij. geor.
Eleborosq; graues: & hoc eleboꝝ. Plaut⁹ in pseudulo.
eleboꝝ hisce hominib⁹ opus est.

Ge. Tibi magis opus est eleboro q̄ Balioni: atq; Simo
ni: qui tūc iure dolo p̄seuduli falli potuerūt. Nā elebo
rū hoc in loco accusatiui casus ē: Et ē ātiq; nec iuenusta
locutio: ut Gellius in noctibus atticis tradit: cui itē in p̄
artis grāmaticę astipulat̄ Diomedes. Dixerūt enim
ueteres sua figura mihi opus est banc rē.

Ga. Felles. n. aīal est nūc domesticū: Mures capit: quā
grēci Galen uocāt. Tulli⁹ p̄mo de legib⁹. Iccirco canē:

& fellem: ut deos colunt: eadem sup̄stitionē: qua c̄tere
gentes afflictantur.

Ge. Si Ciceronis uerba cum b̄is: quę apud Herodotū
& Diodo: & sicutum legunt̄: conferre uoluerimus: non
felles id latine dicitur: quod grēci galen: Immo quod
eluron: Hic ego nostroꝝ scriptorum: & grēcoꝝ: uerba
ponere in: nisi iam luce clariss id cōstaret: quod grēci
dicūt eluron: latinos semp̄ appellasse fellem: qd' uero
galen: mustellam: quę & ictis ictidos dicit̄. Sed quid
felles latine dicet quispiam? In quibusdaꝝ nostris enar
rationib⁹: quas in reꝝ rusticarum scriptores fecimus:
fretus maxime auctoritate Senecę qui i. xx. libro Ep
stolaꝝ moralium ait: quid est quare pauonem: quare
anserem: galina non fugiat: At tanto minorē eis: nec
notum quidem sibi Accipitrem: Quare pulli felleū
timeāt: canē non timeant. & rursum ex multis: quae
apud Plinium de felle legi: nec nō ex illo Ausonij. q̄s
marcus felles olim pullaria dictus: existimauit felleū
esse quod nūc uulgas fouinum appellat. Verum taꝝ
subtiliter & diligenter fellis: Eluri: mustelle: & Gales
significata: Vir quidam excellentis ingenij: eruditiois
sūmę: & plurimę lectionis persequit̄: ut si nō s̄niam
muto: in explanatione tamē illa nostra: nō nibil deside
rem: & mibi īp̄i uix satis faciā.

Ge. Vomitus. & uomitio. & orexis. de qua Iuuenalis.
Rapidus factur⁹ orexi: oīb⁹ fere nota est.

Ge. quid significet orexis: nō fere uel doctis notum ē:
immo in contiouersia posita est huiusmodi significatio.
Nam grēci: cum suam dicant esse dictioneꝝ: appetitū

f z



significare uolunt ab ope ratiōē & Tāē descēdit: quod est appeto: & hęc est generalis omniū gręcorum sup bac noce sententia. Latini cōtra pro uomitū uident̄ accipere: ut illud Iuuinalis. Rapidam facturus orexim: Quod cum ita sit: debebat Galeotus hoc intactū non prēterire. īmo potius aliquam diligentius inquirere rationem: cur de eodem uocabulo: diuersa a gręcis nō st̄i sentiant: Nisi forsan potius nō dissideant latini a gręcis. & idem utriq; sentiant: quādo per uomitū: quē sanitati medici cōducere aiunt. redintegrat̄ appetitus alioquin languescēs. Vnde Suetonius scribit: Vitellū epulis trifariam & quadrifariam dispartitis: suffecit se uomitādi consuetudie: in quem sensū uenire potēit illud Iuuinalis. Rapidam facturus orexim: quod ui delicit uino largius epoto: atq; per uomitum emissō: uelut exonerato stomacho: uis appetendi puocaret̄: atq; per metacpsim: ab eo quod sequit̄: id quod pr̄cedit itellexerimus.

Ga. Reliquum est ut de uarijs nominib; pinguedinē significātibus primo dicamus: postea de Vessica: Nomina autem pinguedis sūt adeps: lactes abdomē: sanguina: aruina: unctum: laridum: axūgia: popa: de quib; p̄ticulatim loquemur.

Ge. Nō possū non credere coquinarię rei pr̄fectum & archimagiron fuisse Galeotum: qui tam exacte pinguis significationes: & genera enumerat: potius impreitorū coquorum partes secutus: q̄ doctōū hominum etymologias: & interpretamēta rimatus: quam rem & īpe īuit dicēs: & Cicero a Nonio allegat̄. Asciue

suis aurib; opimū quoddam & tanq; adipatę dictiois genus. Cum hęc Ciceronis uerba in oratore ad brutū legāt̄. Pr̄terea apud idoneos latinos in usu frequēti est pinguitudo nō pinguedo.

Ga. Adeps generale est uocabulū ad omnē pinguedinē: siue carnis: siue alterius rei. postea restringit̄ adeps: significatq; illud pingue ad similitudinē reticuli intestina continēs.

Ge. Ex omni parte Galeotus ignauia & negligentiaz in litteris oñdit: nam qui de. xi. Plini libro multa as sumit ad sententiā suam confirmandā: & ab ea potis simum parte: ubi de partib; corporis ide; auctor plura scribit: hoc de adipe aut ignorasse: aut pr̄terire non debuit. quod Plinius ad differentiā seuī: & adipis; pr̄cipit. Cornigera una parte dentata & que in pedibus talos habet: seu pinguescunt. Bissulca scissisue in digitos pedibus: & nō cornigera: adipe. concretus bic; & cū refuxit: fragilis: semp in fine carnis. Contra pingue inter carnem: cutēq; seuū & liquidū. Ex hac Plini distinctione nō est adeps generale uocabulū ad omnē pinguitudinē: Nec om̄ia animalia adipe pinguescūt. Immo quedam suo: quedam adipe. Et fere hęc discri minina pr̄isci omnes fecerūt: Sic Plinius quem tu attestaris: Auribus īstillatus succus cum adipe anserino. Sic & quintus tuus Serenius. bircinū seuū dixit: nō adipem. Sed quid hos cōmemoro: qñ b̄ ei medici de elegantia latina parum solliciti: adipem anserinū: seuū bouinum dicant. Hanc eandē differentiā gręci diligentissimi faciunt: si quidem utriq; dentata: & nō

cornigera. πίμελην hoc est adipem. Ast ex altera pte dentata; & cornigera στέαρ hoc est seuū habēt.

Ga. Adderem & seuū nisi notissime significatiois foret uerbū seuū seuas.

Ge. Miseret me galeoti: cui⁹ fibris crevit opimū pingue: uel qui magis totus fact⁹ est adeps: qui cūctis animalib⁹ sine sensu est: qui nec arterias hab̃: nec uenas: binc. n. factum est: ut minime potuerit clarissimoru⁹ auctoꝝ: paulo remotiores sensus scrutati. An non in xxvij. idem Plinius ait. Massucius palmā lupino adi pi dedisse antiquus tradit: Ideo nouas nuptas illo per ungere postes solitas: ne quid mali medicamēti iferret. quę ratio adipis: eadē in his: quę rumināt: seuī ē. Noni⁹ Mar. de differentijs sic ait. Seuum & unguētū differūt hoc modo. Seuum fit ex adipe ruminantiū.

Ga. Axungia est adeps inueteratus & abdomen ue-
tustate maceratum. Plini⁹. xx. & siluestri ruta cum ax-
ungia ueteri illitos ramices sanari pdunt.

Ge. Si galeotus medico enterocelaꝝ & hydrocelarum p̃cepta daret: cōmode bac i pte Pliniū adduxisset. Nā ramices axūgia sanare dicit⁹. Veꝝ latine etymologiae auctori: & de dictionū significatione p̃cipienti: hēc pli niana sententia nō modo nō cōuenit: si plane iſulſe & ridicule dicta uidet⁹: potiusq; dicendū erat: adipē: uel sale inueteratum: uel sinceꝝ: axūgiam dici: ab unguē dis uidelicet axibus: nomine tracto: q̃tum ex Plinij uerbis in. xxvij. na. bi. colligimus. Antiqui maxie axi-
b⁹ uehiculou⁹ pūguēdis utebāt: ad faciliorē circuactu⁹ rotaꝝ: Vñ nomē. Hūc satis mirari nō desino: q̃ utilis

ungendis axibus esse potest: ad hēc nō respexisse.

Ga. Popa ideo pinguedinē significat: ut apud Persiū est: Tremit om̃to popa uēter: quod panis erat quo uescabant̃ sacerdotes uel eoꝝ ministri: & eius usu per petuo siebant hebetiores: hic popeana pingua unguēta dixerūt ueteres. Iuuenal⁹ Ridēdaq; multo pane tu-
met facies: & pingua popeana.

Ge. Ratio syllabę repugnare uidet⁹ a popa fieri pope anum: cum popa primā corripiat: popeanum uero p-
ducat: Nam & popina: quod a popa deriuatur: princi-
palis naturā seruat. Quod autem popa sit panis: quo
utebant̃ sacerdotes uel eoꝝ ministri: Alius nō dicit p-
ter Galeotum: cui uix uel cum testimonio clarissimo
rū auctoꝝ credendū esset. Nam ut paꝝ prudens cau-
ſe litterarię patronus: contra id quod sc̃tit: clarissimo
rū testimonia adducit. Popeanum uero potius a cōfe-
ctore unguēti deductū puto: atq; adeo magis: q̃ ubi
Plinius nomina: & rationes unguētoꝝ tradit: pingui-
tudinis nullam mētionē facit. qua ad unguēta confici-
da unguētarij uterēt⁹.

Ga. Abdomen proprie est ea pinguedo quę spinę ad-
bēret circuiēs: & ad uētrem usq; pertinēs: in qua renes
iacēt. Iuuenalis. Montani quoq; uēter adest abdomē
tardus. Cornelius celsus quarto. Ipsa autem ilia inter
coxas: & pubem: i imo uētre posita sūt: a q̃b⁹: ac pube
abdomen sursū ṽsus: ad p̃cordia pueit. Ab exteriori
pte evidenti cute: ab interiori mēbrana leni: Inclusuq;
om̃to iungit⁹: a gr̃cis uocat⁹. Sed abdomen: pro hac
de qua diximus pinguedine: dūtaxat accipitur: apud



uetusissimos. Plaut⁹ in Curculione. pnam. abdomen. suis glandium.

Ge. Quo plura Galeote cōquiris: ad approbationem uidelicet eoꝝ: quę cōtrouersa putas: eo magis p̄cepta tua cōfundis. Nam qui primū abdomen diffiniuisti esse axūgiam uetus state maceratū: qūo nunc dicas esse pinguedinē spinę adh̄erentē. Pr̄terea nūquid Cornelius affirmat esse pinguedinē: ut tu aīs: quę spinę adh̄ereat: & ad uctr̄em usq; ptineat: in qua renes iaceat? Immo nihil est tam diuersū q̄ Galeotus: atq; Cornelius: quippe cū hic uera dicat & recta: Ille fatue & stulte garriat: qñ abdomen a pube sursum uersus: ad pr̄cordia pueniat: & sic accipiat tam a ueteribꝫ: q̄ a nr̄is. Plini⁹ in. ix. na. bi. de Tunnis loqūs. bi mēbratiꝫ c̄fisi: abdome: & ceruice cōmendant̄: quę eadeꝫ uerba de Lucilio sūpta uidentur: ut Geli⁹ auctor est. Nam in primo satyraꝫ libro sic ait: abdominalia Tbunia aduenientibꝫ priua dabo Cepbaleamq; carnē. hic Lucilius & Plinius abdomen id uocat: quod a pr̄cordijs ad pubē descēdit. hic forsitan se decepit galeotus: qđ ignorauerit qđ hoc in loco p̄ pr̄cordijs intelligat Celsus: qđ admodū indocte īterpretat̄ illud Plautinum. pnam. abdomen suis. glandium: pro pinguitudine. Illa magis galeoti q̄ suis. Sane istud tuum Amice opusculū magis tribus anticiris repurgandū foret: q̄ olim Labeonis Ilias uerattro inebriāda fuit: Ergo ut de abdoīe aliqd dicamus: Plinius in. xi. naturali. histo. sic ait: huius su- men & optimum: si modo foetus nō auferit. elec̄tit̄

teterrimū: Antiq abdomen uocat. hic Plini⁹ sumen: & abdomen: idem esse consentit: Et Cornelius celsus ubi de Ramicibus: & de sensu abdominis loquitur: astipulari Plinio uidetur. Interdum tamen uel ictu aliquo interior abdominis membrana: superiore cute integra rumpitur: id incidentum sub imo uētre: qua cum abdominis tunica in inferiores committuntur. Idem ne leſa abdominis membrana inflāmationem mouent. hic ego supersedeo aliorum dicta affirre: qui quotienscunq; de abdōmine mentionem faciunt: pro hoc significato accipiunt.

Ga. Vulnā autem nimia sagina compleri declarat satyrus: cum ad iucunda esculenta hoc sermone traducit. Squalidus in magna fastidit cōpede fossor Qui meminit calide sapiat quid uulua popine.

Geo. Magis in compedibus squalens: & laboriosus fossor edulij exquisiti memor olim fuit: q̄ nunc galeotus nitidus: & pexus: atq; pr̄pinguis: tum historicorum poetarum meminerit: quoruꝫ sententias de ampla & profusa romanorum gula: si recordatus fuisset: Verum Iuuenalis sensum tandem eruisset: Nam nō per nimiam saginam ad iucunda esculenta uulua transtulit: sed ab arte: & ingeniosa gula: quę condimētis quibusdam non omnem uulua: sed porcinam duntaxat: commendaret. Martialis in Xenijs. Te fortasse magis capiet de uirgine porca. Me materna magis de sue uulua capit. hic poeta parturientis uulua



magis appetit: q̄ uirginis: & quē nūdum pepit: Hora
tius Non hercule miror aiebat Si qui cōmedūt bona:
cū sit obeso nil melius turdo nil uulua pulchrius āpla:
Amplam uuluā: hoc est maternam: Meius p̄estare
dixit: nō pinguem. Sed cur ego ex poetar̄ enarratiōe
argumēta aucupor? qñ Plinius prudentissime: & cu-
mulatissime: q̄ studiosa fuerit gula condidē uuluae
i.xi.na.bi.scribat. Vulua eiecto partu melior: q̄ edito.
Eiecticia uocat illa. hęc porcaria. Primiparis suis opti-
ma. Contra effoetis a ptu pr̄eterq̄ eodem die: suis ce-
cis: liuida ac macra: nec nouellar̄ suum p̄ter primipa-
rias pbant. Potius q̄ uete: nec dū effoeta: nec biduo
ante partū: nec post partū aut quo eiecerit die pxima
abiecticia est: occisę uno die post partū: buius & sumen
optimū. Si modo foet⁹ nō auferit: eiecticie teterimū:
antiqui abdomen uocat priusq̄ caleret eicītes: occidē
nō assueti. Hactenus Plinius: qui in tanto sermone de
uulua: quā gulę proceres miro studio ḡdiebāt: & censo-
rię leges uetuerūt: nullam pinguitudinis mētionem
fecit: p̄ quā p̄ciosa foret: & magis appeteretur: imo
omnia suggestit quib⁹ Orat⁹. Iuuenalis. & Martialis
sensus explicari potest. a quo nihil ēque alienum est:
q̄ exponere N̄imia sagina aut pinguitudine uulua
placuisse.

Ga. Vuluę sicuti mēbri uirilis est tentigo quam qui-
dam priapistinum: quidā uero Satyriass̄ nomināt.
de tentigine mulieris Iuuenalis. Adbuc ardens rigide
tentigine uuluę: & de uirili in priapeis. Hac tētigine
quā uidetis in me.

Ge. Tentigo put a Virgilio & Iuuenale accipit: lōge
diuersa est a priapismo: & satyriassi: qui duo itē mor-
bi inter se differūt: q̄tum ex paulo ēgynita didicim⁹.
cuius uerba ut potuimus latina sub̄sciemus. Satyriasi
est pulsus testiū: & uelut singultus quidam īguinis: se
quēs īflāmatam quādam passionē seminalis recepta
culi: cum intētione & tētigine: qđ si nō cessauerit pul-
sus ille: solēt seminis receptacula intendi: uel spasm⁹
nasci. Vnde celeriter moriunt̄ homīes. spasm̄oq; con-
tracti: qui emoriunt̄: tumidum uentrem habēt: & su-
doribus frigidum. Priapismus uero est cu᷑ genitales
partes in solam lōgitudinem p̄tendunt̄: & in circulū
tumescunt sine appetitu ueneris: qui morbi cū morti-
feri sint lōge absunt ab ea tentigine: quē apud poetas
legitur.

Ga. Est & uessicę uitium strāuria: uidetur. n. canalis
uessicę ita strāgulari: ut urina: aut guttatum fluat: aut
omio supprimat. de hoc & alio quoq; morbo: loquit̄
Cato primo reꝝ rusticar̄. Ad dispensiam & strangū-
riam mederi oportet. Malum punicum ubi florebit
tollito tres minas in amphoram infūdito & reliqua.
Ge. Strāuria a strāgulādo dici: & nostrā esse uocem
Egregius bic litterator ḡtendit: cū gr̄ca sit dictio: quę
latinam etymologiā nō recipit: & significet difficulta-
tē urinę a gr̄co στράγος. r̄x. roσ. quod est apud nos gut-
tam ὀνυψ. id est minga & est cū urina guttatum fluit
dicitur stranguria latine substillum: ut ex eodem Ca-
tone colligimus: ubi de medicinis loquitur basile:
bis uerbis. Nūc de bis quibus ēgre locum it: q̄ busq;

substillum est. Exponitq; Pompeius fessus: substillūz esse: quādo stillatim aqua defluat ante pluuiā: & post pluuiam: per siccum tempus. Nec dispensia dī: imo dispepsia cum p. significatq; difficultem & cgrā concoctionem: a grēco. Δισ. id est difficile πεπτώ quod est concoquo.

Ga. Homo occiduē legi subiacet. sic enī dicimus teste Plinio: quam grēci climateram uocant: Nam clima tū nūbil aliud est: nisi lex quedam moriēdi.

Ge. Portcta uerboꝝ imo putida quedam & nugalia deblaterare nō cessat Galeotus: indigne calūnians Pliniū: qui climatir nunq; dixit legem esse occiduā: Sed climaterem legem dicit esse scansilem: in septimo naturalis historię. Rara autem esse dicūt longiora tempora: quoniam quidem momētis horaz̄ insignibꝫ: lūne dieꝫ septē atq; quī decī: que nocte atq; die obfūat̄: ingens turba naſcat̄. Scansili ānoꝫ lege occidua: quā climacteras appellat̄. Nō fere ita genitis qnquaſesi mū quartū annū excedentibꝫ. Climacteras scāſilem legē dixit Pliniꝫ: nō occiduā ſolum. Sed noſter ḥ Iraꝫ grēcaꝫ rudiſ: atq; cteptor: uim grēce dictionis ignorās: pcedēs ἀbū b̄ ē ſcāſile: nec aīaduertit: nec ītellexit. fit. n. η ποτασ κλίμακος. i. ſcala climactericꝫ. i. ſcāſilis.

Ga. Galeoti Martij narniensis ſecundus & ultimus de boīe explicit.

Ge. Non minus barbare librum ſuum concludit: q; in cobauit bic noſter elegantie latīnē uindex: Nam ut in principio dixit. liber de homine incobat primus. Ita in fine: ut idem auctor operis cognoscētur. explicit

poſuit: quod uerbū p q̄ barbaꝫ eſt: At q̄tum accepi ī iurgio respōdeas: uitium hoc approbati in ipſiſlores culpam reiecit: utpote dicēs explicat: per a. ſe ſcripſiſe nō per i. que defenſio ſolēcifmi ſiue barbarifimi: non minus barbara & foeda eit: q̄ error i p̄e: quādo nuſq; le etū ſit: explicat absolute ī bac ſignificatiōe. S; explico uerbum babemus actiuē ſignificationis: quē admodū īncobat accusatiui caſui ſemper iunctū. Martialis in primo. Deq; decem ſemp plures ſeruant̄ oliuē. Expli cat & coenas unica mensa duas. Idem in apophoretis Quouiscūq; loco potes hūc finire libellum Versibus explicitum eſt omne duobi op⁹.

Potuiffem pluribꝫ in locis multa de cōpositione atq; ordine orationis notare: & diſp̄ſim ea inſerere: prout cauſa & locus exigebat: nec nō plurima de orthogra phia dictionū adiungere: & alia nōnulla ſtingere. S; cum leuis foret defenſio ſi in librarios aut oparios im preſſoꝫ culpaꝫ deriuasset: illa p̄epterire ſilētio ſtatui.

Quid eſſet talus: que iactu tali emiterent̄: collatis diuerſoꝫ ſcriptoꝫ dictis: nescio quid nō ad modum a ueritate abborrens affeſcutus: id tradidi. Veꝫ ut eſt ſolers ſtudioꝫ natura cū in hoc mihi nō ſatisfacerem: diligentiusq; uetus ſtillimmoſ qſq; ſcriptores: tā nr̄os: q̄ grēcos: pſcrutarer: an aliqd dephēdē poſſe: qd' a uetu ſtis auctoriſ ſūptū: fidē & auctoritatē: ī re dubia apiēda: & explanāda: bēret̄ forte icidi ī illud Homericum:



ubi Patrocli anima per quietem achillem magis corripuit: q̄ admonuit: ne amici obliuisceret: ne te eum mortuū contemneret: quē uiuentem tantope dilexisset: sed poti⁹ bumari corpus iuberet: ut conditis manibus: in sedem suam recipi posset. Recordaret⁹ autem & puer in domo Pelei educat⁹ foret: Cum ex Opōte fugisset: ob cedem Amphidamētis filij: quē α.υφαστράγαλοισι χολωθειστ̄ hoc est ira pcitas: in taloru⁹ ludo occidisset: Quod uerbum exponēs erudite Eustachius: de astragalis idest talis: plurima annotauit: quae in latinum conuersa huic operi subiūgere uolui: i gratiam eorum: qui de huiusmodi ludo cognoscēdo: cui⁹ frequēs est apud latinos scriptores mentio: solliciti ad modum sūt. Ergo post multa de genere: & etymologia dictionis repetita astragalos αστριασ ab alijs dictos esse ait & αστριζειν astragalis ludere. qd⁹ pb̄t auctoritate Callimachi. fiebat autē h̄ lusus talis quatuor: quorum quisq; casus quattuor habebat: nō aute, sex: quēadmodum cubi: hoc est tessere: in quibus per septenarium numerum cōtraria quedam constituit⁹ oppositio. nam ut cūq; confiterit tessera: semp puncta sex uni opponunt⁹: tria quattuor: duo uero quinq; babēt opposita: que oppositio in solis cubis habetur: quippe planicies babentib⁹. Sed omnes casus taloru⁹ pro consuetudine ludentium assumpto⁹: erant quīq; & triginta: quorum quidam a dijs. alij ab heroi⁹. alij a claris hominibus: aut a meretricib⁹ nomē accipiebant. non nulli uero a quibusdam: nunc in laudem: nunc in uituperationem accidentibus denominabant⁹

Et quidā in īpis casus Stesichou⁹ dicebat⁹: quippe octonariū significās: qm̄: sepulchru⁹ Stesichori: quod erat in Himera urbe sicilię: octo angulo⁹ fuit. Vocabat⁹ & aliis casus Euripides: quippe quadragita significās: quoniā uidet⁹ Euripides unus fuisse quadraginta prefecto⁹: post triginta tyrānos athenis exactos. S; iactorum: ut aiunt: qui sex continebat: is γονσ dicebat⁹ & ξει Τησ hoc est latine: senio. Qui uero unū continebat chios dicebat⁹ & κυων idest canis: unde puerbiū χιος παρασΤασ κων ὄνκ εασω latine chius astas γον nō pmittā. Secūdum quod apud Stratēdē comicum legit⁹ κιος παρασΤασ κων ὄνκ εαλέγειν. hoc est chi⁹ astans coū nō pmittit dicē: ad qd⁹ uidet⁹ allusisse Aristophanes Cū ait. ουχιος ἀλλα κειοσ η κωοσ significat iactus hic canū cōtrariā quādam calculi rūnam in regionib⁹ quibusdā per lineas in lusoria tabula designatis: multisq; iacentib⁹ calculis: quos oportebat cōtra pdere. dicebat⁹ aut̄ Regiones ille: urbes lege tesseraria. Canes uero calculi: qui sibi e diuerso insidia bant⁹. Illud nos addim⁹ ex Varronis Gelij & Macrobi⁹ sententia: cubos dici latine tesseras. Sed astragalos uocari latine talos: si libros Aristotelis ubi de ptibus animaliū scribit: & nostri Plinij scripta quis cōtulerit cognoscet.



Georgius Alexandrinus preclaro Patricio Mar-
co Antonio Mauroceno salutē.

Commentarium in Sapphus epistolā: quod
proxīs diebō elucubrauim⁹: ab amicis quoq;
uel cōuitio efflagitatū: publicare nūc statui: &
quis illud festināter cōposuerimus: editionē tñ matu-
rauimus: ptim eoꝝ sententiā secuti: qui iubent ea: que
a nobis scribūt: uel recte emēdari posse: si in tempus
aliquod reponant: partim ut idoneo tēpore a te po-
tissimum: cui opus inscribimus: perlegi posset. Nam
inepti foret homīs: & eius q nec hominū rationē: nec
quid tēpora postularent: cognoscēt: si in eo luctu: quē
ob mortē p̄eclarissimi patrui maximū coepisti: qcq;
uel molle: uel querelę plenū legendū tradidissē. Igit̄
cum tēpore: cum ratione ipsa: & amicoꝝ sermonibō
paululū sedato dolore opusculū qđ tibi nominatī di-
cauim⁹: emittere placuit. In qua īterpretatiōe multa:
ut rara: & insolita: sic grata: & utilia legēti erūt: nō nul-
la tamen: quē uel altius repetenda: uel copiosius dis-
renda fuerūt: strictim enarrauim⁹ siue ne magnitudo
uolumīs: plusq; par est: excresceret: siue q; in in bis cō-
mētarijs: quos nūc diligentissime cudimus: Vberius
& magis cōmode ea explicari poterūt. Interea nostra
hęc leges: in quibus uelut proludiū quoddā maioris
operis spectari uelim.

τελος

g



VNIVERSIDAD
DE SALAMANCA

GREDOS.USAL.ES

Georgij Alexandrini in Sapphus Epistolā
Interpretatio incipit.

Appho: quē inter mulieres longe admirabiliſ fuit:& cū uiris de poetica certare potuit: genere mitylēneā hēt̄: Scamandronymi filia: fratrē habuit Charaxū: qui meretriculā Rhodopem: a Xanto Samio philosopho in egyptum deportatā: ut illic quēſtū faceret: magna pecunia redemit. Hēc sane primū Hyadmoni seruiuit: tū a Xanto Samio empta: conserua & cōtubernalis fuit ἐſopī fabularum scriptoris. Facta igit̄ pcr Charaxū Rhodope libera: tātas opes meretricio quēſtu cōquisiuitſe dicit̄: ut pyramidem minimā: quē inter ceteras laudatissima habita fuit: extrui fecerit. Q̄z q̄ huic op̄ioni nō cōsentiat Herodotus: ut suo loco dicemus. In banc ſepiſſime in lyricis ſuis Sappho iuecta eſt: egre ferēs a fratre opes multo labore conquisitas tam turpiter perdi: licet & ipſa ipatiēter: ut Pli.in na.bi.refert leſbiū & phaonē amauerit: quos ideo dilectos extiſſe tradit: q̄ radice herbē cuiuſdam: qua; latini cētum capita uocant: contacti fuere. Plautus tamē phaonem leſbiū nimie amatum dicit: quāſi innuens unum fuiffe leſbium phaonem. Et quia mitylēneā dixim⁹ Sappho: illud adiun̄timus Mitylēnē leſbi esse urbē: a cui⁹ nomē nūc in ſula oīs Mitylēnē appellat̄: in qua oīm duę fuere hōbilissime ciuitates: hēc v̄; & methymna. Hanc eandē insulam pridem leſbō dictam: ab urbis nomine: quae in ea potentissima fuit: Islam l; copbron appellat.

Fuit autem Iſſa non ignobilis io ea ciuitas. Quāquā Frāciſcus philelfus p̄ceptor noster uir multi ingenij: & facūdię ſingularis: in primo Sympolio in quo inducit Dominicum feruſinū conterraneū meum: cu; Tebaldo Bononiēſi: de muſica uerba facere: unam: & item alteram ait fuiffe Sappho: hoc eſt erexiam: quē & antiquior lyrica. olympiade ſecunda & quadragiſima: qua tempeſtate Alceus claruit. Stesicorus: & pytbacus: Ea plectrum prima inuenit. Nupsit autem Corcyle andrio: homini ditissimo: ex quo filium ſucepit nomine Didan. diſcipulas habuit Anagoram Milesiam. Congillam colophoniam. Eutbeam Salaminiam. Habuit item amicas tris. Athiola. Telesip pam. Magoram: quarum etiam amoribus: ſecus q̄ muliebris pudor patiat̄: uſa: per turpiſſimam famae nota;: tradita eſt. Scripsit autem hēc lyricos modulos. epigrāmata. elegia. Iambos. & monades. Altera uero Sappho mitylēne longe iunior fuit: quam & ipſaz: & ſi aliqui lyricā prodidere: psaltriā tamē fuiffe cōſtat: Cui⁹ pulcherimū opus: ad amicum phaonem: adhuc in latinum conuerſum apud nos extat. Hēc autem cum phaonem ipsum p̄dite depiret: ſua tandem ſpe fruſtrata ex leucato ſeſe precipitem dedit: ſubmeritq; hēc Philelfus. Scripsit autē ſeſe ſappho opera multa apud grēcos. tāq̄ celebris ī lyricis componēdis fuit: ut merito nona inter lyricos poetas ānumeretur. Et antipater Sydonius nō illepidū ī laudem ingeniosae puelle epigrāma iſert μνημοſυναν ἔλιξαμβοσ. g z

ΟΤΕΚΛΥΤΑΣ ΜΕΛΙΦΩΝΟΥ ΣΑΠΦΟΥΣ ΜΗΔΕΚΑΤΑΥ
ΜΟῦΣΑΝ ΞΧΟΥΣΙ ΒΡΟΤΟΙ: QUOD NOS UT POTUIMUS LA
TINŪ FECIM⁹. DULCIA MNEMOSYNE DEMIRĀS CARMÍA SAP
PHUS: QUĘSIUIT DECIMA PYERIS UNDE FORET: ĔSI DECIMA;
EAM MUSAZ PER MNEMOSYNEM PYERIDŪ MATRĒ DICTI
TANS: QUAM LASCIUIORE USAM POEMATE OVIDIUS Ī ARTE
AMANDI SIGNAT SIC DICENS. NOTA SIT & SAPPHO: QUID
ENIM LASCIUIUSILLA! ET Ī TRISTIBO. LESBIA QUID DOCUIT SAP
PHO NISI AMARE PUELLAS. ET HORATIUS IN ĔRTO. SPIRAT
ADHUC AMOR UIUŪTC⁹ OMISSI CALORES: ĔOLIĘ FIDIĘ PUELLĘ.
SED ĘTATE NOSTRA SUE TĒPOU⁹ INIURIA: SUE HOMINUM NE
GLIGENTIA NIBIL DE EA HABET: PRCTER CARMINA ADMODŪ
PAUCA: IN TESTIMONIŪ A QUIBUS DAM ADDUCTA. SUNT QUI
PUTENT HĀC EPISTOLAM ē GRĒCO IN LATINUM AB OVIDIO
CONUERSAM. ALIJ ANTEM QUOU⁹ SENTENTIĘ ACCEDIM⁹: EX
COGITATAM AB HOC POETA FUISSE: UT ALIĘ FUERE EPISTOLE:
QUIBUS HEROIDES ILLĘ: UEL MARITOS ALLOQUUNT⁹: UEL AMO
REM SUUM ALITER CESSIONE ēQUERUNT⁹: & TESTIMONIO EIUS
DEM AUCTORIS PROBARI POTEST: QUI AD MACRUM SCRIBĒS
DUM ENUMERAT A SE COMPOSITAS EPISTOLAS: BANC SE: UT
RELIQUAS: EXCOGITASSE īNNIT: SIC DICĒS. QUĘQ⁹ TENENS SRI
CTUM DIDO MISERABILIS ENSEM DICTAT: & AONIO LESBIS
AMATA UIRO. ET īFRA: TRISTIS AD BYPSIPYLEM AB IASONE
LITTORA UENIT. DAT NOTAM PHOEBO LESBIS AMATA LYRAM.
ET PUTO MULTA EX POEMATIS SAPPHUS IN HĀC EPISTOLAZ
AB INGENIOSO POETA FUISSE TRADUCTA: QUEMADMODUM
EX NONO ILIADOS: IN EPISTOLAM BRYSEIDIS: AD ACHILLE NON
PAUCA TRASTULIT. FLORUIT AUTEZ OLIMPIADE. ALV. REGNATE

TARQNIUS PRISCO. SAPPHO. & ALCEUS POETA. RELICTA S⁹ P
PHO A PHAONE: QUEM MISERE AMABAT: CUM EUM AD SE
Nō REDITURUM SPERARET: TUM UT FLAGRANTEM AMOREM
ALIQUANTULUM MITIGARET: TUM SI XBIS & PRECIBO AMA
TORIJS FLECTI IS POSSET: JUVENEM IN SICILIA CÓMORANTEM:
AD SE TRABERET: HĀC EPISTOLAM AD EUM SCRIBIT: NARRAS Q⁹
INCREDIBILI AMORE ARDEAT OBLITA CARMINŪ & MUSARU⁹:
EXPERSQ⁹ EIUS SOLATIĘ QUOD PRIUS POPULARES PUELLE SI
BI AFFEREBANT: QTUQ⁹ PECTORI SUO INHEREAT IS QUEM DI
GNITATE FORMĘ DIJIS ēPARAT. SE QUOQ⁹ LAUDAT AB ĪGENIO:
SI A FORMA PLACERE Nō POTEST: SUBIUGENS QTUM OLİ PLA
CUERIT: TUM POST DEPLORATAM CALAMITATEM SUAM: &
DURAM LEGEM FATI: PER QUAM TANTIS FURIJS AGEBATUR:
QUĀDO NEC PER SOMNUM QUIESCERE POTEST: QUIN EI PBA
ON OCCURRAT MONENTEM CUPIDINE: UT NIBIL INEXPTUM
RELINQUAT AD FLAMMAM LEUANDAM: IN SINUM LEUCADIUM
PROFECTURAM SE DICIT: UT SALTU EX ALTISSIMO MONTE: IN
MARE SE PRECIPITEM DET: QUĀDO ELEUĀDE ēGRITUDINIS H
SOLUM SIT REMEDIUM.

VNUQUID UBI ASPECTA EST. QUASI EST ACCLAMATIO
N QUĘDAM PER QUAM DEMONSTRAT⁹ PUILLA INTER
SE MULTA COGITASSE: TANDEM SIC PRORUPISSE. Nū
QUIDUISAM LITTERAM STATIM MEAM ESSE COGNOUISTI? &
EST POENE COMICUM PRINCIPIUM QUOD CONGRUE AMA
TRICI DATUR. SIC DIDO. EN QUID AGO & APUD TERENTIUM
PHEDRIA: QUID Igitur FACIAM. Sunt qui legant. ECQUID
PRO ENQUID. NUNQUID INTERROGANTIS EST PARTICULA: QU
NON TAM INTERROGAMUS: Q⁹ ACRIUS INSTAMUS PLERUQ⁹



Vbi temporis aduerbiū.littera.hic pro figura & cara
ctere ponit:Sic bryseis ad Achillē.Quā begis a rapta
bryseide littera uenit: Vix bñ barbarica grēca notata
manu.protinus.statim:interdum longe & iugiter.an
nisi legisses.uide impatientiā amantis: quē non lecto
nomine scribentis:uult itelligi auctorem operis.Au
ctoris.auctor dicitur factor operis: & is penes quem
est potestas in re aliqua retificanda: & confirmanda:
sic liuius.patres auctores essent:etiam auctor ducem
exercit⁹ significat.inde auctoramentū idest stipendiū
& p̄cium:& uerbum auctoro & exauctoro.Sapphus
genitiuus grēcus.Illudq; sciēdū est: nostros tres casus
buiusmodi nominum grēcos usurpasse:hoc est nomi
natuum & accusatiuum in o: genitiuum uei o in us.
sic Virgilius Fatidicem mantus & tusci filius amnis.
declinātur latine hēc nomina: ut desinētia in.o.p̄ onis
in genituo:ut Io. Ionis:quod p̄bat prissianus p̄ uīdicē
i strometeo:q; auctores multos buiusmōi declinatiōe
usos enumerat.Et.F.Quinti⁹.in Analogia: Cēsarem
bac ratione declinādi usum docet. Grēce item & sap
pho: & sapphon dicitur.Alterna.i. alternis sibi inuicē
respondentia:quale est exametrum iunctum penta
metro:nam tertio quoq; loco.scilicet sibi respondent.
cum lyrcis modis.idest carmini lyrico cōponendo.ly
rici poetę a lyra cognomē traxere: ad quam carmina
sua cantabant.statuebaturq; eis chorus quinquaginta
uirox:ac tāuro doncbant:cōmune quiddā cū bis babe
bāt.dithyrambici.scilicet proprie hymnos in bacchū;

dicebāt:accepto tripode ī p̄emiū:denominati dithy
rābici a baccho : qui dithyrābos dictus est παρά τό
Δύοεύροσθναι hoc est p̄ duas portas uenisse per
uentrem Seimeles:& Iouis femur:qd genus carminis
primū apud corynthios cecinit Arion methymneus:
qui & chorū statuit circularem.Dithyrābici celebres
fuere:diascmus poeta & philoxenus Cytheri⁹. At in
lyricis p̄stantissimi fuere nouem Stesicorus.Bachi
lides hibic⁹ Anacrion.pyndar⁹.Simonides.Alchman.
Alceus.Sappho.addūt quidam decimo loco Coryn
nam mulicrem de qua quinto siluarum scribens epi
cedion in patrem suum statius sic ait.Tu pandere do
ctus carmia bacchilide latebrasq; lycopronis atri.So
pbronaq; īplicitu; tenuisq; arcana corynnę.Musa au
te;ut Hor̄.ait dedit fidib⁹ diuos puerosq; deoꝝ:Et pu
gilem uictorē & equum certamie primū: Et iuuēnū
curas & libera uina referre Descriptas seruare uices
operūq; colores.Flendus amor est me⁹.Causa cur ad
elegos transferit qn̄ deflere debeat amorē nō p̄spere
sibi cessisse.Nāq; uersibus īpariter īūctis querimonia
primū post etiam inclusa est uoti ſnīa cōpos.Dicunt
sane elegi ut grēci auctores rferūt εποΤοῦ ξελέγειν
q; ad phystulā luct⁹ cātari soliti erāt & ελε γεινειαp̄d
antiq; grēcoꝝ īfanire significabat.Et q̄q; Hor̄. dicat
Quis tamēn exiguos elegos immiserit auctor Grā
matici certant & adhuc sub iudice lis est.Tn̄ apud grē
cū auctore legim⁹ theoclē naxiū:uel cretriensē:ut alij
tradūt:primū cecinisse hoc carmē:ut pote furentē.Dr
elegiū metz & elegia.idē p̄ diminutionē elegidion.sic

Persi⁹. Hō si qua elegidia crudi dictarūt p̄ceres. Apd̄ gr̄cos clarissimi tres fuere scriptores elegoy Calima cb⁹. & p̄biletas chous: quoꝝ meminit p̄ptius sic dicēs Calimachi manes & choi sacra philerē. In uerſu quęſo me ſinīte ire nemus. & Ouidi⁹ in arte amāci. Sit tibi Calimachi: ſit choi nota poetę. Sit queq; uinosi teia muſa ſenis. Tertlus fuit Memnerimus de uoluptate ſcribēs: de quo ſic Hor. Si Memnerimus uti c̄cſet ſine amore iocisq; nil ē iucundū. Et alibi in epl̄is. Quis niſi Calimachus: ſi plus appoſcere uifus eſt. Fit Memneri mus & optiuo cognomine crescit. Elegi uerl̄ ū eſt. nec aliter ſtaret uerſus. Flebile carmē elegiū mety. Non facit ouenit. baſbitos instrumentū eſt muſicū: qđ pulſat plectro uel calamo. ut Iulius polux traſit q̄ περὶ κρονοῦ μὲν ὁργανῶν ſi loquit̄ lyar Cithara. barbiton. Tό ἀντὸν κιθαρύμι Τον eo φ̄ grauioris chordę eſſet. Nā: uī Τοσ apud priores gr̄coꝝ neruos ſignifi cat qui bō chordę ſificiebant̄. Alij autē gr̄ci dicūt barbiton οἰονεὶ βαρύμι Τοσ Τισῶν quaſi graue uocem emittens: nam priores uī Τον ſenuos dicebant: qm̄ ante uſuꝝ chordarꝝ lineo ſtamine utebant̄. Strabo geo graphus in decimo geographiꝝ libro. de origine poe tices diſputans: eam a baſbaris ad gr̄cos profectam: hoc argumēto probat: φ̄ quattuor instrumentoꝝ no mina qui bō muſici utūt̄: barbara ſūt̄: hoc eſt ωάγοισ βαρβύτον νάθλιον σαμβύκη Magas. barbiton. nabliuꝝ. & ſambuca. plurium chordarꝝ fuſſe barbiton demōſtrat theocritus ſic dicens βάρβι Τον ἵσπολυ χόρδων in ea egloga: quę inscribit̄ Χάριτεσ η ιέφων

declinatur hic barbitus: ut apud Horatium Age dic latinum barbite carmen: les bio primum modulate ci ui: & hoc barbitum: ut illud. & plectra & barbita con de. & foeminini generis dicitur: ut hoc loco. At de na blio Ouidius: Disce etiam dupli genialia nablia pal ma. barbiton igitur ſiue gr̄cum nomen: ſiue barbaꝝ ſit instrumentum eſt muſicum de quo ſepiſſime lyri ci in carminibus ſuis mentionem faciunt. celebrat co lit & frequentat. diuersa contraria aut longe remota. typboidos ἔτνη: typboidos poffeffiuum eſt: & ſi habet uocem patronymici: fit autem a typhoeo: quod nomē habet triplicem declinationem: tam apud gr̄cos: q̄ apud latinos. declinatur enim typhon typhonis. Luca nus. Antraq; letiferi rabiem typhonis anhelant: & ty phos. typho: & typhoeus. ci. inde typhois: & apud Vir gilium. typhoeus. typhoei. ut qui tēla typboea temnis Difſentit autem a Virgilio: qui Enceladum iaculato rem audacem. ſub ἔτna cruciari tradit: Sub in arime uero torqueri typboea: hoc carmē. Tunc prochita al ta tremit dirumq; cubile Inarime Iouis imperijs im poſta typhoeo. Sed ideo iu fabulis nostri auctores di uerti habentur: φ̄ diuersos poetas ſecuti ſunt. Inueniū turque apud gr̄cos ite ſe poetę diſcordes eſſe. Clau dianus in tertio de raptu proſerpine Virgilium ſe quēs ſic ait. Rupitne typboea ceruix iarimē: q̄ q̄ gr̄ci arimi. oꝝ. declinat locū: quē Virgili⁹ iarimē dicit. ἔτνη ἔtna mons ē Sicilię perpetuo clarus iſendio: cuius cra ter ambitus ſtadiorum uiginti patet: ut geographi



tradūt. Fauilla Fatiromeniū & catiniā usq; puenit: fer
 uēs uero fragor ad maroneum. diphthongū habet in
 principio hēc dictio aspiratiōe repulsa. dicit mōs etna:
 ut grēcī dūt ab etna celi filia & terrę. Simonides uō
 i rebus sicilię etnā dicit iudicasse iter uulcanū & cererē:
 qui de regione certabat. Demetri⁹ chaletianus refert
 briareū: qui un⁹ fuit cyclophū: genuisse filios. Sicanū.
 & etnā: unde & nomē. calor nō minor igne etneo. Cō-
 grue sūpta p ingentē enargiā ex re iōa cōpatio: ut fo-
 te: qui semp ante oculos phaonis seruet. Vror nō mi-
 nore flāma se torreri dicit: q̄ ardescūt messes accēsē in
 cōbentib⁹ curis: & est quasi hipbolicos dictū. Sic dido
 de ēnea Vror ut iducto cēratē sulphure tēdē. Indemni-
 tis magnis. Sic Vir. Nāte quis indomitas tātus dolor
 excitat iras. nec mibi dispositi neq; itē p carmīa possu⁹
 amoris īpatientiā lenire: quē uel sola singulare sūt re-
 mediū bomī: q̄ amore ēui uexat: qd̄ theocrit⁹ pbat:
 ad Niciā Milesiū medicū scribēs: apud quem legim⁹
 polyphemū: qui galatbeā depibat: nec ea p̄ctiri poss̄:
 i littore maris carmīa cātantē: furentē amorē sedauis-
 se: ita ut sole pierides soli solatiū afferrēt. Ergo cōpo-
 nēdi carmīs & musē solicitāde p̄ amore oblita c̄sap,
 pbo. Iūgā carmīa. q̄ iūcta & onexa cōxsus c̄r: aut f̄,
 chordas carīa iūgere. Sic Vir. numerosq; intēdē neruis
 uacuę carmina mentis opus. Idem in tristit⁹ para-
 phrasticos dixit: Carmina secessum scribentis & ocia
 querūt: & item. Carmina proueniunt animo dedū-
 cta sereno. Vacuae. ociolae: & a iuris liberatae: sic
 Iuue⁹. Pectora nostra duas non admittentia curas

Nec mibi pierides. pierides musē q̄ in pieria ex Ioue
 & Mnemosynę natę sint dictę: quę sūt quosdam tres
 fuere. Hesiodus in theogonia nouem dicit: Mnemo-
 synę grēce latine memoriā significat. & apd Catulū:
 Mnemosynon mei sodalis. i. monumentū. Iure igit̄
 Iouis & memorię musē sunt filię. Musar⁹ hēc sunt no-
 mina. Clio Hialemi & himenei mater: ακλέιω quod
 gloriosū facio significat. Euterpe rhesi mater delectās
 Thalia nirescēs cui⁹ filius fuit palephatus: qui de colē
 dis arborib⁹ multa oſcripsit. Vrania celestis: quę linū
 genuit Terpsichore & Melpomene quę choreas &
 cātus iuenerūt. Erato. idest amabilis: ex qua thamiras
 natus est: qui amatoria quedam cōposuit. Polymnia
 quę Triptolemū ędedit. & Caliope orphei mater. pie-
 ria sane mons est: & ciuitas boetię: quam primū pieri-
 us ędificauit Metones frater: & lini pater: a quo pie-
 ria uocitata est: ut refert Melissus: qui delphica cōſcri-
 psit. Dryades nō naiades legēdū ē: quādo uitiosus uer-
 sus est. nais. n. primā p̄ducit. Thespia dū. i. musarū uel
 nīpha⁹ colentiū thespias. fuerūt sane thespie oppidū
 liberum in boetia ad radices parnasij: ut Plinius ait: uſ
 ut strabo heliconi proximū. Thespias p̄dem nobilita-
 uit praxitelis cupidō: ut idem auctores reterūt. quem
 donum thespisitus cōsecrauit glycerium meretrix:
 ab illis genus ducēs: munus illud ab artifite cōsecuta.
 hunc eūdem cupidinem: propter quem thespię uide-
 bantur: obiecit Cicero Verri. Amatone & clio no-
 mina propria puellarum: quę Sapphus populares



pingit̄ ad hāc fere sententiā persius dixit. Torua mi-
maloneis implerūt cornua bombis. Bacchus gemino
cc. scribit̄ aspiratione post ultimum addita ἀπό Τοῦ
Βακέω. i. ebrius sū & clamo: φ in bacchanalib⁹ clamo
res fierēt: uel a πάρα Τόρχοσ. i. solicitude και Τό βω
Τοβανώ. i. uado: nam qui solicitus est uino solici-
dinē & curas repellit: quod sensit Hor. Quis post uina
grauē paupiem crepat: phoebe daphnem. exēplo deo
rū probat amori indulgentiā esse: qñ phoebus ī patiē
ter puellam dapbnem poenei filiā amauerit: ut Oui-
dius tradit: ut grēci ladonis & terrē filiaꝝ: & cū eā inse-
querēt longius fugientē: atq; ad id uentū esset ut fessa
a deo apolline uinceref̄ in laurum arbore cōuersa est:
quę arbor quia spectatissima fuit in mōte Pernaso ut
Plinius refert ideo grata apollini existimata est. Da-
phne dicit̄ πάρα Τόλαιώ Τό καιώ. i. uro: nam dū ur-
tur resonat & stridet: quod & Ouidius in faslis sensit
Et crepet in medijs laurus adusta focis. & gnosida bac-
chus amauit: gnosida cretensem: fuit sane gnosos ciui-
tas in creta. Ariadnem autem significat minois filiaꝝ:
quam theseus cū phedra abductā in insula dia dereli-
quit: hāc deinde bacchus meserat̄ calamitatē puelle:
simulq; forma captus uxorem duxit: & quia dię ī sulę
mentionem fecimus. Sciendum est naxum insulam
appellatam fuisse diam: deinde dionysiā quod testat̄
his ἔσιβο theocrit⁹: apd̄ quę sic legim⁹ ī idyllo qđ ī scri-
bit̄ pharmacoceutria: Interpretatur. n. mulier Simeta
obliuionem uiro eius quem amaret tantum q̄tum

olí oblitus est theseus aryadnes Τόσσόν ἔχι λάθεσ.
ὅσσον ποκαθήσε αφαντί ἐν Διαλαθήμεν εὐπλο
καυω ἀριαδνοσ. Et Ouidius in primo de arte amā-
di. Gnosis in ignotis amēs errabat arenis: qua breuis
equoreis dia feritur aquis. nec norat lyricos illa uel illa
modos. Magis hęc amanda cum sit lyrici carminis p
q̄ docta: quando ille quas dī tantum amauere uersus
nō nouissent. pegasides musę dictę a pegaso qui ungu-
la sua: ut poete referūt fontem emiserit: qui a facti no-
mine hypocrene dictus est quasi fons egnus. Illud p
terea addimus iuxta pyrenē coryntbi fontem uersatū
fuisse pegasum equum: & illic a bellorophonte edo-
mitum: ut apud Pindarum legit̄. pegasum dici
ἀπό Των πηγῶν id est a fontibus tradit besiodus. qđ
iuxta fontes oceanī ubi gorgones habitabāt natus sit
reciso. n. capite medusę p̄sei opa: nati sunt pegasus &
chrysaor. est itē pagasa in thessalia iuxta quā edifica-
ta fuit argonavis. unde Ouidius in maiore ope lamq;
factū minię pagasea pupe secabāt: si p̄ma tūc corripit̄
& p̄a scribitur. legitim⁹ & apud eūdem Pegasis oeno-
ne p̄brigij celeberrima siluis. dictat̄ dictare ē id dicē
qđ alio excipiēs notet: dicit̄ etiā rō dictat qualc ē illud
plinianū in ep̄la quadā o silua o litt⁹ q̄ multa cōponitis
q̄ multa dictat̄. Suggerūt sanc camene 'ittus ac solitu-
do tacite notis qđ scribamus: quēadmodū ratio & nō
nūq̄ idignatio dictat. nec plus alceus. Alceus lyricus
poeta lesbij⁹ fuit: qui in tūrānos lesbioꝝ carmina cōpo-
suit: & bella gesit. Hor. i. scđo. Et te sonatē pleni⁹ au-
reō alcęe plectro. meritoq; ut Quītilia⁹ ait ī pte opis

aureo plectro donat: ut qui tyrānos infectat multū
 etiā morib⁹ cōfert in eloquētia quoq; breuis & magis
 & diligens plurimūq; homero similis. Sed i lusus &
 in amores descēdit. cōfors patrię. popularis alcei fuit
Sappho. lyrę. q̄ lyrīca & ille cōposuit. grādus ille sonet
 sic Hoi. Et te sonantē alcea plectro. nec me despicias:
 nec se despici dicit q̄q sit breui statura: qm̄ respōdere
 pōt damnū corporis bonitate ingenij. Sic Statius de
Tydeo. maior in exiguo regnabat corpore uirtus. ma
 gni noīs. q̄ ingenio & dote naturę magna iure babet.
 Alij legūt pui qd̄ dissyllabo nomini corpus cōueniat.
 Cādida si nō sū: nec se spēnēdā dicit q̄ cādore careat:
 quādo andromade **Cephei** filia: ut legit ap̄d Ouidiū:
 q̄q fusca fuerit: a p̄seo tñ amata: & in uxorē ducta su
 it. de Perseo nota ē fabula: q̄ Andromadā **Cephei**: &
Cassiopes filiā: marinę beluę obiectaz: iterempto mō
 stro: puellā liberauit. apud Pliniū legim⁹: cōsta belluę:
 cui dicebat̄ exposita fuisse andromeda: Romę appor
 tata: ex oppido Iudeę Iopę: qd̄ oppidum in phoenicio
 mari positū est. Fusca. fuscus sane color nonnūq̄ solet
 amatoribus placere. unde lectuž est: Quid si tu fusc⁹
 amyntas! & illud. Est etiā fusco grata colore uenus. &
 uarijs albę. cōpatione auiū: quę dispares tā colore: q̄ ge
 nere: simul iungūt: probat dissimiles formas: atq; fi
 guras: appetēdas esse: nam colubę albę uarijs iūgūt:
 & psitachus turturēm nigę amat. albę domesticę. ua
 rijs silueſtribo. duo. n. columbaꝝ genera ut **Varro** in li
 bris reꝝ rusticarꝝ ait. esse solent. unum agressis: ut alijs
 dicūt. sexatile: quod babetur in turnib⁹: ac columninib⁹

uille: a quo appellat̄ colubę: que ppter timorē nālem
 sūma loca in tectis captāt. Alter⁹ gen⁹ columbaꝝ est
 clemētius: qd̄ cibo domesticō cōtentū: intra limina ia
 nuę solet pasci. Hoc genus maxīe colore albo: Illud ali
 ud agreste: albo uario. Ex his duob⁹ stirpitib⁹: fit misel
 lū tertīū genus: fructus causa colubę apta sūpta cōpa
 tio ex auib⁹ ueneri dicatis. uiridi aue a psitacho. Sūt q̄
 uiridē auē galbulā intelligūt. Sed bi snīa Plini⁹ cōfutāt
 q̄ amicitias aīaliū: & bella ūctās: & q̄ īter se dissideant
 & cōueniāt: sic ait. Rursus amici pauones: & colubę:
 turtures & psitaci. Et Ouidi⁹ ī amorib⁹: deflēs interi
 tū psitaci: quē dīna sua amabat: sic ait. Oēs quę liq̄ do
 uibratis in aere cursus: Tu tñ ante alios turtur amice
 dole. Plena fuit uobis omni cōcordia uita. Et sletit ad
 finē longa tuaꝝ: q̄ fides. & psitachus: ut referūt scripto
 res historię animaliū: sup oīa: uoces humanas reddit.
 India auē hāc mittit psitacē uocāt: uiridē toto corpore
 torque tātū miniato ī ceruicē distinctā: Impatores fa
 lutat: & quę accipit ḥba pnuntiat. Martial. Psitach⁹
 a uobis alioꝝ noīa discā: hoc p̄ me didici dicē: cēsar aue.
 ī ulmo est p̄cpue lasciuia. capiti ei⁹ duritia: eadēq; ro
 stro: hēc cū loqui discit: ferreo uerberat̄ radio: nō sentit
 aliter ictus: cū deuolat rostro se excipit: illiq; inititur:
 leuiorēq; se ita pedū īfirmitati facit. nisi quę facie. Et
 q̄ formosa rara: uel nulla repit̄: nā forma dei mun⁹ ē:
 forma quota quęq; supbit: si eā demū amatūr⁹ ē: quę
 sit facię insignis: nullā deniq; amat nullā futura tua
 ē lepida & muliere digna repetitō. At me cū legeres.
 Cōmemorat sc oliz: & placuisse phaoni: & ex multis



ptib⁹ fuisse laudatā.legēs uel eligēs:uel opa mea lege
res.formosa.formosus dī a formo.i.calido:qd' sanguī
ue calidiore forma acquirit. cōtra languescēte corpe:
forma periit.usq; in oī pte.cātabam mcmīni:nā & can
tu solēt placere puellę:unde sic eis prēcipit. Res ē blā
da canor:discant cātare puellę.meminerūt oīa amātes
ex affectu amātis dicta sñia.oscula rapta : quę tātis p
gratiōra sūt: dū p uim aliquā rapiunt:q; sponte data;
& puellę cātando: iuuēt ad rapienda oscula plerūq;
iuitant.qd' in amorib⁹ p̄q pulchre declarat Ouidius
sibi cōtigisse:dū dicit.Hec q; dulce canit:flectitq; facil
lima uocē.Oscula cātati rapta dedisse uelis.cū sit amo
ris opus.& si reticet nomē coitus:tñ p̄u uenuſte rem
ueneris expressit.crebra mobilitas:sic alibi de coitu lo
quēs Ouidi⁹.Nec blandę uoces iucūdaq; murimura
cessent:Nec taceāt medijs īproba xba iocis.crebra mo
bilitas.i.tremula crissatio cū pruritu: qd' maxie ama
torē irritat.Sic Martial.de puella loquens.Tā tremu
lat.crissat.tā blandū prurit:ut ipslū Maſtrubatorē red
deret hippolytū. atq; ubi iam ab ou fuerat cōfusa uolu
ptas.qd' unū maxie amore iuuat:& nihil hoc ad illud
seruandū firmius esse pōt: ut naso ait. Sentiāt eximis
uenere resoluta medullis Foemina :& ex eō res iuuet
illa cū uos.Plurimus in lassē corpe langor erat rem tur
pē ab eo qd' sequit. Διά Τήν σεμνο Τη Τα.i.p metodū
uenustatis exp̄ssit.Nūctibi sicilides ueniūt noua pre
da puellę. oticit amatori q; nolit sicutas amare puel
las.siciliēs forma grēca:na; latine siciliēs dī. Quid
mibi cū lesbo. renūciat patiē p̄ amore:& se siciliense;

cupit effici:ut possit fieri p̄da phaonis:& sane bāc non
mouit nobilitas patrie: quā maxie nobilitauit caput
Orphei.p eb̄x fluuiū illuc delatū: q; q̄q iō fictū qda;
putāt:q; les biū uiri prēstantissimi fuere:quales fāntē
pytac⁹ un⁹ ex septē.Arion metimneus.Alce⁹ & Sap
pho ipsa.Tñ philostrat⁹ in teoricis narrat:in les bo ca
put Orphei oracula dedisse:prēserti grēcis troiā non
posse capi sine sagittis herculis:& reges babylonie:
atq; psaꝝ:in les bū:ad scitāda oracula:oratores plerūq;
misisse:& īprimis Cyꝝ:cui cōſulēti Orpheū de exitu
suo sic rñsum ē Τά έμα ωκυρέσα quasi quę ego pas
sus sū:int te uētura sūt:qd' & illi accidit.postq; thomi
ris regina scythaꝝ eū supauit:atq; eius recisū caput in
utrē sanguine plenū cōiecit.Errorē. alij legūt erronē.
Niseides.i.sicelides:forsitan a scylla nyssi:quę p̄cipitata
ē in mare siculū:& de qua sic legim⁹ apud Ouidium.
Et uos nyssi ci naufraga móstra canas.q̄q esset lōge:&
noue repetita deriuatio.Alibi sicelides legit:& meli⁹
Blādę mēdacia lingue.amatoꝝ uerba:quę:ut blāda:sic
talsa plerūq; sunt.Tu quoq; quę imites celebras heri
cina sicanos.auxiliū a numie qd' amori p̄sidet optat.
Hericina.uenus a mōte herice:nā duob⁹ montib⁹ emi
net etna:& herice.ētna uulcano sacer est:herix ueneri.
Immites sicanos.Auctore Salmo ante troiana tēlla
Sicanus rex nomē sicilię dedit:aduictus cū aplissima
b:heroꝝ manu: post sicutus neptuni filius.Immites
q; sicilia fuit cyclopū & lestrigonuꝝ sedes:Nāq; in ua
suis specub⁹ gentē cyclopū habitasse quidā referūt:Et
leontinos cāpos lestrigonas icoluisse:auctores quida;

dicunt: demum cilitia tyrannoꝝ alumna fuit: quod notius est: q̄ alio testimonio probetur. Tua sum quia amori operam dabat. Grauis fortuna quę nunquam melior uenit: & hęc dea est illa: quę toto mundo omnibus locis: omnibusq; horis: omnium uocibus: sola inuocatur: sola nominat: uua accusat̄ rea: una arguit̄ una cogitat̄: sola laudat̄: & cum conuictiis colit̄: & sola inuocat̄: & quam: ut Iuuenal is ait. Nos deam facim⁹ cęloq; locamus. de qua item in eo loco plura dicemus. Tenorem ductum: indeflexum ordinem. & tenacem legem fati. Et manet parafrasticos. idem dixit briseis. An miseros tristis fortuna tenaciter urget. Nec uenit inceptis mollior aura meis. Et est peculiariis insanientis mulieris repetitio: cum huiusmodi p̄cipio. sic Didō ad ēneam. Durat in extremum uiteq; nouissima nostrę. Prosequit̄ fati qui fuit āte tenor. Sex mibi natales ierāt. enumerat quę sibi aduersa ex quo nata ē acciderunt: mors parentis: & inopia fratri. Sex natales anni interdum pro nobilitate ponunt̄: ut Iuuenal is Palmam inter domias uirtus natalibus equat. Lecta aut collecta aut lecta ideo: q̄ nobiles nunq; soli comburebātur sed cum dilectis equis uel canibus: sic illud uirgilii. ossaq; lecta cado. Arsit inops frater captus meretricis amore. meretrix hęc rodope fuit quā alio noīe Sappho doricā uocauit genere thracia biadmōis ut. s. diximus ancilla & neucratim deportata postq; a charaxo qui uinum lesbium illuc aduixerat redempta fuit turpissimo quęstū tantum pecuniarum acquisiuit: ut

Pyramidem extruxerit. ut Plinius: & Strabo referūt. Erant sane Pyramides haud longe ab urbe memphi sitę: regum pecunię ociosa. & stulta. ostentatio: quę iter septem mundi miracula a rerum scriptoribus numerant̄ subditq; Strabo: quasi fabulosum quid: q̄ rapto calceo: dum se rhodope lauaret: & in sublime ab aquila deportato: atq; sup regis uerticem: qui forte iura dicebat: dimisso in regis notitiam uenerit: qui tuꝝ calcei concinitate: tum rei miraculo motus: per totam regionem eam iusserrit inquiri: quę eiusmodi calceum ferret. Inuēta itaq; rhodope ī urbe naucrati: atq; adducta regis uxor fuit: qui post mortem maximo impendio pyramida in sepulchruꝝ uxori condi fecit. Alij dicunt sepulchrum ab amantibus meretrici factuꝝ. Herodus commemorat a cheope puella quę iussu patris p̄stituebat: pyramida hanc extuctam fuisse: ut memoria de se reliqueret: & preterq; q̄ Amassis regis tēporibus rhodope floruit: qui multis annis post eos reges: qui istas pyramides relinquerūt in ēgypto regnauit: hoc maxime argumento nitit̄ p̄bare eam ingenites opes impudice comparuisse: quę sane rhodopem transcenderent: non quę ad pyramidem conseruanda ascenderent q̄ memorię suę relinquēde studioſa: in templo delphici apollinis uerua ad boues torrendos e ferro fecerit: offerens ea deo quasi cecimā quęlitaxꝝ opū Meretricis amore. rbodopes: quod nomē cum p̄priū foeminę est: primam p̄ducit apud gręcos cuꝝ xo pro monte ponit̄: illam corripit: ut Ouidius. Qua patet



umbrosum rhodope glacialis ad hemum ρολωπη
scribitur a grecis : Factus inops . prodige effusis opibus in meretricē : & patrimonio dilapidato : nauigatōne querit iacturam rei amissę corrigere. Pagit frēta . negotiator enim erat: quippe qui uiutum lesbium ex lesbo: ne ueratim urbem egypciam deferret . Liberatas & pia lingua. quia pro amore: & pietate in fratrē ut fidelius admonebat: ita liberius illum quandoq; accusabat . Et particula: hoc loco auctiua est: ut illud virgilij: Quorum ipitus quo iam senior pelias : & vulnere tardus Vlyssi. Interdum & : & interrogatiua habetur: ut illud. Et quę tāta fuit romam tibi causa vidēdi: modo indignatiua ut. Et quisq; numē Iunonis adoret: modo confirmatiua ut . Et dubitamus adhuc uitutem extendere fatis . Fatigent. turbent: & crucient . Accumulat exauget: & exacerbat . Filia parua . aut fratris: aut certe: quod magis veru; puto : ipsius Sapph⁹ Nou agitur vento. πάρα ὑπόνοιαν cessisse sibi dicit: nam vnde solatum in malis expectabāt : illīc maior dolor maiorq; cura datur . Carina & vento optie mā sit in methaphora . Ecce iacent collo. ecce admirantis particula. ut illud . Ecce trahebatur sparsis priameia virgo: mouetq; πα θοσ ab habitu & cultu corporis: quando munditijs non vacat: & capilli iaceant sine legē sparsi . que duo maxime mulieribus conueniunt: nāq; apud Salustium Marius sic ait. Accepī munditias mulieribus: laborem viris conuenire . Sine lege quia ornandi capitīs & religandi capilli nō vna lex ab

Ouidio tradit̄ mulieribus. Lucida gemma. i. anulus . gēma uocabulum gīale cōprehendēs p̄prie quęcunq; nec obloq; nec perforata sunt. Articulos. i. digitos & quāq; singulis quoq; digitis anulos gerere mos fuerit: tñ eū: q̄ minimo pxim⁹ est: anulo: peculiariter bono rabāt: excipiebatq; semper mediū quasi infamē . Nul lū ē in crinibus aurū: p̄ crinali auro discriminabāt sāe auro mulieres capillos : ūde legimus pro crinali auro. Arabo rore. i. mirrha. Hor. in. z. dic & argute properz neerę myrrbeū nodo cohēre crinē: & Properti⁹. aut qd orōtea cries pfūdere myrrha. Myrrha multis locis arabię nascit̄: stillans ab arbore c9 altitudo qnq; cubitos non excedit. Incidit̄ arbor binis temporibus . su dat autē sponte: priusq; incidat̄ : stactē dictā: cui nulla pfert̄ . h̄ Plini⁹. alij putat̄ ladanū dici : Nā ladano aralia gloria. Cor uiolablie. cāz assignat cur sēp in amore x̄set̄: nā & corde molli se cōstare dicit : & item hoc a fatis datū: & interdum studia in mores conuerti : si sit oīa fama: & etas integra iuuenis: eā coepit. Molle cor. molle & non durum: ita ut de facili uulneret̄ : na; duri cordis hi dicunt̄ : q̄ amore non tangunt̄ aut alia passione: qd' inuit Persius cū dicit . Nec mibi cornea fibra ē Lēuīb⁹ telis. i. cupidieis. Legē dixere sorores. tres Clotho: Lachesis & atropos: quę legē nascētib⁹ dicunt ut p̄ besiodi carmina hēmus in theognia
μοιρασθε ήσ πλεισ Τίν πμήν πορε μῆτιέται
ζεισ κλόφωτε λαχεσίντε και ἀτρόπον αίτε Δι
Δοῦσι Θυνήτοισ ἀνθρωποισιν ἔχειν ἀγαθούτε κα



κοντε φίλη σευέρα. νά σιγούν τρες σορόρες φίλοι βίτα οὐ
στραζ δισπονερε νῦν Κατούλλος. Κυρρίτε δυστεντες υπό τη
γμίνα κυρρίτε συσι. Σευέρα. τριστία: ατρι; τετρίτα: υελ ḥ μι
ταρί ουντούντο. Σιυε άβευντ στοδία ιν μορεσ αρτεσ; π
μαγιστρας. αλια κατα κυρ σεμπ αμορι νακετ: ηια πλερυ; π
στοδία ήομινοι ιν μορεσ & αρτεσ ουερτούντ. Μολλε: ου
δυρού. Κυρ μιρού ηετας λανογινισ. λανογο ια λανα δερι
υαρι υρ: & ε πριμού πυβεσενσ βαρβα: & ιτιδε ι ποισ λαν
γο δι. vt. Τενερα λανογινε μαλα. Προ κεφαλο. excellētiā
formē significat: ισιγνē; πυερι faciē: ηιε relictis πρη; π
amatorib; δεη rapuissēt. Cephalo ab aurora amat⁹ fu
it: a qua & μηνεα hūit iaculū. s. & canē: & cū p eftū: ut
calorē releuaret: resedisset i hūo: aurā captās: aliq; ma
le sedul⁹ ad οιηγē timidā retulit: quē admodū Cepha
lus i siluis cū aīca οfuesceret. Igit⁹ r̄lictis comitib; i ne
mus frondosū mulier uēit: obseruatura. s. que nā aīca
uēiret: & virū deprehensura. Aduenienti itaq; marito
fesso: atq; p calorē dicenti: vbi es o mollis aura: postq;
patuit error noīs iocūdi: surrexit: ut ad uirū iret: si agi
tatis frōdib; motu mulieris: uir rat⁹ ferā sonuisse: pe
ct⁹ uxoris iaculo trāssfixit. de Cephalo amato ab auro
ra ad hāc fere sniam phedra scribit ad Hipolytū. Cla
rus erat fili⁹ Cephalo: multe; p berbas. Conciderat il
lo pcuciēte ferē. Nec tñ aurorē male se p̄ebebat amā
dū. Ibat adhuc sapiēs a sene diua uiro. Phoebe luna. nā
ut phoebe sol: sic phoebe luna. Iussus erit οtinuare sō
nos. dormiet alludit aūt ad fatulā Endimiōis: que con
stat amatū fuisse a luna i latino monte cariē. Erat enī

uenator & studiosus canū: qui per diem dormiens: no
ctu: luente luna: ueuebat: q̄ eo potissimū tpe ferē la
tebris & cauernis egressē: arua & nemora peragrant
latinū montē cum amore Endimiōis lunę obprobrat
leander apud Ouidiū sic dicens. Hanc ego suspiciens
faueas o cādida dixi: Et subeāt aīo latinia faxa tuo. Pl.
tñ in. na. bi. dicit ob id traditum fuisse endimiona ca
ptum amore lunę: quia primus natura; syderis huius
deprehendit. Hunc venus in cēlu; & Venus i p̄a amo
ris arbitra: formē gratia: hunc in cēlum rapuisset cur
ru eburno: nisi martē uerita esset: qui a formoso ado
lescēte nō tēpasset. O nec adhuc iuuēis nec iā puer. Ex
clamatō i etatē eā: que & amare possit: & amari: & q̄
plāe sit dec⁹ & gloria sui tpis. Inq; sin⁹. petitio ut lasci
ua & pa; pudica sic facilis: & plēa illecebray: quādo si
nō uult amare: saltē pmittat ut amet. Oculi roran
tur. suffundunt: & aspergunt. Obortis ueris: & nō fi
ctis. sic ap̄ Vir. Atq; sinū lachrymis impleuit obortis
coñ Ter. d simulatis lachrymis. una lachrymula quā
oculos terrēdo misere ui expresserit. Multa littura: p
litturas urbes lachrymas oñdit. Sic. Quascūq; asp̄icies
lachrymē fecere lituras. Si tā cert⁹ eras. arguit q̄ amo
ris & οfuetudis oblit⁹ i salutata m̄pere: quā pdite ama
hat: abierit qm̄ modestius abire debebat: & i p̄a puella
salutāda fuerat. Nō tecū lachrymas ο oscula. q̄ solent
ferre amātes cū iuicē discedunt: nā & lachrymas moe
sti miscent: & oscula repetunt: que non sibi contigisse
Sappho ipatiēter dolet. Sūma. i. extrēa. Inuria: iiuria



illata in coitu. Munis amantis rem turpem honeste expressit. sic crysis de glycerio. Si tibi morigera fuit in rcbus omnibus: Et Dido ad geneam: Aut finit quicq; dulce meum. Immemor esse mei. mandatum amoris conueniens. Per tibi per iurantis particula: que per se plerunq; plena est: sic Virg. per te si qua est: que restat adbuc mortalibus vsq; intemerata fides. Numinia nostra. quia poete sunt i potestate musarum: & quia que dictura est: paru; credibilia vident: deos testata c. Nec me flere diu. q; bene ex discessu pbaonis: & reru; per mutatione: doloris magnitudinem expressit: ita doluis se dices: ut poene carens humano sensu: nec flere: nec loqui potuerit. Et lachrymę. ex nimietate doloris πάθος mouere contendit. Postq; se dolor. qui prius stupentibus membris abierat. Pectora planxi. percussi: quod foemiarum est. Virg. Et tonsę pectora palmis. Scissis comis. & hoc muliebre est: sic de matre Euriali. Virg. Et foemineo ululatn scissa comam. Non alii p affectū apte sumpta cōparatio: a matre isolabiliter merete: atq; deflēte mortē adēpti filij. Inane exanimū Gaudet quasi iſultās q; & ipsa temere amauerit: atq; p amore sit oblita pudoris foemiei: & veluti stulta exululet. An̄ oculos. vt maiore cura languescētē sororē afficiat: crebro sese oculis eius obicit. Filsa viuit grauis. i. obiurgatio: quia filij desyderium maritorum ſepe lenire ſolēt: obicit sorori filiam viuere: quasi n̄ hēat egri tudinis doloris iusta cām: & eſt deductus color ab illo Virgilij. Saltē mibi puulus aula luderet geneas: q; te tā

tum ore ifferret: nō equid oīo capta: & deferta viderer In idem pudor atq; amor. ſnā vera & respōdens illi: que alibi legit: quid deceat non videt ullus amās. Tu mihi cura pbaon: vide uehementiam amoris: que vel nocte qñ oīa qescant mulierem magis solicitat. Te ſōnia noſtra reducunt. recti⁹ iſomnia dixisset: q; iſomnia prie amatori dant: curamq; amoris ſp sequunt iſomnia: vt ap̄ Terentiū amāti phedrię ſeru⁹ dicit. ſic mox te adigent iſomnior Et dido male ſana: & que ſemp in pectore vltus geneę fixos hēbat: ſic ait. Anna ſoror que me ſuſpensam iſonia terrēt dicit aūt iſo uiū: nō quia p ſomnū videt: ſi q; in ipſo ſomno tñmō eſſe credit: & dū uidet post ſomnū nullā ſibi utilitatē vlt significatōem relinquit: ut ſi amator uideat delitijs ſuis ſe fruētē: aut carētem ſi metuēs fuerit. Formoſo candidiora die: & affectu amātis: & uoluptate p ſonū ſūpta: dictū. Illic te iūcio q̄uis regiōib⁹ abſis. In κακό 3ηλον incidit: niſi & libidie & uoluptate imaginaria quā afterūt iſonia: dictum intelligat. Sic hero ad leā drum. Forſitan inuitus mecum tñ improbe dormis: Et q̄uis non uis ipſe uenire uelis: Et eſt familiaris amantis foemine locutio. Longa gaudia: q; qđ per ſomnum uidem⁹ cū ſomno & breui transit. Sic eadē hero Me misera breuis eſt hec & non uera uoluptas. ſepe tuos uideor: enumerat uoluptates amatorū: quas extincta lucerna fieri l;: ut illud. Extinctam liceat quid ad lucernam: ut bis lectis: desyderiū ſui pbaoni faciat. uigilāt Sensibus ora meis. Vide yim amoris: & libidinem

foemineā: qñ sōpitis sensib⁹ ora uigilāt. Pudet hic nar
rare si oīa fūt honesta & multis abis deducta pifrasis
imaginari coitus & polutionis foemineę. Oīa secu⁹ q
sole oīa patescunt: nam nox atra colorē rebo abstulit..
Antra nemus q̄ peto. a loco omiseratōe⁹ mou⁹: q ūscis⁹
fuit uoluptatis pceptę. Erichtho. uençica fuit: ut apud
Lucanu⁹ legimus: quam sex. Pompeius de exitu belli
pbarsalici ūsuluit: nā p necromātiā futura predicebat
eratq; magnaꝝ artiū potētissima: ut q̄ de īferis aīas re
uocaret. Furia p̄q̄ magici artib⁹ boīes ī furias cōuertit
dī āt erichtho: quasi cōtētō terrę ἐπιστόtentio Xeōw ter
ra. Scabro. aspo. impolito: unde & scabies dicit̄ a cor
poris aspitate. Topbo. genus ē lapidis molioris: ut q̄
de facili in arenā resoluat̄. vnde Ouidius. Et leuibus
topbis: & Iuuenalis. Ingenuu⁹ uiolaret marmora to
pbum. Marmoris migdonij. migdonia regio est: quę
& bitbinia dicit̄: in asia minore: in qua olim marmor
prestantissimum effodiebatur. Alij putant marmor
migdonium non haberí ex ipsa bitbinia: sed potius ex
prochonesso iſula quę sita est in propontide contra bi
thiniam. Comis ramis: & frondibus. Silue dñm q; me
umq; appellat amatorem suum dñm: quem ad modū
& dñā dī ab amatore: quę amāt̄. Dos. pretium & p̄
chritudo. Gramē sic alibi Ouidius. Sępe super stram
foenoq; iacentibus alto: Mixtaq; cum folijs pbuit ber
ba tor̄. Lugere uidēt̄. nisi uident̄ fuisset additum ī ca
tozelō incidisset: nam ī affectū hūanū migrare diceret
arbores. Sola uix. solam flebilē auē cantare dicit: cui⁹

frequens est questus: utpote matris: diebus ac nocti ,
bus iugiter lugentis mortem Itbys filij: quē dilacera
uit: & patri Tereo epulādum dedit: ut vlcisceret̄ vim
forori philomelle turpiter ab illo illatam: qui ea non
contentus iniuria: linguam etiā amputauerat: ne pos
set per vocem facinus aperire. demutati sunt tereus ī
vpupam. Itbys in phasianum. philomella in lusciniā .
progne in irundinem scđm Ouidium. gręci tamē au
ctores: non philomellam: sed prognem: in lusciniā
demutatam referunt: quos in hoc loco idem poeta se
quit̄: na⁹ mater progne fuit: quod & sentit Varro sic
dicens. lusciola qđ luctuose canere existimat̄: atq; esse
ex attica pgnē ī lucta facta auis. Non vlt̄ q̄ p mortē
filij n̄ plēn de viro vindictā ūpsit. Alij. Nūc legūt: q a
hoc tpe plāe sit vlt̄ viꝝ: cui ūnī nos nō accidimus. lu
scinia latine gręce αἰλον dicit̄. His mariū thraicum
est sane hismarus mons thracię. Daulias ales Itbym .
daulias post delphos: ut pote orientem versus: hēt̄ vt
Strabo refert Thucidides ī scđo: terrę phocidis dicit :
quā olī thraces ī coluerūt: vbi tere⁹ is īgnatit: q pgnē
filiā pādiōis duxit: quę cū forore philomella facinus il
lud: quod poetę fabulāt̄: circa Itbym patrauit: & a m̄
tis poetay in commemoranda philomella: auis dauli
as célébrat̄: tū apud gręcos: tū ap̄ nr̄os. vñ Ouidij ī ea
ep̄la qua solat̄ liniā de morte diuisi: sic ait. Talis ī um
broſis mittis nunc deniq; siluis: deflet thraicum dauli
as ales Itbym. Et catullus de morte fratris ad horta
lem. Semper moesta tua carmina morte geram .

Qualia subdensis ramorum concinit umbris Daulias absumpti fata gemens itbili. Vbi notandum q̄ itbili declinavit nō itbys itblos. Alesithim ἀναδιπλωσις recte habita ad comparationē; auis luctuosa. Est nitidus candidus & purus: & est τοποστραφία fontis poetico more descripti. Quem supra ramos fons sacer. nullus non fons aliquid diuinitatis habere dicitur & sacer esse. Ideo hunc multi numē habere putant. Aquatica lothos. sic alibi Ouidius. Amnicoleq̄ simul salices: & aquatica lothos. lothos: ut tradit Plinius: arbor est insignis in apbrica: quam uocant celti: & quanuis sit iam familiaris italię: cum terra mutat precipua tamen est circa syrtes: atq; nasamonas tā dulci ibi cibo: nā myrthi mō bacchus fert: ut nomen etiam genti terreq; dederit: nimis hospitali aduenarum obliuione patrię. ligno colos niger: ad tybiaru; cantus expetitur: radice cultellis ad capulos: breuesq; alias usus excogitant. Est autem eodem nomine herba in egypto: caulis in palustriū genere: si in apbrica a bacchis lothi: quibus homines pastos accepi: lothophagi pp̄li dicunt ad quos cu; apulsi esset Vlysses socii ei⁹ gustata lotu quasi pria; obliti: de reditu apli⁹ n̄ cogitarūt. Est & lothos quę dicit faba gręca Una nem⁹. magnitudinē ostēdit arboris. Formos⁹ puer ē. narrat quēad modū p̄ q̄tē uisus ē ab ea puer: qui miserat⁹ amore; undiq; feruescenē ad leuandam flāmā bortatus est: ut peteret sinū leucadiū: & ab actio p̄montorio dissiliat in mare: qui saltus tantum ignē leuaret: quando vim

extinguēdē flammę locus ille sortitus esset: & vt magis credat affert exemplum deucalionis: qui illeso corpore cum imenso amore pyrrhe succensus esset: se in mare precipitauit: statiq; pectora illa pyrrhe: que tam optabat: contigit. Nunc ignibus equis. sic Virgilius. Non equo fodere amantes. Ambraciis. forma patronymica pro posselliuo: & declinatur ambracis. ados. In epyrro: vt geographi tradunt: iuxta butrotū sinus iacet Ambrachius: in quo Ambracia oppidum. vt Plinius refert Nam Ambracienses, epyrribi gens fuit: denominata ab ambratia filia Augei: vt Eustachius tradit: vel ab ambraco filio Tesproti: vnde & regio omnis thesprotia dicta est: & subdit idem auctor apud priscos ambraciā per b. & ampratiā p. p. scribi solitū fuisse. Phoebi ab excelsō egressos sinu ambratio Plinio referēte in Ioniū: excipit leucadiū litt⁹ p̄mōtoriū leuates: ubi dicit serui⁹ fuisse tēplum acciaco Apollini constitutū: & ciuitatē abraciā: n̄ opolī ab augusto appellatā uictis illic antonio: & Cleopatra. Ab excelso q̄ leucas mōs ē altissim⁹. sic Vir. Mox & leucate nymbosa cacumia mōtis. Et formidat⁹ nautis aperit apollo. Acteu; aut littoralē: nā ḷk Tū littus significat: aut acteū. i. acciacum dicit. n. acteus. a. um. i. atheniensis ut illud: Nec uebit acteas scythois unda rates: nā actica regio apud priscos dicta est non solum athis. sed & acteē dicta est ut Eustachius refert uel ab acteone: uel ab acteo idigena. Leucadium Strabo sic ait. Leucas superioribus annis littus extitit: que insula effecta est: de

qua laertem dixisse aiunt: munitam solus uicepi ne riton urbem: littus erat terre: hoc quidem in loco manu factæ excisiones extiterunt. Ita idem Plinius dicens deinde leucadia ipsa peninsula quendam nericis appellata: opere accolatuꝝ abscissa a continenti ac redditu uentorum flatu. congeriem arenæ cumulatiū qui locus uocatur dicitur: stadiorum longitudine triū: oppidum in ea leucas quondam neritum dictum. Apud eundem Straboneꝝ libro decimo legimus Corynthios cheronesi terram iusta effosa: Leucadem in insulæ formam redegerunt: & in eum locum trāspor tata nerito: qui fuerat Isthmus: nūc fretum & eurip⁹ est pōte iugabilis: mutato nomine dixerat leucadēm: sūpto ut reor a leucate uocabulo. Est enim albicanti colo re petra in pelagus: atq; Cephaloniaꝝ projecta: & Ieu cadi adiacens. hīc accepere nomē leucadii: ut ait Herodot⁹ gēs dorica: & a corynþio oriūda. & Thucydides cas corynþiorum colonia: quorum ager tam extra: q; infra Isthum: ubi leucas ipsa sita est: quibus in locis teste Plinio sarda gēma iuenit. Hīc se deucaliō. deucalion patruellis pyrrhe fuit: naꝝ ex prometheo nat⁹ ē deu calion: ex epymettheo pyrrha: q; duo fm fabulas gen⁹ humānum instaurarunt: iactis post terga lapidibus. Hanc legē locus ille tenet. Apud eundē geographū le git̄ leucatā hēre phanū apollinis: ubi salt⁹ fiebat: q; ad sedādos amores uale credit⁹: ex quo loco Sappho pria dicitur superbe ab excelsa se deieciisse petra: stimulan te cupidie: si c menāder auctor ē: atq; o scriptors

non Sappho: sed Cephalum prius saltasse tradunt pterole captuꝝ amoribus. Statius in ultimo syluarum scribens epicedion in patrē suū: Sappho innuit desiliis se in mare sic dicens. Stesichorusq; ferox: saltusq; īgres sa uiriles Non formidata temeraria leucade Sappho Gen⁹. Festus pompeius dicit genas. Enni⁹ palpebras putat cum dicit hoc uersu. Pandite sub genas: et corde relinquite somnum: alii eas partes putant genas: que sūt sū oculis: et sic hoc loco Ouidius. Insano: magno . Pennas suppone: Alludit ad historiā. Siquidē Strabo tradit leucadiis morē patrium fuisse: ut in apollinis sa crificio: noxiū aliquem quotannis auertēde deorum irē gratia: de mōtis specula deiicerēt: eiq; applicitis pē nis & auibus multimodis: quibus leuani posset: saltus īpē perinde ac uolatus efficieret⁹: multosq; circumstātes cadētē paruis excipere nauiculis & p uiribus cōseruatū ex̄ fines emittere in columnen. Chelym: est pars cytha rę scribit̄ q; per. ch. ī principio & ultia. y. dicitur a uerbo χελω quod lego significat. uel quoniā a corio testudinis qui grēce Χελώνη dicit̄ a qua fabricata est. Phoebo nam & Phoebus cytharas habuit a Mercurio. Vers⁹ .i. epigramma. Vnus & alter: disticbon significat. Po suit sic Ouidi⁹ ut dixim⁹. Dat notā phoebo lesbis ama ta lyram. Cur nunc acciacas. obiturgatio in phaonem: qui maḡ salutaris esse pōt q; salt⁹ acciac⁹: modo redeat: nec item sit apollini cōcessurus dignitate formę. Ac ciacas possessiuū ab actio. Iuuēal. Moesta nec acciaca tulit Cleopatra caria. Titulū cām: & nomē: q; dubitat



eū p amōrē & illecebras reuocari posse:monet ut for
midet inuidiā quā sibi conflabit: si fuerit causa mortis
puelle:tum īgeniosę:tum cū misere amātis.Pectora.
ſepe mētionē facit eius ptis:quā nouerat placere ama
tori.Plectra.plectrę grēce:latine pecten.sic Virg. Ia
pectine pulsat eburno. deducit plectrę a πλετήῳ qđ
est pcutio:inde & πλήετρον grēce latine plaga. Mu
ta dolore lyra est.Cū cythariste canūt utriusq; manus
fungūt officio: dextra plectro uitit: & hoc foris canē
dī:ſinistra digitis cordas carpūt:& hoc est itus canere:
ut Pedianus ait.Les bides ἐκουρες p ἀναφόραν.i.repe
titionē affectū mouet.sic Virg. Euridycē uox ipsa &
frigida líqua. Ab miserā eurydicē líqua fugiēte uoca
bat.Eurydicē toto referebat fumia ripę.Acolia lyra.
exponūt quidā Διάλεκτῷ qđ golia usus sit:quoꝝ ſnīę
accedit Acron exponēs illud Horatij i carmib⁹: golię
fidib⁹ puelle.Nos aut sequētes ſnīę Dionysij sic di
cētis κείθεν Δάσιολι θων ἀναφάίνεται ὄνυρε ανήσων
λασεβον τένρυχόροιο καὶ i μερῆ Ηστενελοιο· atqđ
euſtachij cōmentatoris eruditissimi : dicimus les bon
& tenedon ꝑolias fuisse iſulas:atqđ hoc loco ꝑoliā lyrā
dictā:qđ Sappho les bia fuerit:& subicit Eustachius ex
ſnīa nobilissimi geographi : oēs qđ eū Iſlēmū pelopō
neſiacū:prēter athenienses:megarēses:& dores qđ erāt
iuxta parnasū:aeolos appellatos:adeo late ꝑolica gens
patebat:unde & ſepiſſi me pyndarus:qđuis dorice scri
bat:ꝑolicam suam cantilenam dicit. bi ꝑoles qui in eu
ropa sunt ab ꝑoli filijs cōminati fuerūt. Sed qđ afiaz
colunt aeolensium:qui in europa sunt coloni fuere:&

nō ſolū coles ab eoli filijs dicunt. si qđ fuerint gēs uaria
& ex multis natioībi mixta: nā & ἀιώλον uariū ſigni
ficat.Ingenio uires.Sic p̄ptius.Ingeniū nobis illa pu
ella facit.An.dubitantis pticula.zephyri uētus ē occi
duus: qui latine fauonius appellat. dī aut zephyrus
qđ ſi ζοηφόρο σ uitā ferens:uel qđ fert quē ſūt ad uitaz:
eo ſane plantę oēs germinat. & pullulat. uel dī zephy
r⁹ παρατὸν ζοφον.i.a tenebris.ab occidua.n.p̄te flat
uētus bic.ferūt referēt:παρί χησησ.i.anominatio:
Aſſonat.n.si p̄ ferūt:& referūt:uotiuia.dicūt quē uoto
ſuſcepto ſoluūt.Ven⁹ orta mari. ex teſticulis coeli:&
ſpuma mariſ:nata ē uenus:qđ a factō ipſo ἀφροδιτῇ
dī:nā ἀφροτ ſpumā ſignificat:appellat itē cythera:qđ
primū appulerit cytheris & cypris:qđ i cypro nutrita
fuerit.Cupido.amoris deus:& ueneris filius: quā cū
plicē tradit Apulei⁹ iſdē fere v̄bis.hero ad ſe natantē
leandy:ut mare itrepidus itret:alloquit̄ dices.Quid ti
meas nō ē! auſo ven⁹ iſpa fauebit.Sternet & qđreas qđ
re nata uias.Pelasgida Sappho.grēcā ſimpliciter qdaz
itelligūt:ignorantes les bon prius pelasgiā ut Plinius
tradit & ſtrabo appellatā.Fuerūt.n.pelasgi inops ge
nus hominū errantiū:qui p uniuersā fere europā erra
uere:Vnde in naturali h̄itoria h̄em⁹.Pelasgos quoꝝ
dux fuit euāder litteras in Italiā adduxisse. &.A.geli⁹
in noctib⁹ atticis.arūcos.Sicanos.& pelasgos primuꝝ
coluisse Italiā dicit.fata petant aquę:quod tandē fecit
ut ſupra docuimus.



Georgius Alexandrinus Antonio Chronico.Sal.

e Vm forte superioribꝫ diebꝫ apd̄ bibliopolā:vnū
ex his Plinij volūinibꝫ offēdissē:q̄ istic:ut corre-
ctor p̄fat̄:erudita quadā diligētia:& doctoꝫ consilio:
ipressa fuerūt. Illd̄ p̄fatiōe ī primis mot⁹: reuoluere
coepi. Ita demū quāq; rē q̄ siturus:vt eā desiderarē. Sed
dū tumtuariā opā ī eo legēdo ī sumo:ī errores:& plu-
rimos:& grauissimos incidi. quos cū nimia diligētia:
tū temerario:& ī pudenti conatu:factos deprehendi.
Nā dum grāmatici cuiusdā leui & ī proba emendatōe
cōtentus ē:suoq; ī terim nimis ingenio fudit. nūc uera;
lectionē deprauauit. nunc ī falsos: aut pueriles & tāto
scriptore ī dignos sensus:quę librarioꝫ uitio confusa:
intelligi uix poterant: demutauit. Quā rem:cū amic⁹
& uiris non indocūs:ostendissem:uitiaq; adeo manife-
sta forēt:ut quid contra diceret̄:aut quo pacto defen-
di possent:plane ignorarent:hortati sūt:ut paucula;d̄
multis:ad te mitterem:correctori ostēdenda: ut scilꝫ
dici posset:qua ratione:qua ue auctoritate:isti uiri fre-
ti:sic ī primi:non seruata prisca & frequenti lectio-
ne iussertint: Vix enim credere possumus: duos eru-
ditos uiros:& ueritatis:tam grēce:q̄ latīnē assertores
in turpissima errata fuisse prolapsos. Vale Venetijs
pridie Kal. martij. M. cccc. lxxi.

i Giꝫ libro aperto is mihi primuꝫ locus occurrit
ubi situm iſlrię:liburnię:atq; dalmatię explicat:
deprehendiq; statim:& indiligentię:& rerum ignora-
tionis:erratum. Nam dum uel ingenio suo ɔfisi: uel



Strabonis & Ptolemei geographia contenti: quę Plinius particulatim: atq; minutatiꝫ magis describit: potius libenter ignorare uoluere: q̄ ab alijs diligenter: ut ueritatem assequerent̄: percontari: corrupto exemplari: quod integrum: & uerum hoc ī loco babebat̄: ignorasse mihi uident̄: quid sit fanaticus sinus: quē panatum scribunt: Cum paulo infra legamus. Fanates a quibus sinus nominat̄. Sed hoc nō admodum graue. Quod vero sequit̄: grauius: nec a bonis: litteratisq; uiris: dissimulandum: uel contentiose defendendum. Legit̄ paulo post sic. Insulę eius sinus cum oppidis: preter supra significata. Absyrtium. Arba. Tragurium. Issa. Pharos. Paros ante. Hic non modo verba mutata: sed situs ipsius ratio omnis confusa est. Nam prior ad hunc modum: & uera sic est lectio. Insulę ī sinus: cū oppidis: preter supra significata Absyrtium. Arba. Crexe. Chissa. Portunata. Duplex enim Traguri uiz: qđ isti ponūt: nec prisci scripserūt: nec presentes nouerūt. Et pharos: q̄ añ paros: ut ex ἔω̄is Strabonis: p̄ portunata: scripserūt. Ea est quę in fine libri a Plinio Pharia nominat̄. Contra dalmatiam & iader posita quam nunc ualgo Leisnam uocant. Esto hec ignorauerint: Neq; enim ut p̄fati sunt: omnium locorum nomina minute & inquirere: & tenere licuit. Ast illđ in primis cauendum erat: ne a uiris tantę eruditionis uera lectio corrumperetur. Quare ut enucleate magis rem explicemus: Sinum fanaticum eum accepi⁹: qui a pola colonia iaderam usq; difluditur: bunc nostri temporis nautę Quararium uocant. ī quo īsulę

suprascripte: frequentes habent accolas: ex quibus cognoui chissam eam esse: quę nūc pagus dicit̄: extareq; vestigia quedam urbis: quaꝫ ueterere vocabulo chissam dicunt. Arba priscum nomen retinet: & absyrtium. Quanq; Iacobus angeli: in transferendo Ptolemeo: ab forum dixerit. Portunata ea est: quę Viglia a nobis appellat̄. In issa item fallunt̄: quā, duplēm ponunt: & hoc sic esse: ex Pliniū uerbis coniicimus: & ex dalmatarū non indoctorū sermone accepimus: & ex ea tabelā parte: qua nautę freti p̄eitissima quęq; adriatici sinū pernauigant: quasi oculis ipsiſ spectauim⁹: quę oīa a diligenti censore indaganda & pertractanda erat: cui turpe fuit eius regionis situm ignorasse: qua italię finitima habet̄: & locorum nomina: tum duplicasse: tuꝫ temere inuertisse. Et quia Strabonis meminimus id subiungimus quod Antonio leonardo uiro integeri mo: & in geographia per tabulas exprimenda: peritis simo: priusq; a nobis istuc abiret. dixi partem illyrij: atq; dalmatię a tāto auctore taceri: nīl forsitan dimidiatus codex habet̄. Interlegenduꝫ vero vel potius interquerendum: inuenimus in septimo libro chilonis p̄ceptum: immutato uerbo: infra dignitatem philosop̄bi legi. Hoc est Comitem ęris alieī: atq; litis essē sponſionē. cur non miseriam: ut veteres codices habet̄: quando nec semp̄ sponſionem ęs alienum: atq; lites sequat̄ Cunq; is vel gręco prouerbio primum felix celebret̄: qui nemini quicq; debeat: εν Δασιμων πρωτον μεν διηδενι μηδεν δφειλων quasi eum ifelicem significeret: qui ęs alienum conflauerit. Et Martialis diuti⁹



I litigautem: quum incertus exitus causarum sit: misse
rum: hoc epigrammate dicat.

Lis te bis decimę numerantem frigora brumę
Conterit una tribus gargiliane foris.

Ab miser & demens uiginti littigat annis
Quisq; cui uinci gargiliane licet.

Sed me magis mouz q; pro miseria sponsonem fece
rint cum dictionuz litterę plurimum inter se differant
nisi forsan: quis horum sensus uerborum foret: igno
rant: quod admodum puerile esset. Rursus in eodem
libro quatuor litterarum gręcarum hoc est. ξ.θ.φ.χ.
inventionem in palamedem legimus. Simōidem ἀ
totidem litteras post eum inuenisse hoc est. v.γ.κ.ω.

Nos contra de.v. sentimus quam litteram philostra
tus in heroicis: in ea contentione: que inter vlyssem: &
palamedem orta legitur: a palamede inuentam innu
it. Cuius scriptoris uerba in latinum ut potui traduxi
Cum olim in contione achiui. Forēt atq; ex solito mo
re grues uolarent vlysses in palamedem suspiciēs ait:
grues testes achiuos uocant: quod ipse litteras inuene
runt: non autem tu. Ad hęc palamedes lras ego nō in
ueni inquit: Sed ab ipsis inuentę sunt lrc: & enim hęc
iam diu in antris musarum latentia tali homine indi
gebant: Dei utiq; talia per homines sapientes demō
strant. grues igitur non uindicant sibi litteras. Sed or
dinem hunc sequēdo nolant. v. imitari grues dum uo
lant a scriptoribus memorię traditū est: & nobis quot
tidie ante oculos offerunt. Martialis quoq; valerius in
xenīs: ad hoc alludit ijs & filiis: degruibus loquēs.

Turbabis uersus nec littera tota uolabit.

Vnam perdideris si palamedis auem
Quanq; litteratores quidam pro palamede: Diome
dem legant. Ad hanc fere sententiam Lucanus ait.

Strymona sic gelidum bruma impendēte relinquūt
Poturę te nile grues: Tum infra

Et turbata perit dispersis littera pennis.

Notauimus item. quod ī octauo libro: ubi de crocodi
lo narrat his censoribus: adhuc modum impressum
est. Quū & gens est huic belue aduersa in ipso nilo: &
in interiore habitans nitria ab īsula in qua habitat ap
pellata. Portentosum animal: portētosa & verba sūt.

Nam dicant queſo? vbi nitriam insulam in nilo inue
nerunt: & cui non potius sic correxerunt. Quin et
gens hominum est huic belue aduersa in ipso nilo. tē
tyrij ab īsula in qua habitant appellata: Id quod tā
aperte in libris medicinalium ipse auctor manifeſta
uit: quam bi priorum immemores posteriora non ob
seruarunt. Sic nempe alibi legimus apud eundem.

Nam in īsula nili tentyrij naſcentes: tanto sunt cro
codilis terrori: ut vocem quoq; eorum fugiant. Quid
non apud Strabonem legitur? Tentyratas Romę cū
Crocodilis in piscina pugnasse: sibiq; obedientes habu
isse huiusmodi feras: cum magna spectatorum ad
miratione. In nouo autem libro: pro alutario. Luta
rium quasi a luto dicatur formatum est: cum ab ali
ta: ex qua mollius calciamētum fit. auctore Fenellea



nomen hic p̄scis habeat: & ut idem Plinius scribit pau-
lo infra sic scriptum est. Marcus apicius ad omnēm
luxum ingenium maius in insectorum garo: nam ea
quoq; res cognomen inuenit necari eos pr̄cellens pu-
tanit: atq; e iecore eorum alecem excogitare prouoca-
uit: Sociorum garo antiqui codices habent. nō insecto-
rum: Et Martialis valerius in xenijs de sociorum ga-
ro distichon inscribit.

Expirantis adhuc scombro de sanguine uiuo
Accipe festorum munera rara garum.

Et Seneca. Quid illud sociorum garum? erat enim co-
gnomem inditum garo. Sed in x. ita peruertere uete-
rem & integrum lectionem. Viri non illitterati. cu-
ius nomini parcimus. secuti errorem ut nec quid Pli-
nius sentiat: nec quicq; de historia Otbonis: & vitellij:
cognouisse eos coarguam: Sic nanq; tum indocte: tū
temere. quod uere scriptum fuit inuersum est. Vene-
re in italiā Bodriacenses bellis ciuilibus transpadū
externē & nouę aues: ita enim adhuc uocantur. Plini-
us uere: & latine locutus est ad hunc modum. Vene-
re in italiā Bebriacensib; bellis ciuilibus transpa-
dū externē & nouę aues: Sed bonus ille uir primu;:
tum hi plane nescientes quid bebriacensib; signific;
barbarum & insipidum uerbum bodriacenses suppo-
suere: Ad quod uerbum refutādum iam Plinij uerba
enarrabimus. Bebriacensib; bellis ciuilibus ideo dixit
q; bebriaci: quod oppidum iter cremonam & veronā

sitām ē: uitelliani milites contra othonianos: subsistē-
te Brixelli othone: pugnauerunt auctōrib; Suetonio
Cornelio tacito: atq; plutarcho: & in numero m̄ptu
dinis: bellis ciuilib; dixit. qđ bis tacito referēte pugna-
tū ibidē sit. Transpadum aut: quia ager ueronensis &
cremonensis in trāspadanē regiōis mediterraneo po-
nat. At scio dicēt quid hic locus cum auibus nouis &
inuisitatis: his ego respōdeo: ex historia cornelij. eo die
quo Bebriaci certabat auem: iūsitata facie: apud regi-
um lepidi. celebri luco confedisse in colle: ut memorāt
nec deinde cētu hominū: aut circumuolantium alitu;
territam: pulsamue: donec Otbo seipse interficeret.
Rursum cum uiolarum genera scribit: originem uer-
bi a grēcis litteris falso deduxere: Nam sic impressu;
est. Ex ijs uero que sponte apricis & macris locis pro-
ueniant purpureę latiore folio statim ab radice carno-
sa exeunt: soleq; grēco nomine a ceteris discernunt̄ ap-
pellatę: ita ut ab ijs bi; acithina uestis. Ianthina scriben-
dum erat: a uiolis: & a flore deducto nomine. ιον
&. n. grēce uiolam ἄνθης flos quasi uiolatus flos:
quod & Martialis in epigrammate sic confirmat
dicens:

Coccina famosę donas & ianthina moechę
In qua dictione paulo post ductus eadem ratione er-
rauit: Nec minus cum līni culturam tradit: diuidens
genera: & qualitates herbe huī: atq; terraꝝ. Accusāc;̄
est: qui pro tomēto tormētū formari iussit. Nā hęc ē

lectio. Nullum est candidius lançue similius sicut in culcitrīs p̄cipuam gloriam cadurci optinent galliarū. Hoc ad tormenta pariter inuentum. Tomentā faciendum est: nō tormenta: quando apud Varro, nem sic legimus. Postq̄ transierūt ad culcitrās: quod in ea sagus: aut tormentum aliudue quid celabant ab inculcando: culcitra dicta. Virgilius quicq; in priapea **Tomento** cytharaq; rensiorem dixit: & quia undiq; ad ista confutanda: p̄c̄sto sunt elegātia scriptorum dicta. Martialis distichon apponemus.

Tomentū concissa palus circense vocat̄

Hec pro lingonico stragula pauper emit̄

Quid non Seneca in libro de beata vita sic ait: Nibi lo miserius ero: si laxa ceruix mea in manipulo sceni acquiesceret. Si super circense tormentum per sarcinas ueteris linteū incubabo. Et quanq̄ horum probata alioquin habeatur eruditio: in plurimisq; diligentes: & sollertes fuerim. tamen optarem p̄fudulum & per sam Plauti comoedias ab his ita perlectas fuisse: ut quē Festinus poeta: & retusē maiestatis exemplum tangit: obseruauissent. Nam nisi ego fallor sollita: & frequens mutanda non erat h̄ec lectio. Lautissima apud priscos vina erant miro odore condita: ut appareret ex Plauti veteri fabula: quē persa inscribit̄. At hic myri h̄ec odore odita quasi myrrha vinū om̄det: correxit: et magis deprauauit. Id qd̄ quū ex euāgelio Marci apparet: qui domino in cruce pendenti murratum

uinum ad tormentum datum scribit̄: tum ex ipsis Plauti uerbis apertissime constat. Sic enim in persa Thoxillus seruo mandat. Cōmisce mulsum strutheā collutheaq; appara bene ut instruthijs concaleat & calamum inn̄ce: iam pol hic aderit credo cōgerro meus Nulla hic myrrhē mentio babetur O bone censor: qui putauisti a myrrha murinam deduci pessime intelligens: quē pseudulus a Carino de Simia homine suppositicio: ut maiore cum astu fraus balioni fiat queritat. Quod si opus ut dulce promat indidem ec̄ quid habet? tum Carinus. Rogas? murinam passu defrutum: mellinam mel quoismodo. in qua dictione requiro: tum prudentiam: tum diligentiam ḡe corum eorum: qui te iuterunt: Nam h̄ec dictio per .v. & unicum. r. scribitur in hac significatione: & greca est: Iulio Polluce teste in libris quos de rerum uocabulis ad comodum C̄esarem scribit: & Pompeius festus non nulla de murina cum pro uino accipitur scribit: quam eandem Gelius in noctibus atticis: & Marcellus murinam & murinulam per diminutionem dicunt: quanq̄ aliud sit h̄ec murina a mura siue murino: quē uocabula apud Plinium Martialem: atq; Iuuenalem sepissime leguntur. Quare miro odore nō myrrhē & myrina non murrbyna consilio sapientissimorum: & cruditissimorum hominum scribendum erat. Deprehendimus etiam frequentissimum erratum in quinto tertio decio: quarto decio sexto libro: & septimo ubi prisco & fideli xbo eraſo falsū: & quale rō eo rū dictabat ſuppoſuere: adeoq; turpe ē ut nihil pene

in litteris diligētię hos habuisse facile oēs cognoscere possint. Nā male vno & bo accepto m̄pta pturbāt: atq; cōfūdūt: q̄ apd' varios poetas: & historicos legi⁹. adco nocet latinis lris: veręq; intelligentię uerbum vnu; ma le possum: pro citro enim arbore nobilissima quę so la apud atlātem montem i mauritania nascit̄: adeoq; romanis grata & insano pretio empta fuit: vt in ni miam romāorum luxuriam profusaq; in re tam hu mili patrimonia non solum poetę: sed omnes scripto res declament. Cedrus consilio emēdatione q̄ horum impressa est: cum in ueteribus codicibus: & apud egre gios scriptores citrum legamus: qui error cum asser tores habent duorum excellentiū poetarū auctoritate redarguerūt apud Martialē in xenijs: duplex habemus distibō ad hūc modū īscriptū: Mēsa citrea. Tū & sus. Accipe foelices atlantia munera siluas Aurea: qui dederit dona minora dat it. & rursum de mensa acerna.

Non sum crispa quidez nec siluę filia maure Sed norant lautas hęc mea ligna dapes.

Lucanus item peculiarem mauiorum siluam dicit lauticiā romāoꝝ in citro & epulis ab apbrica quęsitis his versibus accusans: tantum maurusia genti. Robora diuītię: quarum non nouerat vsum.

Sed citri contenta comis: uiuebat & umbris In nemus ignotum nostrę venere secures

Extremoꝝ epulas mensasq; petiuimus orbe.

h̄i loco m̄pta reticeb̄: q̄ alibi de hac arbore legi⁹ quā do satis duplii auctoritate sententia nostra cōprobat.

Aliud quoq; me offendit quod quū olim mantuę pu blice legerem allato eo Plinio quem grammaticus q dam alioq; nō indoct⁹ correxisse gloriebat cōfutauit astātibꝫ uiris clarissimis. Nā i quarto decio sic hi hoīes ipresserunt. Is & fortunę caluę īstituit farris torrendi ferias. Ostēdat quęlo uiri p̄stantissimi & latine ma ie statis uindices: quā fortunam caluā numā coli iusse rit: & cur fortunę caluę farris torrendi ferię ascribāt̄. Hoc ego nec i romanorum problematibus apud plu tarchū nec i pompiliꝫ vita apud hūc: aut apud nostrū liuiū me legisse memini. Sed fornacalia dies festos fu isse tempore q̄rinaliū Varro innuit: & nobilis poeta i fastis uersu egregio duobus in locis narrat. Pompe ius item festus sine controvērsia idez sentit: qui sic ait. Fornacalia ferię īstitutę sunt farris torrendi gratia: qđ ad fornacem quę in pristinis erat sacrificium fieri solebat. Numam quoq; auctotem hęc feriarū fuisse scribit. Quāto itaq; meli⁹ nos sentiamus: q̄ fornacalia legimus q̄ qui fortuna caluę scribūt: quis nō vel indoctus dicet. Et sane ut liberiū loquar errores pudēdos & temerarios fecere qualis ille es: quem in trigēsimō primo notauimus: id quod arguit andronicum thessalonicēsem p̄ceptorem nostrum bos mīme iuuisse. Nam is quum olim theocritum bononię mibi inter pretaretur de cratbide ea exposuit: quę in Plinio iam legeramus: moxq; a Strabōe tractata inuenimus: & cratbim fluum dicit: non catharim. Sed ut puto gr̄ culus aliquis: ex nostris dico: quos ubiq; gr̄ce nugari audimus: ad candorem respiciens catharim & catbari

Imprimi insit. Sunt eis hęc Plini verba: Thēopatra,
suis in thurijs catharim candorem facere: Sybarim ni
griciem bōbus ac pecoribus: quin & homines etiam sē
tire differentiam: Nam qui sybarim bibant nigriōs
esse. durioresq; & crispo capillo: qui ex cathari cādidos
mollioresq; ac porrecta coma. Crathim & ex crathī
de r̄P crathī scribendum erat. O nostri temporis Ari
starcho: q mibi in tanto munere obeundo ut pace tua
dicam immemor & parum diligens videris. Quod si
nobis a lectionibus publicis ociam forz: multa fese of
ferant: quę copiosius refutarem: quanq; pauca quędā
in trāscursu dicam: super quibus plura & longius re
petita disputationē: quū litteras abs te accepero: quas
in tanta re uehementer expecto. Emporeticam chartā
non amphoreticam scribere debent. Inconstatesq; &
immemores sunt qui inuentionem sphērę nunc in at
lantem: nunc in anaximandru referant. Quid de. Adi
alicij coena sacerdotij dicam! Quādo coena hęc & adi
tialis & adipalis dicat: & quod. Chalbanus: & nō gal
ban⁹ i theriacis Nicādri legit. Socordes quoq; agnos
ex ista emendatione legi: quos antiqui cordos vocabāt:
Sed iam finem faciam plura dicturus cum epistola
tua ad nos yenerit. Vale. Venetij. Kal. Martij.

M.cccc.lxxi.

Ad Lodouicū Gonzagam illustrissimū mantuę
principē. Georgius Alexādrin⁹.

Vum intelligaz. P. ilP. te antiquitatis & ama
q torem & studiosū. conari item pro viribus ut

Virgilij poetę preclarissimi opus in prīscam
illam: & integrā redigat scripturā. Aggressus nunc
id sum: quod iam pridem mente tractarā quorūdam
refellere cōmentariorū errores: qui temere: ac falso de
orthographia prēciperēt. Ad quā rem et si acuto inge
nio. sūma doctrina, plurimaq; & diligēti lectiōe opus
sit: tamen veritus: ne si in illoꝝ scripta incideres: simul
cū illis errares. Et dum cupis librarioꝝ vitio mēdosū
opus emēdatū facere: magis scripturam puerteres: ac
deprauares. Institui non silere diutius. sed opem aliquā
isti tuo pulcherrimo īstituto afferre. laudādus nimirū
es princeps illustrissime non mediocrit⁹: qui nō solum
ciues tuos dū viuū extollas: s; mortuos in nomen: ac
dignitatē pristinaz reuocare studeas. Eos itaq; a nobis
errores annotatos: quos ad virgilianā scripturā p̄tinere
existimauim⁹: ad te mittim⁹. Multa enim aliter esse:
q; quidā publici litterarū censores prēcipiāt: et ab aliis
didicim⁹ & ipsi marte nřo īuenim⁹: & qñq; docuim⁹.
Sed cū hęc: ut cōi v̄tilitati cōsulam⁹: magisq; discutiēde
veritatis gratia: q; litis faciam⁹: & si honestissima esset
de litteris cōcertatio: nemine tamen noīabim⁹. quare
irasci nobis nemo poterit: nisi qui ante de se uoluerit
cōfiteri. Sentētię prētēa opinioniq; nostrę nullā postula
mus fidē adhiberi. Sed his auctorib⁹: quoꝝ dicta affe
remus.



Hybla aspirationē ante y habet. & est ciuitas sicilię mel habens optimū prout Plinius & Strabo testant̄. Martialis quoq; de melle hyblaco sic loquitur. Cum dederis sicutē mediis de collibus hyblę. Cecropios dicas tu licet esse fauos. Sed nec ē hybla pars atticę regi onis: ut quidā dicit: nec illud mel atticū quódā celebra tissimū hybleū dicebat: si hymettiū. est enī hymett⁹ mons iuxta athenas: vnde mel veniebat laudatissimū: qđ idem Martialis affirmat sic dicēs. Hoc tibi thesei populatrix misit hymetri. Pallados a filuis nobile ne star apis. Aracynthū nō atticę nō arcadię montē: nō boetię dicūt Plinius & Dionysius libycus: sed etolie.

Actēus atheniensē significat: nec descēdit ab atthis dos. qđ secūdū. t. aspiratū habet: sed ab acte. prius enī atticā regionē acten dictam lycophron gr̄cus poeta: apud quem castor & polux ἀκτέων λύκοι appellant̄ inuit. Eustathius etiā thessalonitēsis idem cōfirmat huic quoq; sententię accedūt Plinius in tertio naturalis historię libro. et. A. gellius in noctib⁹ atticis. Ouidius idē in primo metamorphoseos de parnaso sic loquēs dicit. Separat aonios actēis phocis ab oris. Vult enim parnasū mediū esse inter boetiam & athenas. Apud eundē phyllis dolens sero demophoonta athenarum regis filiū ad se redire sic ait. Luna quater latuit toto quater orbe recreuit. Nec vebit actēas sithois vnda ratēs. Actēū igitur aracynthū aut atheniensē est intelli gendū: quasi p simplicitatē dictū rusticā: aut littoralē cū & ἀκτή littus dicatur. Petala a nostris folia dicta nondū legi. apud autem gr̄cos frequēs est hēc dictio.

Satis īperite dictū est pierides a pieri filiabus deuictis nomē hoc sibi traxisse: cū in besiodi theogonia legat̄ ex ioue & mnemosyne musas ī pieria natas. Idē quoq; in principio libri georgicoꝝ a pieria musas vocat̄ qđ cōmētatores oēs exponētes addunt a pierida pierides dictas. Crater non ἀ κρατῶ ut nouus quidā interpres existimat: sed ἀ κερῶ qđ ē misceo deriuari Eustathi⁹ et reliqui gr̄ci pariter: & latini docti fatent̄. preterea si a κρατῶ fieret crater primā corripet: sed cū eam p ducat noua hēc est irridēda deriuatio. Qui dicūt nectar dici a latinis murina: nō bene sentiūt: cū ex hoc Martialis disticho murina uasis genus intelligat̄: tale ē enī distichon. Surrētina bibis: nec murina dicta nec aurū. Sume dabūt calices hēc triuina suos. Lyctius cretēsis ab urbe lycto deriuat̄: est enim apud Homerū lictos urbs crête c habens ante t. vñ apud Virgiliū legendū est lictius ἔγον: nam si a lycia fieret hoc posselliū cor riperet primā: ut alibi. Vnā que lycos fidūq; uehebat orontē. Antigenes nomen est pueri rustici apud theo critū: qđ autē fuerit nomen choraulis amati a virgilio non legi. Dicitur apud gr̄cos θάλεια musa & θαλία vna gratiaꝝ: sed accentu differūt cū p musa in antepe nultia: p gratia ī penultia ponat̄ accētus: & scriptura ut patet. Silen⁹ cū a gr̄cis scribat̄ σειληνός. nō paū miror illoꝝ stulticiā qui p y scribi posse putat̄ sylenū. Pasiphe p iota nō p y apud emēdatissimos gr̄coꝝ legi codices πασιφάν. Cortyna urbs crete que a gr̄cis gortyn gortynos & gortyna dicit̄: ut habet̄ per Eusta thium y habet̄ post t non i ut is p̄cipit: qui poetam

p̄clarissimū ab illitteratoꝝ agmīe vīdicare conat̄ mu
tatur a latinis in hac dictiōe g in c. Phaeton a & e sepa
ratas habet: nec est ae diphong⁹ th quoq; aspirat⁹: qđ
quidā cū de orthographia p̄cipet p̄terinisit. Libethra
apud Lycophronē poetā p̄clarū mōs videt⁹ esse mace
donię. habēs ad radices pipleā fontē. vñ musę dicunt̄
libethrides aspiratū th habet hēc dictio qđ virgiliang
scripturę cēsores ignorāt. Cū apud grēcos κάυκασος
legat⁹: quis sane mētis aspirationē secūndo c addet. Cau
casus igit̄ qui sapiet nō cauchasus dicet. Octa mons
in quo sepultus est Hercules p̄ oe diphōgon scribit⁹:
nec t aspirationē habet: dicit̄ grēce οἴτη Aeeta pater
medeę solis filius. & pseidos nymphę ut i theogonia
habet̄ hesiodi p̄ ae diphōgon in prima sequente e scri
bitur: nō autē p̄ o & e sepatuſ: ut quidā cōmentat̄ int̄
pres hic. ut idē refert Hesiodus erces fuit frater & ex
idia medeā genuit. Hylax melius p̄ x̄ q̄ p̄ s in fine ut
faciat genitiū hylactois. vnde & hylactor nomen est
canis apud Ouidiū. Cyrnus dicerē ego nō cirne cor
sicā insulā cū apud Strabonē Dionysiū ptolomeū &
Eustathiū κύρως legit̄ nō κύρν. Cinna & anser
poetę fuerūt quoꝝ meminit Ouidius in tristib⁹ sic di
cens. Cinna quoq; his comes est: cinnaq; p̄cior ancer

Cū dicim⁹ Vpilionē p̄ opilione hēc mutatio l̄farū
est latina. ut Prisciano placet: tanta. n. est u & o litteraꝝ
inter se cognatio: ut ſepius altera ponat̄ pro altera.

Tmolus mons est cilicię: nec inter t & m vñq; sumit
i ut quidam tradit nam qđ ait Ouidius. Deseruere sui
nymphę vñeta tmoli. Spondeū in quinta posuit sede

pro datylo p̄ducēs a nāliter breuē ppter sequētes cōſo
nātes: q̄ figura apud grēcos ē uſitatissīa: & a n̄is non
nūq; usurpat̄. ut virgili⁹ bnōtesq; steropeſq;. Apud
Strabonē & Dionysiū atq; Eustathiū qui diligētissie
orbis sitū cōſcripſerūt Θούλη legit̄ insula in ultia
ſeptētriōis parte. vñ latine thule p̄ th & u ſcribēdū eſt:
ſj qui dicit ἀπό τς τηλοῦ longe viderit ipſe: ſi in hoc
multo ē hēc noua carpēda cū riſu deriuatio. cū τηλοῦ
longe p̄ u nō p̄ ſcribat̄: eſſetq; ſcribendū ſecūdū hūc
tele. Chalybs nō eſt fluuius hispanię: nec i hispania
ſūt chalybes. ſed chalybes populi ſūt ponti iuxta ther
modontē fluuiū: ſi ſupiorib⁹ geographis credēdū eſt
et Plinio. Cū apud Virgiliū legit̄ viroſaq; pontus
castorea de ponto regione nō de ponto mari eſt intelli
gendū. Elis ciuitas arcadię: ſi Eustathio exactiſſio
haꝝ rerū inqſitorī ē credēdū: melius aspirationē carebit
et ſi quidā ſit aspirationiōis rō in hoc nomiē. Clymene
apud hesiodū p̄methei mater nō deucaliōis legit̄. fuit
enī clymene oceani filia: & iapeti uxor: quod diligēter
grēca uoluētib⁹ patebit. Mysia p̄ y post in ſcribitur
apud poetas oēs: et geographos grēcos. in qua dictiōe
illi⁹ ego requiro diligētiā: qui p̄ oe diphōgon hanc di
ctionē ſcribi p̄cipit. eſt autē mysia regio vicina troię: &
eſt mysia inferior & mysia superior. Gargara cum
iterp̄tret̄ quāſi καρκαρα hoc eſt capita & ſint ſecūdū
geographos vñus ex collibus idē quō pōt eſſe ciuitas
ad radices idē: ut cuius dā referūt cōmētarij. Iacchus
bacchus p̄ c duplex cū aspirationē post ſecundū c ſcribi
debē p̄cipit Eustathius: & ſi in verbo ιάχω ſit ſimplex c



qd' ideo fit: ut in iaccho secūda pducatur: quę in verbo
ιαχέω corripit. Intiba p y scribi quidā putant: cum
latinū sit: & antiquū uocabulū: melius ergo p i q̄ p y
scribet̄ intibus & intiba. Apud Virgiliū in georgi
cis optime legit̄. Area tum primū i genti est equāda
cylindro. Sed apud Iuuenalem pessime legit̄ donauit
arcana cylindros: cū chelydros legēdum sit. Nec dicit
Plinius ut quidā sōniat: cylindrū esse lapidē preciosū.
accipit̄ apud Iuuenalē chelydros pro ornatū quodā

Riphei montes nō à πότοῦ φίζειν. i. flare: qd' verbū
a grēcis usq; in hanc diem inauditū est: si à ρήπησ. i. a
iactu uentoꝝ. iuenit tñ poetice ριπίζω nō aūt ριφίζω
Lapetus nō titani fuit filius: sed celi & terre filius si
hesiodo: qui huiusmodi fabulas diligētissimē cōscripsit
est danda fides. Alcyon aspirationē non admittit: et
si ab ἀλσ καὶ κυω cōponat̄ et n ante & sequēte k aspi
rationē pdit qd' cōfirmat accurata & antiqua grēcoꝝ
scriptura: & Eustathius grāmaticoꝝ eruditissim⁹: qui
in cōmentariis: quos in Homerū cōposuit: hāc dictiōeꝝ
aspirari vetat. alcyon latine dicit̄ alcedo. Glaucum
marinū deū nō assūperūt equę: ut quidā clamitat: s̄z
alius fuit glaucus potnia des. i. de ciuitate potnia quę ē
boccię: quę furentes equę ut idē refert Eustathius: dila
cerauerūt glauci marini dei fabulā: qui cupit intelligē
legat Ouidiū. Quis hic naso crispaspāte tremulos
non ingemīabit cachinos. cū videat hos litteraꝝ pensi
culatores sic iprudēter labi: atq; latina cū grēcis cōfun
dere. dicūt hi Ciceroni placere leucotheā a nostris dici
albuneā: a quibusdā autē grēce matutā. & ab Homero

pro aurora ponī: que verba quoniā iprudenter satis &
temē sūt dicta silētio refelli deberēt. nos tñ ut coepim⁹
verissia rōne hēc cōstatibim⁹. Primū Cicero in tuscu
lanis qōib⁹ dicit: leutotheā a nostris appellari matutā
nō albuneā: est autē albunea fons iuxta tibur. cui⁹ men
tionē facit Virgili⁹ in sexto eneidos: & lucos quę sub
acta consulit albunea. & Oratius in odis. Hēc domus
albuneę resonātis. Apud Homerū vero quis vñq̄ legit̄
matutā. Nōne Ouidius de hac dea sic loquit̄ in fauis
Leutothee graiis matuta uocabē nr̄is ē itaq; leucothee
grēcū matuta autē latinū. Emathia nec ē diphtōgō:
nec aspirationē in principio habet: ut is p̄cipit: qui sibi
sūmā fidē postulat: sed p e sine diphtongo: aspirationē
autē post t b̄z: neq; ab εματος ēι μα Τοτ. i. a sanguine
dicit̄. cū apud grēcos p n scribat̄ in principio. est enim
sic scripture hui⁹ dictionis ī. μα. Si & emathia autē ab
emathione rege dicit̄. Hemus mons thracię aspira
tionē ī principio: & diphtōgon habet: in q̄ dictiōe turpe
ē de ortographia p̄cipiēti ābiguā ferre sentētiā. dī aūt
ab hēmo filio boreę & orithię. Alcinoū et alcinum
dici posse ex grēcoꝝ scripture: & ex p̄ceptis Prisciani
cōstat. verū q̄ alcionū scribi iubet nouā ille iuenit scri
pturā adhuc grēcis & latinis īcognitā. Thasij nō sūt
populi tracię: si thasos ē īsula in mari ēgeo dēa thasos:
ut herodoto placet a thaso filio phoenicis: q̄ cā īcoluit
ab ea thasię vites dicūt. Archian⁹ hāc dicit appellatā
thason a thaso filio neptuni. fuit quōdā aurea uocitata
ppt aurū qd' illic effodiebat̄. sic aūt fertiꝝ fuit ut i p
ueribiū cadēt Τό Θάσος ἀγαθῶν. i. thasus bonoꝝ.

Mulsū nō ē mustū ad tertīā partē decoctū: si Plinio & Martialis credendū est magis q̄ qcqd in buccā venit dicētib⁹. Est autē mulsū vinū cū melle mixtū: de q̄ sic loquitur Martialis. Attica nectariū turbatis mella falernū. Misceri decet h̄ a ganimede merū. At mustū ad tertīā partē decoctū: ut Varro Cato Columella plinius atq; Palladius accuratissimi rerū rusticarū scriptores s̄t: ut sapa dicit⁹. vnde Martialis. Et laletanç nigra lagena sapç. Sed si ad duas ptes sit decoctū defrutū appellat⁹. Reticę vites: nō a rhoeteo pmūtorio troie: si a retia regione dicunt⁹: ut ex Martialis & Plini⁹ verbis habet⁹. Hic caute est aīaduertēdū: ne rhoet⁹ mons troian⁹ a nobis dicat⁹: si rhoeteū cū grēce scribat̄ poīteiōv

Apud Theocritū a canthis legit⁹ nō a cāthylis auis quę a nostris possit carduelis appellari. de qua dictiōe paulo post plura dicam. Si apud oēs grēcos μηδία dicit⁹ p̄uincia media: sic a medo medeę filio secūdum Iustinū & Eustathiū denoīata. nōne cōtentiosus ē ille īterpres: qui in hac dictiōe p̄cipit oe post mponi debē

A bactris potius bactrianū flumen deriuari videt⁹ q̄ a bactriano bactra. Aconitū quidā grēca euoluēs: ut sibi p̄suadet ab ἀκόνη dictū putat. Eustathius autē thessalonicēsis sūmę doctrinę auctor aconitum ab a particula p̄uatiua et κονίσα θαι καὶ οἴον παλαι ideit q̄ ad illum non sit festinandū & pugnandū: sed sit īexpugnabile dictum putat: quę compositio quia a probatissimo grēcorum est auctore prolata tenenda est. prior autem tanquā parum docte dicta relinqēda.

Patara lycę ciuitas nō p̄ e ut quidā vult in penultia

scribit̄: s; p̄ a dēa: uP̄ a patara filio apollinis: uP̄ ab alio pataro filio lapeonis: quēadmodū Eustathio placet. Pr̄cipit quidā cycnū debē scribi cū c añ n. quia grēce dicat̄ κύκνος q̄q̄ etate nostra cygnū dicam⁹. is si dili gēter Pr̄iscianū euoluisset: nō sic loqueret̄: apud quē i primo habet̄ libro latīnos veteres fuisse solitos κ grē cū in g mutare: ut κοβῖος gobius κυβερνήτης gubernator quare pr̄sc̄os nostros cygnū p̄ g nō c dixisse fatendū est. Si apud grēcos χέλυδρος scribit̄ nō video cur nō debeam⁹ chelydros dicē nō autē cylydros: ut parū prudēter quidā existimāt. videtur a χέλωνης et ψάρου cōponi. Miror ego tantā q̄rūdā in preci p̄iedō varietatē: cū boni & eruditī p̄ceptoris sit officiū id discernē: qđ veritatē in se hēat ab eo qđ falsū est: et nō īdistincte multa cōfūdere. placet his conchā nō aspi rari mō expiratiōe carere: quasi a concavitate dictā: qđ nimirū est leuissie dictū: nā si cōcha uocabulū ē grēcū q̄nāpacto pōt a cōcauitate deduci: scribit̄ itaq; cū aspi ratiōe post secūdū c quia grēce κόρχη. Si pr̄isciani s̄nię ē fides dāda illi⁹ ego dicta nō approbo qui oscylla p̄ y post sc̄ scribi iubet. quum is auctor de diminutiis tractās his utat̄ ἀbīs. os osculū facit: qđ quāuis sit for mē dīminutiū: tñ quia aliā habuit significatiōe: fe. it ex sese aliud dīminutiū oscillum: meliusq; hēc dictio tota erit latīna: q̄ ex latīno et grēco facta. rō enī grēca et latīna simul cōponūt̄. Parnasus mons boetię ī duo diuidit̄ iuga in citheronā bacchi: & heliconā apollinis vir quidam multa sibi arrogans afflūmat citheronā a cithara dictum q̄ sepius in eo cithara p̄sonaret apollo

nos grēcū quendā iuenim⁹ in hesiodū cōmētantē qui adducit lysimacū cyrenē dicentē in primo de poetis helicona & cithērona denoīatos fuisse a cithērone & helicone fratrib⁹: qui illic singulari pugnauerūt certa mine: quē opinio quia ab antiquissio et doctissio viro sit dicta: tenēda est. prior autē explodēda. Hylēus cum ἀπότησ οὐλησ. i. a silua possit deduci melius per y cū aspiratiōe: q̄ i habebit in principio: nec staret Virgilij carmen si in hac dictiōe hylēus. eus esset diphongus: sic est carmen in secūdo georgicoꝝ. Et magno hylēū lapithis craterē minantem. nō absurde igitur post l ae diphong⁹ est ponēda. Iturea regio est. & iturei populi apud Strabonē & Pliniū: nec est in hoc noīe aspiratio: putoq; itureos artus ab hac regione: & his populis di ctoſ potius a Virgilio: q̄ ithereos quasi ιθυνέοντ qđ si sic ē aspirationē n̄ assumet hēc dictio. Si grēci docti λάπτι. ḡ & scribūt: quē rō pōt quedā mouere latinū ut dicat posse a nostris laphitē scribi. Lapithe igitur qui rectā amāt scripturā scribāt: nec indoctos sequant̄ ho mines. Ephyreia ἦρα cū dixit Virgilius non. i. cā metri iterposuit ut n̄ dicūt a quib⁹ grēca cum latinis confunduntur. Sed cum ἐφυρειοσ a grēcis dicatur soluit & diphtōgum: & ε in η longum cōmutauit more ionico quod alibi fecit similiter cum dixit priameia vtrgo. et apud Persium legitur pegaseum melos. Nescio quo nampacto iidem sint syrī & assyrii: cum apud omnes georgraphos sit hēc qđripartita facta diuisio. hoc est in syrios assyrios leucosyrios & colesyrios: nisi velim⁹ regiones & loca confundere: quē res apud quosdam

est usitatissīa. Alaconia puincia fit gentile nomen lacon masculi generis: & lacēna feminini. nec inuenitur lacen⁹ in masculo genere p laconico nisi barbarissime dictū. habetq; lacēna diphongū. Trapetum mola olearia nō ἀπό τοῦ τρέπω qđ est verto si premō fit. Palestra si grēcos & latinos: qui diligētissimi habent̄ sequi uoluerim⁹ ἀπότησ πάλησ c̄eriuari dicemus: non ἀπότοῦ παλειν & πάλειν ut quidā excogitauit.

Acutissimi nostri tēporis interptes dicūt trophēū p ae in penultia debē scribi. & q̄q a grēcis τρόποιον dicat̄: tñ euphoniq; causa oi in ae diphongū mutatur. hoc sic ē absurde dictū: ut facile quis possit dicē grēca hos homies nō vidisse: cum grēce τροπάιον non τρόποιον dicat̄: hēatq; & hoc est ae apud nos. nō oi hoc ē oe in penultia. nec νη̄q; oi in ae vertet̄ apud latinos. si semp in oe testāte Pristiano. Hymen nō est pellicula q̄ in utero infans circūuoluit̄: si grēci atq; latini dicūt hymen esse tenuē quādā ἔγιναλē pellē que in p̄rio coitu abrūpit̄ ἔγινis. Ciuitas boetię de qua fuit glauc⁹: quē ut añ dixi dilaniauerūt equē. vnde potniades equē dicunt̄: quantū ab Eustathio tradit̄. potnia ūl̄ potnia dici pōt: nō potrias ut amic⁹ quidā putauit. Nequeo nō satis mirari a qbusdā adeo cōfusa de orthographia dari p̄cepta. in quodā codice quē n̄ p̄pria manu emendauerūt: sic scriptū ὥperio atlantis sine aspiratione et achātylis cū ch & y i penultia idē sūt. apud nos dī lū ci nia et carduel̄. hēc ὥba p̄ceptores hos penit⁹ iſanos ar guūt. siqdē nec atlāti iuenīt. et li acāthyli iuēiat̄ th n̄ ch b̄. cū ἔκαν. ḡ iσ ἀπόπον ἄκαν. ὥων dicat̄. i. a spinis

nec latinoꝝ Varro et Plinius doctissimi volūt idē esse lusciniā & carduelē. hic ego qd̄ sententio & quod verū iudico & apud idoneos cōperi auctores dicam: est theo cōiti ἔgloga quę inscribit Ἑλυσία in qua legitur tale carmē οἰδοι κορύθοι καὶ ἀκανθίδεσ τετραγών qd̄ carmē qdā cōmētator exponēs sic ait. Acāth is auis est varia & stridula: appellat̄ etiā ποικιλοσ hoc est varia ppter colorē. Addit insuper Aristotilē & Ale xandrū dicere eam īter spinas viuere. ppter hoc igit̄ Theocrit⁹ acanthida dixit: ex quibus verbis affirmare audeo sic debere Virgilij carmen legi. Littoraq; alcy onem resonant & acanthida dumī. Nō enim patet̄ versus acanthyliida: atlantis penitus est barbarū. explo denda igit̄ eoꝝ sūt verba: qui nihil auctoritate doctoꝝ corroborat̄: illius autem est recipienda snia: qui nihil loquit̄ nisi qd̄ apud exq̄litissimos legit̄ auctores ὑπειωτα a gr̄c̄is scribit̄ non ὑπειωτα ut quidam existimat neq; aliter posset in solutione prima huius nomis threissē produci. Quo magis indoctoꝝ scripta uoluūtur eo maiora reperiūt̄ errata: qd̄ mibi nuper contigit: dum quoddā pensitarē cōmentarios. qui ditūt idē esse damā et dorcadā. cū eas *Martialis* in xeniis differre velit his distichis de damis pmo sic loquit̄. Dente timet̄ aper defēdūt cornua ceruū. Imbelles damē quid nisi preda sumus. Paulo post de dorcade sic apud eundem legit̄ Delicium paruo donabis doruada nato. Iactatis solet hāc mittere turba regis. Ab eo autē qd̄ acutius videat .i. Ὁξειδερέστερος dorcas est appellata. ut ī quadam epistola scribit̄ Hieronym⁹. dorcada aliud adama esse

sētit etiā Plinius. Cedrus arbor est maxia quę ī edi ficiis utilitatē apud antiquos p̄stebat: q; cū a pluribus dicat̄. tū p̄ hos virgilij versus intelligit̄. sic est enī in ij. georgicoꝝ scriptum. Dant alios alię foetus. dant utile lignū. Nauigiis pinos: domib⁹ cedrūq; cypressos. De qua arbore sūma vir quidā ipudentia dicit putare macrobiū virgiliū intellexisse qñ dixit. Media fert tristes sucos tardūq; saporē. Felicis mali quo nō p̄stanti⁹ ullū cū apud Macrobiū in quarto saturnalioꝝ citreum & citrus legat̄ nō cedrus: cui⁹ ἔba ut tam ipudens mendaciū refellat̄ apposui: qd̄ autē ait Cloacius citreū et ipsū p̄sicū malū est secūdū virgiliū. Felicis mali quo nō p̄stanti⁹ ullū. & reliq;. & ut nemo dubitet h̄ de citro intellexisse virgiliū. Accipite quę Opius in libro de silvestrib⁹ dicat arborib⁹. Citrea idē malus et p̄sica altera generatur in italia. & in media altera. & paulo post de citreo loquēs ait. est autē odoratissimū exq; īteriectum vesti tineas necat. fertur etiā venenis cōtrariū. qd̄ tritū cū vino purgatiōe viriū suāq; bibētes seruat. generant̄ aut̄ in p̄lide mala citrea. Alia enī p̄capiunt̄: altera īteri maturescūt. Vides hic & citreū nomiari & oīa signa ponī quę de eo virgilij dixit: licet nomen citrei ille non dixerit. Nam & Homerus qui citreū Ὅνον appellat ostēdit esse odoratū pomū. Ex his igit̄ ἔbis quis iudicare pōt: nō de cedro si de citro macrobiū velle virgiliū intellexisse qñ dixit media fert tristes sucos: & q̄ temere loquat̄ quidā. Electrū cū p̄sylen ante e hēat nescio cur quidā addat h̄ in p̄cipio. A gr̄c̄is ellebor⁹ sine aspiratiōe scribit̄. Apud Strabonē Dionysiū libycū



Lycophronis cōmentatores & iōnius Dionysij calabriā cū i post r scriptā legi: qui ergo p y eam scribi iubet di ctionē: aut grecis est doctior: aut penit⁹ indoct⁹. qd⁹ si deducēda ē hui⁹ noīs etymologia a κάλον qd⁹ ē lignū & βρίον forte melius deducetur ḥ ἀπότων καλιόν ē βρύον σκατεο. Bisalte apud Lycophonem populi sit tbracię nō scythię. Sensi a doctissimis viris opor tere eū qui velit pcepta dare primū diligēter oia discu sisse inde pcipere. qd⁹ si quidā fecissēt: n̄ dicerēt duplēce oebaliā ēē. alterā laconicā & alterā in italia iuxta tarētū et si virgili⁹ dixerit. Nāq; sub oebalię memini me tur ribus altis. Qua niger humectat flauētia culta gales⁹. Coryciū vidisse senē. nō enī ideo tarētū oebalias turre appellauit: ut velit i italia esse oebaliā. si ut significaret tarentū a laconib⁹ quoꝝ pars est oebalia cōditū fuisse sīr i vi. dixit ēneidos. Chalcidicaq; leuis tādē supastitit arce. De dēdalo loquēs. nō enī chalcis erat. Sed ut p trā situm ostēderet a chalcide eos venisse qui cumas cōdi dissent. Apud Horatiū quoq; in odīs legit⁹ lacedēmo niūq; tarētū. i. a lacedēmoniis cōditū. Ab amycleis etiā tarētū edificatū fuisse dixit Dionysius. Suū enim est poetarū p transitū bistoriā tangē. qui autē cupit intel ligē qnāpacto a lacedēmoniis cōditū sit tarentū legat Strabonē grēcū Euſtachiū Iustinū & Seruiū in tertio ēneidos. Fucus apis genus non a φαγειν deriuat⁹. qd⁹ quidā dixit sed a κηφήν deduci latini docti fatentur. Ignoro utrū magis risus an stomachū mouē debeant quorūdā ἔba. qui alioꝝ tanq; vitiosā carpūt scripturā: cū ipsi turpissīa omittat errata. in quē ne īdoctissim⁹

quidē librarius incideret. Est ne o viri doctissimi virgi lianā corrigē scripturā: an magis deprauare. pcipere cū iota in p̄cipio & y in medio iacyntū debē scribi si bi recte pceptores scripture uP ipsas grēcas cognoscerēt līas figurās. legissēt apud homerū theocritū & philo stratū & dionysii hyacinthū cū y in p̄cipio scriptū. neq; adeo p̄cipitāter loquerent⁹. si dū hi nimis acutam querūt etymologiā a doctissimoy scriptura dissentīūt hic possē multa: quē apud sophoclē theocritū & phi lostratū de aiacis morte & flore iō legi addere: sed cū ad grauiores festinādum sit errores: hēc dixisse cōtentī erim⁹. Hanc miror diffītione a quodā dari blatta auicula quē apes comedit: quasi a βλάπτω nocco. ex virgilij versib⁹ magis vermis q̄ auis blatta videt⁹. dicit enī & lucifugis cōgesta cubilia blattis. si inter aues lucē fugiētes blatta a Plinio nō enumerat⁹. ergo potius ver mis q̄ auis p virgilij versus intelligit⁹ aluearia ledens. A martiale tñ blatta p verme libros & vestes rodēte accipit⁹: put ex illi⁹ uersib⁹ liquido appetet. sic enim musas de opere suo in principio xenioꝝ alloquit⁹. Ne toga cordylis & penula desit oliuis. Aut inopē metuat sordida blatta famē. Perdite niliacas muſe mea dāna papyros. Postulat ecce nouos ebria bruma sales. Alibi quoq; apud eūdē legit⁹ endecasyllabū tale. Cōstricōs nisi das mihi libellos. Admittā tineas trucesq; blattas Per hēc martialis carmīa satis cōstat vermē esse blattā & falso blattam auiculā appellare. Cymodoce apud besiodum in theogonia et homerū in xvij. illiados legi dicta autē cymodoce. qd⁹ vndas mais cū uētoꝝ spiritu

quiescē faciat sic est enim apud hesiodū κυμολόκη qui ergo aspirationē addit non bene sentit. hoc virgilij carmē sic lectū stare nō pōt. Drymo xanthoq; lageaq; philodocheq;. nisi post drymo ponatur q; que uocalis nāliter breuis ppter sequētē x pducit. Quis hēc negabit portenta esse verboꝝ. Nisq; spoliq; thaliaq; cymo doceq;. Apud quē grēcoꝝ lectū est spoli. nōne hoc ἀbū uP ipſis barbaris esset barbarismū. pterea nesqe scribē dū esse p e ab hesiodo in theogonia didici νησέν enim legit̄ & ab homero. Verū si qs huiꝝ versus caſigata querit habē scripturā scribat hoc modo. Nesqe splioq; thaliaq; cymodoceq;. spio. n. nō spoli apud supradictos legit̄ poetas: qd̄ eustathiꝝ expōit σπαιῶν. i. a specubꝝ dictam ppter maris cauernas: scriptura grēca huiꝝ dictionis hēc est σπειῶ. Hispanis cū h sequente iota ostēdat hic qs scribat apud dionysiū cū y sine s scriptū iueni sic hypanis ὑπανισ si nec carmen patit̄ hyspaīs cū s ante p. est enī uersus ī quarto georgicoꝝ. Saxosūq; sonans hypanis mysusq; caicus. sic & apud dionysium prima corripit̄. Pallene nō est regio macedonię si ciuitas thracię quā habitauit ut apd̄ lycophronē appetet. Proteus in egyptū trāsiret appellata autē est pallene a pallene filia tithonis: ut apud eustathiū habet̄.

Atthis regio in qua erant athenę qd̄ & ante monui secūdū t h̄ aspiratū. nec iuenit̄ atteus p t geminū pro atheniēsi: si acteus cū c añ t ab acte prius. n. atticā acten dictā grēciq; latini testāt̄ auctores. Tanais fluuius ē diuidēs europā ab asia nō solum p scythes in meotim defluēs paludem si & p sauromatas. Eustathius tradit

vocari grēce tanaim Τάια τό πταύενωσ στίν idest extēse fluere a barbaris autē ut quidā tradūt silys dicit̄. arrbian⁹ aliū dicit esse tanai scythie fluuiū. Hapeas et dryades differre a doctis didici: ita ut h̄ sint arborū deę: ille autē colliū & florū. Parthenope vna fuit sire nū: que p̄e dolore: qd̄ p̄tereūtē ulyssē cū sociis cātu nō deceperit suo: in mare se p̄cipitarūt. vna ex his parthenope noīc in eū est delata locū: ubi postea condita fuit neapolis. ab hac igit̄ sirene neapolis ē appellata: a virgilio p̄thenope. quidā tradit ab augusto appellatā neapolim q̄ eā auxerit. Lego apud grēcos neapolim añ Augusti tpa dictā a lycophorne: qui tpe ptolem̄i phi ladelp̄hi claruit. Tradit̄ ab eo neapolitanos singulis ānis ad tumulū p̄thenopes fates tulisse. Diotimū p̄ terea atheniēliū ducē: ut victoria qdā poteret̄ neapoli parthenope sacrificasse philadelphus aut p̄tholom̄us multo cēsare augusto fuit antiquior. Nequaq; itaq; cū illo sñio: qui ut supra monui dicit neapolī ab augusto appellatā: qd̄ eā is restaurarit. Ostēdat mihi ille qui tradit chartā cū th esse ciuitatē inter tyron & beryton auctore hēc dicentē. Strabo & dionysius nec chartam nec mēbranā ponūt. Tritona dicit hesiodus in theogonia neptūni fuisse filiū & aphitrites nymphē. cum dixit virgili⁹. Iam validā ilioni classē. ilioni p i nō p ei ī syneresim cōstrictū legendū ēē tradit priscian⁹. sic etiā orphicaliopca: mutat̄ enī ei in ī longū a latinis. Cadū grēcū ēē vocabulū qs perit̄ negaret. qd̄ si grēciū est dicat mihi recte moderator scripture: apud quem didicit grēca vocabula etymologiā habē latinā. Quidā ex iis



q̄ cū fuerit grecis int̄icti litteris oīa se vidisse put̄it in q̄ busdā suis cōmentariis sic scriptū reliquerūt cythera ciuitas ē cypri ī q̄ enutrita fuit venus. Si hic vera fateri l̄b ab hōib⁹ his.oīa cōfuse n̄mis ne dicā temē tradūtur. apud quē uīp̄ poetaꝝ uīp̄ historicoꝝ uīp̄ oratoꝝ lecta est cythera ciuitatē cypri. a dionysio libyco & Strabone cythera tradit̄ ūsula contra cretā: in quā pr̄mū delatū est ven⁹. quoꝝ s̄nīc assētit̄ hesiodus in theogonia. verū cū a nemīc ī cypro cythera ponat̄: dānanda n̄miū h̄c est s̄nia. Notandū q̄ quāuis cythera a cytheris deriuet̄ tū corripit̄ the. ut illud at cythera rōuas. & h̄ adimitationē est factū grecoꝝ. Miror q̄sdā ex nostris assētiri ut et pithia & phthia achill̄ dicat̄ p̄rīa cū ap̄d̄ gr̄ecos phthia tātū legat̄. & velit pr̄iscian⁹ ī hac dictiōe eē in eadē syllaba geminā crassā litterā. qd̄ n̄ fieret si iter ph & th i poneret̄. debet itaq; orthographiē preceptores alterā dānare scripturā nec pithiā & phthiā approbare.

Sychaeus p̄ y & ae diphthōgon a gr̄ecis sciibit̄ qd̄ qdā tanq̄ icognitū sibi reticuit: nos tñ gr̄ecos seqm̄ur. Quosdā latīoy dicētes byrsā uocabulū cē tyriū & cho riū significare ad iōs imitto gr̄ecos. & potissimū ad polydeucē & ari. lophanē: ut ab iis discāt: an p̄priū sit byrsa atticoꝝ uocabulū an barbarū: apud q̄s s̄epissie βύρσα cū suis deriuati uīp̄ cōpositis legit̄. Illyriū ab illyrio cadini filio dictā tradit̄ eustathi⁹. Sidon urbs ē phoenicie quā & si qdā a p̄isciū ubertate dictā puta eustathi⁹ a sida filia belli dictā existiat. si apud virgiliū ī hac dictiōe ad homeri imitatiōz media p̄ducta legit̄ in primitiō ut illud memini sidona venire. Ait in

deriuatiō corripit̄ ut illud sidoniā parat̄ ire p̄ter mea maxīa cura. Eustathi⁹ thesalonicēsis in cōmētario qd̄ in dionysiū cōscripsit dicit amazōes ab a priuatiā pticula & uīc̄ Tōv.i.mamillis qd̄ alterā adureret tenelle mamillā dictas. uīp̄ ab a priuatiā kāi uāz̄n̄t̄. i.pulte uīp̄ pane q̄si s̄nī pane. eo q̄ n̄ pane vesceret̄: si carnib⁹ feraꝝ. Latīoy iuēti sūt qdā q̄ put̄it ab a uīc̄ kāi z̄w̄s̄v amazōes dictas tāq̄ ī cōe viuētes: et sic aspiratiōz p̄cipio addi posse. quā etymologiā si viderē tolerari hos latīos mirifice extolle, rē. verū cū gr̄eca scriptura huic p̄pugnet opositiōi p̄sylē .n. n̄ daseā h̄ doctū isti atq; scuerū qrāt̄ hoīez qui veteres auias sibi de ceruice ūuelat. Quidā latīoy nō idocti uō lūt̄ poti⁹ ab eboꝝ barrū q̄ a barro ebur deduci. Acidaliā q̄ putat posse ab a & κυλίος deduci: & y h̄re gr̄ecā nō vidiſ scripturā: ap̄d̄ q̄s p̄ i nō p̄ y h̄c dictio scribit̄. Cret̄ ut aī dixi a κερῶ n̄ a κρατῶ deriuat̄. Thymoetes primū t̄ aspiratū d̄z h̄re: cū a gr̄ecis dicat̄ Θυμόιτης quis qdā de aspiratiōe veibū nullū faciat. Proteū deū marinū diuersas ūpississe formas legim⁹ ap̄d̄ poetas. Sinonē aut̄ h̄ fecisse nūq̄ ē lectū a plinio ī vij. nāp̄ histo rie tradit̄ sinonē speculoꝝ significatiōz ūuenisse in bello troiano. Thersādrū polinicis filiū cū r̄ post e ap̄d̄ pin darū legi: & si qdā s̄nī r̄ scribat. Epeus p̄ e nō p̄ ae diph thēgon scribēdū est: nisi velim⁹ q̄sdā seq̄ q̄ cū nibil sciāt̄ de oīb⁹ p̄cipe audēt̄: scribit̄ gr̄ece ἐπειος. Si gr̄ece dr̄ Δηφοβοσ̄ q̄ r̄oe possem⁹ nos deipheb⁹ p̄ e scribē. In ḥ. eñ. legit̄ h̄ carmē. Armiger automedō vna oīs scyria pubes. noui qdā castigatores scripturę virgiliane de scri ptura h̄ dictiōis sic loquūt̄ syria asie puīcia p̄ y in p̄cipe. primū rogo iu mediū afferat̄. ubi nā ūenerit syrios

afianos ī expugnationē troie venisse: id ē q̄ pubes eēt illa
syria dolo; es ego puto pirrihi socios q̄ nō a syria aſie p̄.
uicia ut hi ſeniāt ſi a ſcyro iſula venerūt: qd' ſi h̄ verū c̄.
cur nō hic p̄cipiebat. ſcyros iſula ē in ḡeo mari posita:
ſcribit̄ q̄ p̄ ſc & y: ab hac fit ſcyrius ria riū. Iterū hic
r̄petā qd' añ dixi: lacen⁹ na nū n̄ iuenit̄. i.laconic⁹ ca cū.
ſi hic lacon ī masculio & lacena ī femīo. ſic dracō & dra
cena. Asylū a latino utriusq; lingue doctissim⁹. itē a gr̄co
p̄docto acc̄epi meli⁹ ab a priuatā p̄ticula & συλω̄ ra
pio ūl̄ moueo nulla facta l̄ay iuerſiōe q̄ ab a & συλω̄
ubi. p.in. λ. cōuerteret̄ deriuari. Mons troian⁹ ut ſupi⁹
dixi in q̄ aiax telamoni⁹ poſtq; ſeipm̄ iterfecit ē ſept⁹.
nō rhoetus dī ſi rhoeteū ſcribit̄ gr̄ce poitei⁹. Hesio
dus ī theogōia duas dič harpyias ex thaumāte et electra
natas. ſ.aello & ocypten tertīa addit̄ x̄gili⁹ celēno. Bu
throt⁹ p̄ u & primū t cū aspiratiōe ſcribat q̄ rectā amat
ſcripturā: & ſi qdā velit mō p̄ y mō p̄ u ſcribi nibi⁹; de
aspiratiōe dicat. dī. n. gr̄ce βou. Θρωτοσ n̄ βύτροτοv
Ex quercu dononea reipōſa dari certū eſt: ex illa aut̄ fieri
vafa nuſq; ē lectū. es tñ dodoneū apd' m̄ſtos laudat̄: &
p̄cipue illud x̄gili⁹ extulit cū dixit dodoneosq; lebetas.
Pattagia ē fluui⁹ ſicilię quē doctissimi latinoꝝ ἀπό τόν
πατάγον dictū uolūt. i.a ſonitu & ſtrepitū q̄y op̄ioni ī
iñ. eñ. aſſētit̄ ſerui⁹ dicēs a ſonitu h̄ fluui⁹ nomē eē tra.
ctū. vñ q̄ dicit q̄ſi Τάπάν Τα ἀγειν p̄tagiā debē dici: et
ē nimis acut⁹ & a doctissis diſſētit̄. Selinis p̄ e n̄ ſalinis
p̄ a dicēdū ē cū h̄ nomē ab apio ut placet ſeruiſo ſit dedu
ctū: qd' gr̄ce σελινοv dī. Massylīj populi ſūt libyę: n̄
ciuitas ferinā agētes ut dionysij ait vitam. corripit̄ apud
gr̄cos p̄ma hu⁹ dictiōis & iō ſimplex ſ h̄; ſi cū a noſuis

p̄ducat̄ n̄ absurdē p̄ duplex ſ ſcribit̄. Caeus titani fili⁹
cū ac diphthōgo vñ caea iſula ī ḡeo mari posita h̄ mō
reuocat̄ in lucē p̄clarissimi depdita ſcriptura. q̄ ſ h̄c do
cuit: aut ubi nā ē lectū caeū p̄ ae debē ſcribi: aut titani fi
liū. certe nec ſic dicit nec ſcribit̄ heſiod⁹ apud quē κοιοſ
coeus p̄ oe n̄ p̄ ae ſcribit̄: & t̄rē ac celi ſili⁹ h̄. Iā certe
ferēdū ē gr̄cos de ſeditiōe ὥq̄ri cū videam⁹ obtusi q̄ſdā
ingenij viros ne dicā illitteratos audere de orthographia
p̄cipe: q̄ ſ h̄c ferret. Getulia regio ē aphricę. vñ getul⁹
accētu acuto ī penultia tā p̄mā ei⁹ ſylla; q̄ ſecūdā corripit
martial ſic dicēs. t̄ducta ē getulis nec coepit arena nocen
tes. hic et de ſcripture rōe & de q̄ntitate ſyllę n̄ ē peccatū
mediocrit̄. nā qd' reticēt getul⁹ p̄ ae eſt ſcribēdū: q̄ gr̄ci
γαι Τοῦλοσ & tā prima q̄ ſa ſp̄ p̄ducit̄ ut pbatissiōz
uſu ſprobat̄. Ouidius qd' dubitas viſtā getulo tradē hi
arbę. x̄gili⁹. Destruat aut captā ducat getul⁹ hiarbas. Iu
uenal. cū getula ducē portaret belua luſcū. Ecce apd' tres
p̄ducte l̄git̄. apd' martialē n̄ legit̄ getul⁹ ſi geticis neq;
iſ tā temē p̄mā & ſa; h̄ dictiōis ſylla; diphthōgis p̄du
ctā & tā apd' gr̄cos q̄ apd' latīos lōgā ſp̄ corripuiſſ;. ſ; ſ
nec min⁹ qd' ſeq̄t̄ ē ferēdū trieterica ſi n̄ aspiratiōe. ſūt q̄
ſcribūt̄ ſaterica p̄ a et n̄ p̄ e i ſa a p̄cipro. ita ne ē ſigeniū
hebes. ut utrū hoꝝ rectū ſit diiudicai e ignorēt̄: nihil pla
ne ſe h̄c iudicij oñāt̄: qñ ſa cū falsis et miſcēt et appro
bāt: qnāpacto pōt a i ſa eē ſi a Τρεισ ūl̄ Τρεια και ε Τοσ
ann⁹ descēdit trieteris t̄eteridos. vñ trieteric⁹. Elissa apud
cōmētatores dionysij dupliſ ſ ſcribit̄ q̄ ſe q̄r̄ eliſſā q̄q;
geiato ſ a n̄ris cēſeo ſcribēdā. Heſiod⁹ ī theogōia dič cha
os añ oēs deos & deas fuſſe natū. Iris n̄ dī gr̄ce ἐρισ ſi
īp̄oſ nec ab ἐριδοσ deriuat̄ ſi ab īp̄iav qd' ēnūcias ſ; et

moschopulū et eustathiū deriuari vñ. ē. n. iris deoy nūcia

Crimiss' ē sicilię fluui⁹ et scribit̄ cū m̄ iter utrūq; iota
et s̄ gemiato q̄ grēce κρίμιστος q̄re n̄ parū errat q̄ cri
nissū p̄ i utrobiq; & p̄ n̄ scribi iubet. Mēader fluui⁹ ac
h̄ diphthōgon i prīa qd̄ qdā reticuit. Alios cē bebry
ces a bithyniis dionysi⁹ accurat⁹ haꝝ rerū scriptor vult.
nec apud eū nec eustathiū legit̄ beryciā postea bithyniā
dictā. Quis hēc negabit x̄ba eē barbere dēa. Nis̄ea &
cetera q̄ h̄ carmīe ḡtinēt̄. sic ut a me excribēt̄ obseruati
debēt̄. Nes̄eq; spoliq; thaliaq; cymodoceq;. Audet̄ tales
edere om̄tarios. n̄. n̄. horati⁹ et qntiliani snia p̄cipitari d̄
editio. si nouū p̄imat̄ in annū qd̄ cū ab aliis: tā ab iis ma
xīe q̄ ausi fuerint de orthographia p̄cipe erat faciēdū. po
tuissēt̄ diligēti⁹ euoluē codices a qb⁹ ut añ dixi didicissēt̄
nes̄eq; p̄ e añ s̄ non p̄ i scribi oportē: q̄ grēce νισται spoli
aut̄ tāq; barbarū et uP ab iþoꝝ aurib⁹ idoctor⁹ fugiendū
siluissēt̄. tñ qd̄ sup̄ dixi spio ē legēdū q̄ σπειώ. Quidā
cū de scriptura sexti ḡn̄. p̄ciperēt̄ & de ādrogeo x̄ba face.
rēt̄ id qd̄ ab oib⁹ decātāt̄: tāq; magnū qd̄ doceiēt̄ dixerūt̄
ast illud qd̄ ad scripturā p̄t̄iebat tacitū ē ab his iprudēt̄.
magis. n̄. quenīs erat hēc dicē i vi. ḡn̄. legēdū sic est. in fo
rib⁹ letū ādrogeo nō ādrogei his. n̄. utitur priscian⁹ x̄bis
ādrogeo. x̄gili⁹ i vi. genitiū posuit atticū. in forib⁹ letū
ādrogeo. i n̄. q̄q; ḡn̄. legēdū ē ādrogeos offert. n̄ ādrogeus
neq;. n̄. aliter staret x̄sus. Bractea dicerē ego nō brachea
p̄ ch cū n̄ possit ch i eadē syll̄a cū t̄ l̄ra ponī. Misēn⁹ et
mōs et hō cū i a grēcis scribit̄ n̄ cū y. Briareus n̄ fuit
titani et t̄rē fili⁹ ut qdā putat si ex celo et terra nat⁹ ē ut
refert hesiod⁹. Apd̄ p̄idarū philostra. et. alios p̄st̄ates legi
grē, auctores euadnē p̄ dān n̄ si bac t̄pestate iuēt̄ ē qdā

qui gemiato n̄ euānē scribi uelit. quē ego vellē nec sibi
tāta arrogare: nec idoc̄tiss̄ios seq̄ magros: nec induē
falsas op̄iones i scholas. Ixion nō phlegyē fuit fili⁹
si frat̄ si vera scripsit eustathi⁹. Laodōnia de q̄ sensit
x̄gili⁹ cū dixit. bis laodōnia nō fuit bellorophōtis filia
mater sarpedonis. si de alia itellexit laodōnia acasti filia
& p̄teslai uxore quē tātū amauit maritū: ut illo ab he
ctore īterfecto scīpāz p̄re dolore īteremerit. Euan et
si possit eē uox exclamātis: tñ priscian⁹ dicit posse de
clinari hic euan euātis. Pean hymn⁹ erat i apollinē:
sicut dithyramb⁹ i bacchū ut iulio pol placet q̄ n̄ solū
in auerſiōc maloꝝ decātabat̄. si & in victoria & ē p̄ena
epithetō apollinis a παῖω x̄bo qd̄ ē medeοr: nō παῖω
p̄cutio ut eustathio placet. uP d̄r̄ pean a πανειν qd̄ est
quiescē uP cessare. fuit hic pean īuentū appolinis post
habitam de serpēte pythonē victoriā. dicit̄ παῖάων &
mutata & in η παῖήων adēpta η remanet παῖων & de
tracto & παῖάων η remanet παῖων p̄ laude dicimus
παῖήων & παῖαων: est etiā παῖήων nomē medici apud
deos. In metro ab aristide qntiliano in musica d̄r̄ peon
pes qui non duplex est si q̄dripartito diuidit̄ in primū
secūdū tertīū & q̄rtū qd̄ apud nos confirmāt̄ donat̄ ser
gius & alij q̄ demetrica scripserūt̄. qdā bacchi⁹ primū
p̄sona peana appellat. Impudēter nimis loquit̄ qui
dicit macrobiū putare de cedro intellexisse x̄giliū cum
dixit media fert tristes succos. nam ut añ dixi citreus et
citrus legitur apud macrobiū non cedrus. Heu oe
cum aspiratione in principio posse scribi traditur ab
eustathio. et siquidā recusēt̄ aspirationē si qd̄ īter o et e



ponat aspiratio absurdū est: & grēce repugnans scri-
 pturę. Agyllina p y post g scribi debet: quia apud
 strabonē ἄγγιλα. Vestā oēs poetę tradunt fuisse
 virginē. vñ ouidius ī fastis de ea loquēs sic ait. De trib⁹
 ī patiēs restitit vna viri. Editi nup fuerūt cōmētarij
 qui dicunt rheā filiā fuisse cēli ex vesta. hōꝝ ego cōposi-
 tores ad hesiodū remitto: ut ab eo discant: rheā cēli &
 terrę filiā fuisse: nec confundat fabulas: quę res poetę
 studiosis ē indignissia. Tiryns patria herculis decli-
 nat nō tirynthā thę & si quidā aliter sentiat. si grecos
 amem⁹ & bos spernam⁹. Improbam⁹ vehementer
 ἀπό τῆς περώνησ deriuari pero. cum primā pducat
 apud persiū et ἔgiliū quā ncē eēt corripe si ἀπό τῆς
 περώνησ fieret. Fescenniū p f nō p ph scriberē dicit
 Serui⁹ fescēnina esse latinū epithalamiū vero grēcum
 qđ si latinū est f postulat. Agrippas vult plinius et
 nonius marcell⁹ ab ἔgro partu dictos eē. qđ m̄bi ma-
 gis placet q̄ ab ἄγρειασ & πουσ cū vocabula latina
 meli⁹ latinā hēant etymologiā. Sistrū nō est sceptrū
 qđ reges ἑgyptioꝝ gestarēt ī dextris. si erat cornu recur-
 uū qđ pprie gestabat isis. vñ ouidius. Per tua scistra
 pcor p anubidis ora uerendi. Impatiēter nimis fero
 qđā ex nr̄is ita ipudēter velle in peregrīa lingua p̄cipe.
 dicūt. n. lelegas populos theſalię dictos q̄si λελογισ
 μενγσ rōnales. Cōtra q̄s sētit euſathius dices lelegales
 dictos q̄si λελεγμενγσ. i. collectos: eo q̄ pri⁹ errarent
 et gēs collecticia eēt: si nec λελογισμενγσ significat
 rōnales. Phalē n̄ φάλερω qđ a grēcis n̄ dī si ἀπό τῆς
 φάλισ ἡ φάλον descēdi grēci atq; latini omēs fatent̄

Iapyx vētus est iapygia apulia y habet post p nō iota.
 Heiba cū p̄posita atq; interpsita aspiratiōe quis vñq̄
 legit. nōne uP īpo visu barbarissima est scriptura: neq;
 video cāz cur sic scribi debeat: cū apud grēcos sit εια ut
 homerus εια γε & theocritus εια λέγε ειτι λεγεισ.
 Palisci a παλιν & hisco cū sit grēcū cōponi nō pōt.
 Nō est illoꝝ tenēda snia qui dū p̄cipiūt pugnātia ī ter-
 fe loquūt̄: inter quos is ānumerari debet qui p̄cipit in
 prīo ēneidos p̄thesileā cū th scribi debere: & in xi. hoc
 subdit p̄tesilea cū t̄ pur amazonū regina. Orichalcū
 grēcū esse oēs auctores affirmāt: apud quos frequētis
 sima hēc dicit̄ dictio: quidā p̄ceptores audaculi talia de
 hac dictiōe scribūt. orichalcū ex auro & χαλκον̄ ɔpo
 sitū: uertit̄ au in o breuē & penultimū c̄ aspirat̄. hōs
 falsa dicē quicūq; mediocrit̄ doc̄t̄ iudicaret. nā si ὥραι
 χαλκοσ grēcū ē: ex auro cōponi nō pōt: cū grēca nec
 cōpositionē nec etymologiā latinā admittant. An autē
 diphtōgon ī o uerti longā nūq̄ in breuē docet prīscian⁹
 ut aurata orata cauda coda. Que cū ita sint hoīes tam
 temē grēca cū latinis cōfūdētes: aut ad ipsos remittā-
 mus grēcos: aut ad latīos utriusq; lingue doctissīos. ut
 ab his discāt qđ latinū qđ ue grēcū sit. Possēt plurīa
 addi: ut illud qđ amathus nō sit īsula in ἕgeo mari si cy-
 pri ciuitas ut sētit plini⁹: nec itē claros sit īsula & scribi
 a grēcis ἡ πειρον̄ non επειρον̄ atq; πλημμυριον̄ nō
 πλεμμυριον̄. Verū cū ea potissimū colligē īst̄ tue-
 rimus quę ad p̄clarissimi poematis orthographiā pri-
 nerēt. & si nō nulla ad sensū p̄tinētia addiderim⁹ m̄p̄ia
 quę ānotatiōe digna effēt in aliud tēpus differem⁹.

